MERCENAR

65 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

JO DEXTER

Tigrii de hârtie

Jo Dexter

TIGRII DE HÂRTIE

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2003

„Toţi reacţionarii sunt nişte tigri de hârtie. Ei sunt teribili în aparenţă, dar, în realitate, nu sunt atât de puternici. Dacă considerăm lucrurile dintr-un punct de vedere al viitorului, poporul este puternic, nu reacţionarii.”

Mao Zedong, august 1946, într-o discuţie cu jurnalista americană Anna Louise Strong.

La 15 aprilie 1989 a murit Hu Iaobang, fost secretar general al Partidului Comunist Chinez, demis din funcţiile sale pentru că nu reprimase îndeajuns de dur manifestaţiile studenţeşti din decembrie 1986. Agitaţiile au început la 22 aprilie, cu ocazia funeraliilor sale. Între sfârşitul lui aprilie şi sfârşitul lui mai, în Piaţa Tian Anmen a avut loc o serie de mari adunări, cele mai importante depăşind un milion de persoane. Studenţii, dar şi muncitorii şi populaţia locală, au cerut mai multă democraţie şi o luptă mai severă împotriva corupţiei care măcina China. La 17 mai, prezenţa manifestanţilor a constrâns autorităţile să anuleze din program vizitarea „Oraşului Interzis” de către Mihail Gorbaciov. Aparent dezorientat de amploarea acelei mişcări neaşteptate, guvernul a părut că ezită. Primul-ministru, Li Peng, a vrut să cheme armata. Manifestanţii au cerut atunci demisia lui, precum şi cea a lui Deng Xiaoping, autorul noilor orientări în politica chineză şi omul forte al regimului.

„Care este zidul, cu adevărat indestructibil? Masele: milioanele şi milioanele de oameni care, din toată inima lor, cu toate gândurile, susţin revoluţia. Acesta este adevăratul zid pe care nici o forţă nu îl va putea distruge vreodată.”

Mao Zedong, 1934, în „Să ne preocupăm mai mult de condiţiile de viaţă al maselor şi să acordăm mai mare atenţie metodelor noastre de lucru”.

La 19 mai, Li Peng a acceptat o discuţie faţă în faţă, la CCTV, televiziunea centrală chineză, cu douăzeci şi doi de studenţi din mişcarea Tian Anmen, printre care Wu’ Er Kaixi, aflat în greva foamei şi Wang Dan, unul dintre principalii conducători ai diferitelor adunări. Încercând să evite dialogul, primul-ministru a încercat să acapareze discuţia şi s-a pierdut în consideraţii şi tirade neinteligibile. Studenţii au încercat de mai multe ori să-l readucă la subiect. Wu’ Er Kaixi a îndrăznit să-l întrerupă.

— Destul acum! a izbucnit Li Peng, cu faţa schimonosită de furie. Vă ordon să părăsiţi piaţa fără condiţii! (...) întreaga

naţiune e afectată! Gările de triaj sunt blocate, trenurile nu mai circulă – lucrurile au ajuns prea departe. Guvernul nu poate să stea cu mâinile în sân, pentru că este răspunzător de bunăstarea poporului. Trebuie să protejăm uzinele, trebuie să apărăm sistemul nostru socialist! Şi are prea puţină importanţă dacă vă place sau nu că auziţi asta, mie îmi place să v-o spun!

Acum era departe de zâmbetele şi de atitudinea cumsecade de la începutul întâlnirii.

În mijlocul diatribei, Wu' Er Kaixi i-a trimis un bileţel lui Li Peng: „Dacă continuaţi să vorbiţi verzi şi uscate, vă întrerup din nou".

Li Peng a citit bileţelul, a lovit cu mâna în braţul fotoliului şi a continuat să vorbească. Wu' Er Kaixi a ridicat mâna ca să-l întrerupă.

— Parcă ne-am înţeles! a răcnit primul-ministru. Când vorbesc, nimeni nu mă întrerupe!

— De acord, de acord, a cedat liderul studenţilor. Voi aştepta.

A urmat o dispută violentă între Li Peng şi ceilalţi studenţi.

Wu' Er Kaixi, slăbit din cauza grevei foamei, tocmai luase din nou cuvântul când, brusc, s-a prăbuşit, din cauza unei crize cardiace. Wang Dan l-a prins de braţ. Un medic a dat fuga, l-a întins pe tânăr şi a început un masaj cardiac. Atunci, lui Wang Dan i-au cedat nervii, s-a întors spre Li Peng şi l-a împroşcat cu injurii.

Foarte fericit că avea un pretext, acesta a profitat imediat de ocazie:

— Bine, s-a terminat. Ne oprim aici. Dialogul s-a încheiat.

Wang Dan, furios la culme, i-a strigat:

— Nu a fost nici un dialog!

Li Peng s-a retras. După trei ore, la porţile Beijingului au apărut primele tancuri, unde au fost oprite de „luptătorii cu mâinile goale". A doua zi, 20 mai 1989, Li Peng a proclamat legea marţială.

CCTV va difuza doar câteva pasaje din intervenţia sa televizată. Practic, toate replicile studenţilor vor fi cenzurate.

„Armata, care aplică legea marţială, striveşte o rebeliune contrarevoluţionară şi ocupă Piaţa Tian Anmen."

Comentariu laconic al CCTV prin care s-a anunţat moartea a peste trei mii de persoane, secerate de gloanţele armatei „poporului" sau strivite de şenilele acestor tancuri în noaptea de 3 spre 4 iunie

1989.

Wu' Er Kaixi a reuşit să fugă în Occident. În septembrie 1989, el a creat la Paris, împreună cu Yan Jiaqi, Wan Runnan, Li Lu şi Shu Shaozhi, Federaţia pentru Democraţie în China.

Wang Dan a fugit prin intermediul altei reţele. La 4 iulie, poliţia i-a descoperit ascunzătoarea de la periferia Beijingului, în ziua de 20 a fost anunţată oficial arestarea lui. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut.

Peste tot, în China ca şi în lumea liberă, lideri ai mişcării pentru democraţie trăiesc actualmente în clandestinitate. Din când în când, se anunţă o arestare. Tortura, execuţiile sumare şi „reeducarea democratică" sunt din nou la modă.

„Ah, patria mea! Tu nu poţi să fii atât de crudă, de nedreaptă! Cine sunt, deci, cei care, în numele tău, îţi murdăresc reputaţia, fac să-ţi sângereze trupul, îţi rănesc copiii? Cât timp va mai dura răbdarea ta?"

Liu Binyan, jurnalist chinez, exclus din partid.

Soldaţii din Corpul 27 de Armată au înăbuşit în sânge mişcarea populară din Piaţa Tian Anmen. Corpul 27 de Armată face parte din trupele sigure. Ofiţerii săi sunt fideli clanului Yang: Yang Shangkun, preşedintele republicii, Yang Baiping, fratele său, şeful departamentului politic al armatei şi Chi Hoatian, ginerele lui Yang Baiping şi şeful statului-major. Originari din Sichuan, provincia stăpânului lor Deng Xiaoping, cei din familia Yang sunt noii seniori ai războiului. La fel ca omologii lor din epoca feudală, ei au jurat supunere bătrânului împărat; ca şi ceilalţi, ei consideră normal să-şi însuşească cele câteva bunuri produse de această ţară, clădindu-şi puterea pe nepotism şi corupţie. Cerinţele chinezilor neînsemnaţi – democratizarea regimului şi lupta împotriva corupţiei – ar fi însemnat, dacă ar fi fost satisfăcute, moartea privilegiilor lor nemăsurate. Se înţelege de ce consideră o onoare din partea lor să vegheze la respectarea „ordinei socialiste", chiar şi – ca în Piaţa Tian Anmen sau cu ocazia răzmeriţelor din Tibet – cu preţul a câtorva mii de vieţi neînsemnate.

„Tulburările trebuiau să survină neapărat mai devreme sau mai târziu. Ele au decurs din Marele Climat internaţional şi din

Micul Climat chinez.”

Deng Xiaoping, comentând măcelul din iunie 1989 de la Beijing.

Deng Xiaoping numea „Marele Climat” mişcarea generală de democratizare a regimurilor totalitare şi, în special, reformele spectaculoase care aveau loc în ţările Europei de Est. „Micul Climat” era mişcarea chineză de liberalizare influenţată de Marele Climat.

„Am spus că toţi reacţionarii consideraţi puternici nu sunt în realitate decât nişte tigri de hârtie, pentru bunul motiv că au rupt legătura cu poporul. Hitler nu a fost un tigru de hârtie? Nu a fost el răsturnat?”

Mao Zedong, 18 noiembrie 1957, Moscova, cu ocazia unui interviu la conferinţa partidelor comuniste şi muncitoreşti.

CAPITOLUL I

— La săritura în înălţime, medalia de bronz revine lui Franck Jackson din Chicago, care a sărit 2,02 metri, medalia de argint revenind lui Robert Sanmarco, tot din Chicago, cu 2,17 metri. Şi avem plăcerea să urăm bun venit în America, decernându-i o medalie de aur binemeritată, lui Wan Jengzhi, din Boston, care, cu o săritură formidabilă de 2,24, a spulberat recordul universitar şi a reuşit performanţa anului!

Aplauze frenetice răsunară în tribunele rezervate suporterilor din Boston, dominând cele două difuzoare care transmiteau vocea comentatorilor. Cei din Chicago aplaudară şi ei, îndemnaţi de un autentic *fair-play.* Performanţa deosebită a tânărului chinez merita să fie salutată cu toată sinceritatea. Asistenţa era încântată. America avea sentimentul că moştenise, cu Wan Jengzhi, un viitor campion olimpic, poate chiar un viitor recordman al lumii.

Aplauzele se domoliră treptat. Apoi se făcu linişte, când comisarii se apropiară, solemn, ca să-i decoreze pe cei trei atleţi urcaţi pe podium.

După terminarea scurtei ceremonii, răsunară din nou ovaţii puternice, pasionate, în timp ce campionii salutau şi se retrăgeau apoi spre vestiare. Crainicul stadionului fu nevoit să ceară să se facă linişte ca să anunţe continuarea competiţiei cu săritura cu prăjina, cu o primă încercare la cinci metri şi cincisprezece centimetri pentru Jeff Poleman din Boston şi că startul la patru sute de metri garduri avea să fie dat peste trei minute.

Ronald Donahue nu era cel mai puţin entuziast dintre spectatori, totuşi părăsi tribunele şi îi urmă la distanţă pe cei trei sportivi, asaltaţi deja de fani care nu voiau să piardă autografele. Această întâlnire Boston-Chicago, care deschidea campionatele universitare de atletism în sală, merita desigur deplasarea, dar Donahue nu venise acolo la distracţie. Avea misiunea să vegheze asupra lui Wan Jengzhi.

„Nu vei fi chiar gardă de corp, ci mai curând un fel de însoţitor, înţelegi…”, îi spusese Andrew Deacon. Ron Donahue înţelesese. Misiunea lui consta în a asigura protecţia chinezului fără să stea tot timpul în picioarele lui, adică fără să-l deranjeze.

Wan Jengzhi făcea parte din acel contingent de tineri care,

după masacrele din Piaţa Tian Anmen, fugiseră din ţara lor şi ceruseră azil într-o ţară occidentală. Wan alesese Statele Unite. Spre deosebire de Wu' Er Kaixi, Yan Jiaqi şi mulţi alţii, Wan Jengzhi nu voia să poarte o cruciadă, ci pur şi simplu să-şi trăiască în libertate viaţa de tânăr supradotat în sport şi matematică. Era dreptul lui. „Unchiul Sam" îl primise cu braţele deschise.

Dar, deşi renunţase la orice acţiune politică, Wan Jengzhi era totuşi un disident şi se afla, din această cauză, în colimatorul conducătorilor de la Beijing. În orice caz, aceasta era părerea lui Johnny Raspen, antrenorul lui. Dar zadarnic se zbătuse să obţină o protecţie oficială pentru elevul lui. Răspunsul FBI-ului: „Nu avem mijloace să-i protejăm nici pe oamenii politici, cum aţi vrea să asigurăm securitatea tuturor imigranţilor, chinezi sau ce-or fi ei?"

Dar Johnny Raspen ştia cât valorează un viitor campion ca Jengzhi. Nu voia să-l vadă răpit, poate chiar ucis, de serviciile secrete chineze. Raspen nu se lăsase; el apelase la Andrew Deacon, un fost birocrat din FBI care, ca să mai câştige şi el un ban pe lângă pensie, înfiinţase agenţia de protecţie şi servicii *Diablo Proiective Services.* Deacon era renumit pe tot teritoriul Statelor Unite. Afacerile sale mergeau atât de bine, încât preluase recent câteva agenţii de detectivi particulari în dificultate, toate fuzionând cu *Diablo*, sub noua denumire de *Starcop-Privateyes Ltd.*

Pe vremuri, Nike Forest lucrase pentru Deacon în timpul liber, dar stângăcia celui care conducea *Starcop-Privateyes* îi adusese multe necazuri, îndeosebi moartea unui coleg şi prieten. Mercenarul îl făcuse pe Deacon conţopist îngâmfat şi, de atunci, refuza orice misiune pentru *Starcop.* Adevărul e că Andrew Deacon era ambiţios şi destul de departe de realităţile terenului. Totuşi, era un om integru şi preocupat de ducerea la bun sfârşit a misiunilor încredinţate. Totdeauna îl considerase pe Nike Forest cel mai bun dintre colaboratorii săi, dar, nevrând să fie încă o dată refuzat de bărbatul cu panglica neagră, preferase să-i încredinţeze lui Donahue protecţia lui Wan Jengzhi. Chiar dacă nu avea competenţa Mercenarului, Ron Donahue era totuşi un om cu experienţă.

Wan Jengzhi era un băiat fin, înalt, ceea ce constituia un atu apreciabil ca să nu fie pierdut din vedere în mijlocul mulţimii. Donahue îl văzu traversând pista stadionului acoperit şi grăbi pasul, în timp ce sportivul semna autografe unui grup de

fetişcane extaziate. Cerberul voia să-l ajungă din urmă pe protejatul său la uşa vestiarului. Dându-şi la o parte o clipă admiratoarele, Wan îşi puse jos geanta cu echipament şi se aplecă să-şi lege un şiret desfăcut. Donahue grăbi pasul. Nu-i plăcea să-l piardă din vedere pe tânărul chinez, nici pentru câteva secunde. Cel mai mult îl îngrijora momentul intrării pe culoar. Venind dinspre tribună, trebuia să intre pe o uşă situată în stânga, în timp ce Wan ajungea pe culoar intrând pe o altă uşă, care dădea spre stadion, ieşind un moment de sub supravegherea lui.

Bărbatul de la *Starcop-Privateyes* luă hotărârea să i-o ia înainte. Folosi o ieşire pe unde era evacuat publicul, străbătu un drum care trecea pe sub tribune şi se grăbi să intre pe culoar pe uşa din stânga. La dreapta, se afla uşa care dădea spre stadion, iar la stânga, ieşirea spre campusul universităţii din Chicago, situat în cartierul de sud al oraşului.

Când nu-l mai văzu pe Wan Jengzhi, Donahue o luă la fugă. N-ar fi ştiut să spună de ce, dar era neliniştit. Se repezi să deschidă uşa care dădea spre stadion, se uită şi se opri ca să-şi tragă sufletul. Trecuse mai puţin de un minut de când îl pierduse pe chinez din ochi.

Fetişcanele erau tot acolo, în jurul idolului lor. Apoi, brusc, Ronald Donahue deschise gura stupefiat. Avea impresia că lumea se prăbuşeşte sub picioarele sale. Fetişcanele erau acolo. Idolii lor semnau cu bunăvoinţă fotografiile sau caietele de autografe întinse de admiratori. Dar nu mai rămăseseră decât Jackson şi Sanmarco.

Wan Jengzhi dispăruse.

Donahue se repezi spre micul grup şi îi întrebă pe cei doi sportivi.

— Au venit după el doi colegi, răspunse Sanmarco. N-am înţeles ce-şi ziceau, pentru că au vorbit chinezeşte. Au plecat împreună spre vestiar.

Doi colegi! Era clar. Acei colegi erau probabil agenţi ai Departamentului Probleme Sociale (DPS), o organizaţie redutabilă, un fel de CIA. Wan Jengzhi cunoştea riscurile la care se expunea, iar *Starcop* şi Johnny Raspen îi dăduseră instrucţiuni foarte precise. Dacă îi urmase pe acei străini, asta însemna că fusese constrâns într-un fel sau altul.

Ron Donahue se întoarse brusc şi o luă la fugă spre vestiar. Inima îi bătea cu putere.

În vestiar nu era nimeni. Era greu de înţeles. Tânărul chinez nu

putuse să se îndrepte spre ieşire; altfel, venind dinspre tribune, Donahue s-ar fi întâlnit cu el pe drum. Se întoarse şi străbătu culoarul. Trecu printr-o sală de gimnastică şi deschise uşa. Nimeni. În dreptul duşurilor, dădu peste Johnny Raspen, antrenorul lui Wan, care părăsise stadionul.

— Unde e campionul meu?

Donahue îi explică pe scurt situaţia.

— Fir-ar să fie! exclamă Raspen, un tip cu un păr creţ, puţin cărunt şi cu maxilar energic. Într-un minut, n-au putut să plece decât prin campus sau să vină la vestiar!

— M-aş fi întâlnit cu ei!

— Doar dacă nu cumva… zise Raspen.

Ajunseră în dreptul uşii duşurilor. Raspen intră. Geanta lui Wan se afla acolo, abandonată pe pardoseala gri antiderapantă. Duşurile erau comune, despărţite doar de panouri de geam mai. Nu era chiar intimitate, dar între sportivi…

Nu era nimeni.

— Pe-aici au plecat, zise Raspen, arătând în partea din fund o uşă fără clanţă.

— Unde dă? întrebă Ron Donahue.

— La duşurile fetelor, de unde şi absenţa clanţei. Azi nu-i nimeni în partea cealaltă; amenajarea este rezervată pentru campionatele masculine. Tipii care l-au luat pe Wan au trecut neapărat pe-aici.

— Du-te la vestiar să vezi dacă paznicul are o clanţă, zise Donahue. Eu dau fuga afară, pentru cazul în care au ieşit deja.

— OK.

Cei doi se despărţiră, grăbindu-se fiecare în altă direcţie.

Donahue îi reperă imediat ce ajunse afară. Trebuie spus că Wan Jengzhi era uşor de localizat, datorită taliei sale înalte şi a treningului. Tânărul sportiv era încadrat de doi tineri care îi ajungeau până la umăr, dar cu umeri de două ori mai laţi decât ai lui. Se pregăteau să intre în parcarea de lângă campus.

Să alerteze poliţia care păzea intrarea? Era riscant. Răpitorii lui Wan ar fi putut avea o reacţie violentă. Ron Donahue porni în pas alergător. Cel mai bine era să se apropie cât mai mult posibil, după care va improviza. Probabil că va apela la un poliţist. Dar mai întâi trebuia să vadă în ce situaţie era tânărul. Era ameninţat cu arma? Dacă da, asta ar fi schimbat toate datele problemei. În timp ce alerga, se ruga cerului ca Johnny Raspen să aibă buna idee să se afle afară cu ajutoare. Donahue ştia că, oricum, trebuia să acţioneze rapid. Deşi li se întâmpla rareori să

execute acţiuni de comando pe teritoriu străin, agenţii DPS aveau reputaţia unor buni luptători.

*

În esenţă, raţionamentul lui Ronald Donahue era corect. Dar exista o greşeală fundamentală. Cei doi bărbaţi care îl încadrau pe Wan Jengzhi nu erau agenţi DPS, ci ucigaşi plătiţi ai triadei Tai Heun Chai[1], o organizaţie criminală formată în special din foşti miliari originari din Republica Populară Chineză, care se refugiaseră în Hong Kong după Revoluţia Culturală, câştigând un loc important pe piaţa estorcărilor, execuţiilor cu plată, proxenetismului, jocurilor de noroc clandestine şi, bineînţeles, a traficului de droguri. Puritanismul care marcase sfârşitul domniei lui Mao, apoi liberalismul foarte relativ al începutului erei lui Deng Xiaoping îi alungaseră. Astăzi, când corupţia era mai înfloritoare ca niciodată, se întorceau în forţă. Tipii se dedau, printre altele, unui bănos trafic de femei şi copii între China şi diferite ţări din Asia de Sud-Est, precum Filipine şi Thailanda. Ei aprovizionau cu fete şi cu opiu bordelurile sau locurile de fumat din Shanghai, Canton şi insula Hainan. De la o vreme, experţii de la CRI[2] descoperiseră că jucau şi un rol din ce în ce mai mare în distribuirea de droguri în Europa.

Oamenii triadei Tai Heun Chai lăsaseră doi oameni ca ariergardă. Ascunşi în spatele unui mare Chrysler Voyager, amândoi ţineau sub observaţie ieşirea stadionului acoperit. Unul dintre ei era înarmat cu un pistol Skorpian cu amortizor, celălalt era urcat pe o motocicletă Harley Davidson „Fat Boy”, gata să-şi culeagă complicele ca să urmărească o persoană stingheritoare sau s-o ia la sănătoasa, în funcţie de necesitatea momentului.

Îl văzură pe detectiv luând-o la fugă şi dădură din cap cu subînţeles. Omul cu pistol puse un genunchi în pământ şi ridică arma, urmărind, cu o lentă rotaţie a bazinului, alergarea americanului, ca să-l aibă tot timpul în bătaia armei.

Ron Donahue nu auzi împuşcătura, amortizată de surdină. Dar simţi o durere puternică în partea stângă când glonţul intră în cutia toracică, la mai puţin de un centimetru de inimă, înţelese imediat că e nimerit şi duse mâna după revolverul Bulldog-Tracker 357 Magnum, aflat în tocul de piele de la subsuoară. Reuşi să scoată arma, îşi simţi mâna năclăită de sânge şi se prăbuşi în iarba rece a campusului. În spatele maşinii Voyager,

[1] Oamenii Marelui Cerc (n. a.).

[2] Poliţie secretă din Ţările de Jos (n. a.).

chinezul porni motorul motocicletei Harley. Zgomotul îi permise lui Donahue să-l repereze pe cel care îl împuşcase. Avu forţa să tragă piedica, să ţintească în acea motocicletă mare care se deplasa în zigzag prin parcare şi avu satisfacţia să-l vadă pe pasager – cel care trăsese – îndepărtând braţele ca o pasăre mare care voia să-şi ia zborul, apoi prăbuşindu-se în faţă. Înţelese că îl nimerise în spate, dar, aorta sa, afectată de trecerea glonţului, cedă şi muri vomând o spumă roşie.

Când poliţistul, alertat de împuşcătură, ajunse la faţa locului, motocicleta dispăruse. Găsi doar un american, mort într-o baltă de sânge şi un chinez care zăcea, cu şira spinării ruptă, lângă un Chrysler Voyager.

Era atât de năucit, încât nu acordă nici o atenţie puternicei maşini Toyota Supra 3000 GT, de culoare neagră, care demara, la mai bine de cinci sute de metri, în parcare, ducând la bord doi gangsteri şi pe tânărul Wan Jengzhi, care nu avusese timp să savureze bucuria de a fi liber.

CAPITOLUL II

Într-o săptămână, primele zăpezi prevestitoare ale iernii luaseră locul căldurilor copleşitoare, aduse de vântul cald ce bătea dinspre Spania. Plapuma albă care se aşternuse peste acoperişuri şi dansul fulgilor la ferestre măreau şi mai mult farmecul apartamentului închiriat de Mercenar la hotelul *Roc Blanc.* Nimic nu-l chema în viitorul imediat în Statele Unite, drept pentru care luase hotărârea să rămână câtva timp în Andorra, ca să se odihnească după ultima sa misiune împotriva criminalilor de la *Lebanese Foreign Bank of Epcot,* care spălau bani murdari. Nola Montalban dorea şi ea să guste din plăcerile zăpezii din Pirinei şi, la drept vorbind, perspectiva de a petrece alte momente de neuitat cu focoasa jurnalistă mexicană atârnase mult în luarea deciziei Mercenarului. Bess se afla în acel moment la Berlin, unde se ocupa, pentru agenţia ei de presă, de răsturnările formidabile care zguduiau blocul de Est. Nu avea să ajungă la Atlanta decât peste vreo trei săptămâni: nimic nu-l presa pe Mercenar să se întoarcă în Georgia.

Nike şi Nola schiaseră întreaga după-amiază. Apoi se duseseră să mănânce un păstrăv de Valira la *La Llar de l'Artesa,* un mic restaurant foarte primitor, situat pe coasta muntelui, între Soldeu şi Grau Roig. Mai târziu, se întorseseră sub o ninsoare abundentă. Se făcuse frig de-a binelea.

Ajunşi la hotel, Nola aprinsese televizorul. Se transmitea un film în spaniolă. Mercenarul nu înţelegea nimic. Îşi fuma ţigara, se urcă în pat şi deschise un roman de John Le Carre. După ce citi trei pagini, Nola intră în dormitor şi îi propuse:

— Un mic somnifer?

Nike zâmbi şi puse cartea pe noptieră. Tânăra femeie se îndreptă spre barul din lemn sculptat.

Mercenarul se ridică, puse câţiva buşteni pe foc, apoi aruncă două perne pe blana întinsă în faţa căminului. Se aşeză şi contemplă jocul flăcărilor. Nola veni lângă el, cu două pahare şi o sticlă de coniac Napoleon. Purta un capot de mătase albastră, legat cu un cordon la mijloc, care făcea. Să iasă în evidenţă culoarea de ambră a pielii sale, părul negru mătăsos şi strălucirea ochilor negri. Prin materialul subţire, se puteau zări vârfurile maronii ale sânilor, gata să iasă afară. Lumina căminului

îi învăluia silueta cu umbre mov. Fuse curajoasă în lupta lor comună împotriva traficanţilor de droguri şi de bani. Dar toate astea erau uitate. Acum era senină, radioasă. Toate urmele torturilor, la care fusese supusă de acei ticăloşi după ce o capturaseră, acum dispăruseră. Era în picioarele goale şi i se păru deodată foarte mică, foarte vulnerabilă. Se aşeză lângă el şi îi umplu paharul în tăcere Băură în linişte, apoi Nola se ghemui lângă el şi ridica uşor capul. El îi sărută delicat buzele. Tânăra îl privi în adâncul ochilor şi Nike zâmbi.

Nola Montalban îl îmbrânci peste perne şi se lipi de el. Sărutându-l cu patimă. Îşi strecură un picior între picioarele Mercenarului şi începu o mişcare de frecare lascivă. Cu vârful degetelor, Nike dădu la o parte marginile capotului şi mângâie umerii dezveliţi ai Nolei, în timp ce ea îi descheia bluza pijamalei şi îi scotea pantalonii. Apoi bărbatul îşi trecu braţele după spatele ei şi încercă să o lipească de el, dar, râzând strengăreşte, ea se sustrase, se aplecă peste el şi îi „ciuguli” interiorul coapsei.

Mercenarul se auzi gâfâind. Ea se întrerupse o clipă, ca să ridice spre el ochii negri şi murmură cu o voce răguşită:

— Am o poftă de tigroaică!

Apoi îşi vârî faţa între picioarele Mercenarului. El mârâi de plăcere, când simţi buzele tinerei femei învăluindu-i sexul rigid. Părul negru al mexicancei îi „mătura” burta şi pulpele, provocându-i parcă mici descărcări electrice. El se ridică, o prinse de sâni şi începu să-i frământe încetişor. Sfârcurile maronii se întăriră imediat. Continuându-şi mângâierile fierbinţi, Nola îşi ridică încet capul şi îl fixă cu ochii ei mari lucind de dorinţă.

În spatele lor, focul duduia în cămin, revărsând peste pielea ei un şuvoi de cupru galben. Era blândă, atentă, aproape anxioasă, foarte grijulie să-i ofere o cât mai mare plăcere.

— E bine în faţa focului, şopti ea, eliberându-şi o clipă gura.

El zâmbi şi dădu din cap.

Nola vru să-şi continue satisfacerea instinctelor de căpcăună, dar Nike o răsturnă între perne şi, lent, îi scoase capotul albastru. O mângâie. Ea gemu. Avea fundul călduţ. Sânii superbi ca de bronz, cu sfârcuri mici aproape negre, ai fi zis că strălucesc în lumina portocalie a focului.

Nike se opri un moment şi o privi. Fără o vorbă. Respiraţia Nolei, acum mai regulată, făcea pieptul să-i tresară cu palpitaţii domoale. Era foarte frumoasă. Nemişcat, tăcut, Nike o contemplă îndelung. Ea întinse braţul şi îi răsuci pe deget părul de pe piept, în timp ce se lăsa admirată. Între ei se instalase foarte repede un

fel de familiaritate complice. Poate pentru că era jurnalistă, ca şi Bess. Nola, cu părul negru şi pielea brună şi Bess blondă şi cu pielea atât de albă! Una părea să fie negativul celeilalte. Amândouă erau la fel de atrăgătoare prin frumuseţea şi personalitatea lor. Mercenarului îi plăcuseră totdeauna femeile care aveau personalitate.

În mod paradoxal, amintirea lui Bess îl readuse la Nola, de care ştia ca va trebui să se despartă curând.

Lumina focului stârnea umbre aurii pe corpul ei, dansând în părul ei negru ca pana corbului. Un perişor moale, de culoarea tuşului, scânteia la îngemănarea coapselor de culoarea ambrei.

Aruncându-i o privire ştrengărească şi provocatoare, ea îşi strecură mâna între picioarele lui. Nike începu să gâfâie. Cu respiraţia întretăiată, el o răsturnă uşurel. Acoperind cu mâna unul dintre sâni, se aplecă spre ea şi îşi lăsă limba să alunece pe buzele Nolei, să coboare pe gât, să urce un moment ca să-i gâdile urechile, apoi îndreptându-se lent spre sfârcul sânilor.

— Nike Forest, mă faci să mor… şopti ea cu o voce răguşită din cauza clocotului senzualităţii.

Nike zâmbi şi îşi continuă plimbarea senzuală pe pielea catifelată a pântecelui, apoi ajunse la triunghiul negru şi mătăsos.

Aşteptă puţin ca s-o facă să tânjească şi să împingă excitarea la culme, apoi lăsă capul între picioarele îndoite şi larg desfăcute ale tinerei femei. Cu ochii închişi, cu capul dat pe spate, Nola se abandona fără reţinere plăcerii provocată de gura Mercenarului.

Foarte repede, Nola începu să geamă sacadat.

— Acum, vino, Nike Forest! îl imploră ea, gâfâind. Vino… Vreau să te simt…

Cu o tresărire, Nola respinse capul Mercenarului şi luă o gură mare de aer. El se întinse peste ea şi o pătrunse brusc. Nola ţipă răguşit şi gemu:

— Nike! O, Nike, oooh… Da, da, da…

Îşi petrecu picioarele după şalele americanului şi îşi înfipse viguros călcâiele în fesele sale ude de sudoare. Nike se simţi aspirat, strivit de contracţiile ei. Corpul Nolei se mişca acum frenetic şi îl excita cu o violenţă insuportabilă. Stimulat de elanurile mexicancei, Mercenarul îşi spori ardoarea şi se revărsă cu mişcări sacadate pline de voluptate.

Ea atinse orgasmul în acelaşi timp, ţipă şi îi zgârie spatele. Apoi tăcu, făcu ochii mari, îl privi parcă năucită, apoi se destinse, istovită de plăcere.

Nike se întinse lângă ea şi ascultă murmurul liniştit al răsuflării, cu care se amesteca duduitul uşor al focului. Nola îşi aşează capul pe pieptul lui şi Nike o ţinu lipită de el.

După ce inima reveni la ritmul normal, Mercenarul întinse mâna deasupra capului, spre locul unde lăsase pachetul de ţigări şi bricheta. Vârî o ţigară îndoită sub mustaţă, aprinse flacăra vechii sale brichete Zippo şi dădu primul fum afară pe nări. Nola ridică uşor capul spre el, îl privi îndelung şi zise cu o voce încă răguşită:

— Nike Forest, trebuie să-ţi fac o mărturisire: niciodată n-am fost zdruncinată atât de tare. Poate doar în ziua în care s-a născut Paricutin[3].

El zâmbi.

— Mincinoaso…

Ea păru ofensată.

— Cum?

El râse.

— Când a apărut Paricutin, nici măcar nu erai născută. Şi nici eu.

Râse şi ea, îl ciupi de pielea braţului, apoi se ghemui lângă el şi zise:

— Nu-i uşor să păcăleşti un veteran ca tine, nu-i aşa?

Mercenarul nu răspunse. Îl sâcâia ceva şi nu-şi dădea seama ce. Trase din ţigară şi suflă fumul, care fu înghiţit de cămin. Fără să vorbească, simţind cu plăcere cum corpul Nolei se domolea treptat, lipit de corpul lui, Nike îşi fumă ţigara, apoi aruncă chiştocul în foc. Şi, brusc, înţelese ce nu-i dădea pace.

— De ce-mi spui Nike Forest? întrebă el.

Ea râse şi răspunse:

— Îmi place la nebunie numele ăsta! Nu ţi se potriveşte deloc!

Râse şi el, dar nu renunţă la idee.

— Auzi, Nola, prima dată când ne-am întâlnit, la Tampa, ai ştiut imediat cine sunt şi mi-ai spus pe nume fără ca cineva să ne fi prezentat.

— Cu panglica la ochi, nu erai deloc greu de recunoscut…

Mercenarul se încruntă uşor.

— Totuşi, continuă el, aveai nevoie şi de alte indicii! Nu cred că biografia mea a început să se găsească la chioşcurile de ziare!

Nola îşi scărpină nasul, brusc stingherită.

— Ei bine… Mi se vorbise deja de tine. Îţi cunoşteam trecutul,

[3] Vulcan din Mexic ivit în 1934 (n. a.).

activităţile profesionale, fizicul. Când te-am întâlnit, am înţeles imediat că tu eşti.

— Bine, dar cine ţi-a dat atâtea detalii despre mine?

Nola păru că amuţise brusc. Mercenarul întoarse capul spre ea. Tânăra femeie era roşie ca racul şi Nike avu senzaţia că asta nu se datora căldurii focului.

— Adică… Cum să-ţi spun…

— Nola, ce-i misterul ăsta? Dacă înţeleg bine, un prieten comun ţi-a vorbit despre mine. N-ai de ce să…

— Nu e vorba de un prieten, ci de o prietenă, îl corectă Nola, respirând lent. Dar…

— La naiba! bombăni Mercenarul, agasat şi amuzat în acelaşi timp. Nu termini cu ghicitori le?

Deodată tăcu, se ridică brusc între perne şi se întoarse spre Nola Montalban.

— Nu… murmură el. Să nu-mi spui că e vorba de Bess!

Nola suspină, vizibil uşurată că el găsise singur răspunsul.

— Ba da, confirmă ea, dând din cap. Bess Stallmann, prietena ta. Sunt colegă cu Bess şi…

— Nu, e imposibil! îi tăie vorba Nike. Şi nu ţi-a furnizat şi modul de întrebuinţare al masculului, o dată cu fişa de informaţii?

Nola se destinse. Izbucni în râs.

— Nu te enerva aşa, Nike, murmură ea cu o voce caldă. Nu a existat nici o premeditare din partea mea şi nici concurenţă între mine şi Bess. Ne-am întâlnit la Beirut în urmă cu trei ani şi ne-am împrietenit imediat. Ne-am revăzut de câteva ori. Era normal să-mi vorbească despre tine.

Mercenarul râse şi el.

— Femeile… Şi n-ai avut probleme să te arunci în braţele mele ştiind că sunt cu Bess?

Nola îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre tavan, apoi răspunse:

— Să mă arunc în braţele tale? zise ca. Asta-i bună! Stai cumva prost cu memoria, dragul meu Nike, sau eşti de o rea credinţă neruşinată?

Era adevărat. Nola Montalban nu fusese o cucerire uşoară. Chiar şi după ce o salvase din ghearele traficanţilor, fusese nevoie de multă îndemânare ca să câştige favorurile frumoasei mexicance.

— Iar Bess mi-a povestit cum trăieşti. Libertate totală când eşti în misiune. Ştiu foarte bine ce loc ocupă lângă tine, nu încerc

să i-l iau şi mai ştiu că nu-mi va purta pică. Aşa că nu văd de ce m-ar jena.

Mercenarul zâmbi. Femeile... Ah, femeile! Într-o zi au să-i vină de hac. Dând din cap cu aerul copleşit al nefericitului care nu mai ştie ce să facă, luă ţigara din mâna Nolei, trase un fum şi o aruncă în foc.

— Ţigările astea spaniole sunt o porcărie.

O cuprinse cu braţele pe Nola şi începu să-i sărute gâtul.

— În fine... zise el oftând, după un moment, te iert. Dar asta numai pentru că e vorba de tine.

Ea se ridică, părând brusc alarmată.

— Ascultă, Nike, protestă ea cu gravitate, ne putem opri aici şi rămânem buni prieteni. Să ştii că înţeleg foarte bine că nu poţi suporta gândul că sunt prietena lui Bess. Încă de la început, am ştiut amândoi că această relaţie va fi provizorie. Nu vreau s-o trăieşti ca pe un calvar.

Dar nu era o actriţă chiar atât de bună ca să-l înşele pe american.

— Lasă c-am să te fac eu acuşica să trăieşti un calvar cum n-ai mai văzut, mormăi ei.

Se rostogoli peste ea şi o făcu să plângă de plăcere.

După ce căzură iar seceraţi, se ghemuiră unul în altul. Nola adormi fără să-şi dea seama. El o privi, zâmbi, apoi o ridică fără efort şi o duse în pat ca pe un copil, culcându-se apoi lângă ea.

*

Cineva bătea la uşă cu discreţie. Dar bătăile răsunau ca o tobă în cutia craniană a Mercenarului. Nike Forest deschise cu greu ochii. Pleoapele cântăreau câteva tone. Treptat, cu mari eforturi, reuşi să se dezmeticească. Aprinse veioza, apoi o stinse imediat, după ce constată că Nola dormea liniştită. Părul ei revărsat pe satinul alb al pernei te ducea cu gândul la corola unei lalele negre.

Era nouă fără un sfert. În spatele perdelelor, cerul Andorrei părea la fel de plumburiu ca în ajun. Probabil că ningea. Sau era încă noapte. Sau şi una şi alta.

Cineva bătea în continuare la uşa dinspre culoar. Cine putea să fie? Trase pe el nişte chiloţi şi ieşi din dormitor. Dacă o mai ţinea tot aşa, agitatul de pe culoar o va trezi pe Nola din somn!

— Deacon... bombăni Mercenarul, deschizând uşa. Ai venit să mă hăituieşti şi-aici! De câte ori trebuie să-ţi spun că nu mai lucrez pentru tine?

Surpriza îl trezise de-a binelea.

Deacon ăsta era incredibil! Să vină aşa, fără să anunţe, pe când Forest se odihnea după o misiune în compania unei femei superbe! Era un adevărat atentat la viaţa privată!

— Dă-mi voie cel puţin să-ţi explic… murmură intrusul. E vorba de un caz foarte dificil şi…

— Nu, nu şi nu! se răsti Mercenarul.

Apoi, brusc, îşi dădu seama de ciudăţenia situaţiei.

— Dar… cum ai reuşit să treci de recepţie? zise el.

Andrew Deacon schiţă un zâmbet.

— Păi, Nike… Şi eu am lucrat câţiva ani ca detectiv particular, pe teren, înainte de a-mi face propria agenţie şi a deveni directorul ei.

Era adevărat. Lui Andrew Deacon nu i se puteau nega unele merite. Cel mai mare dintre ele fiind, după părerea Mercenarului, faptul că hrănea un mare număr dintre prietenii săi care lucrau pentru *Starcop-Privateyes.* Deacon ştia să conducă agenţia. Forest ştia că nu era un imbecil. Singura problemă a lui Deacon era că-şi greşise meseria. Prea avea un suflet de funcţionar ca să-şi asume afacerile pe care le făcea. Un om de acţiune trebuia să fie, înainte de orice, inventiv, capabil să se adapteze la orice situaţie. Pe scurt, inversul unui conţopist. La vârsta pensionării, Deacon ar fi trebuit să-şi aleagă altceva ca să-şi umple buzunarele. Forest l-ar fi văzut în postură de notar, de bancher, de agent de asigurări, de intermediar la bursă, ba chiar de editor de romane poliţiste, dacă ar fi vrut să cultive nostalgia după FBI.

Greşeala lui fusese să-şi ia pe umeri *Starcop-Privateyes.* Mercenarul îl privi din cap şi până în picioare şi constată că era de o prospeţime insolentă, ţinând cont de faptul că venea din Statele Unite via Marsilia sau Toulouse şi că ar fi putut să-i fie tată. Gândul ăsta, adăugat pardesiului de gabardină ud al lui Andrew Deacon, învinse aversiunea Mercenarului.

— N-am să te las, totuşi, să pleci aşa, mormăi el. Intră. Ai timp să bei o cafea, înainte de a sări în primul avion şi a traversa Atlanticul în celălalt sens. Sun serviciul în cameră.

Deacon făcu un pas înainte şi Forest simţi frigul de afară, impregnat încă în hainele sale, pătrunzând în încăpere o dată cu el.

— Ai putea să-ţi ştergi picioarele înainte de a intra, Deacon! zise cu ironie Mercenarul.

Vru să se îndrepte spre un aparat telefonic aşezat pe un gheridon dintr-un colţ al salonului. Deacon încremeni brusc. Pe

faţa lui apăru o expresie de teamă şi de stupefacţie.

Forest înţelese motivul cu o fracţiune de secundă mai târziu, când directorul de la *Starcop* trecu pragul uşii.

Un pistol chinezesc tip 51 îşi lipise ţeava în coloana vertebrală a lui Andrew Deacon, la distanţă egală între umeri şi şale. Mercenarul văzu apoi apărând mâna viguroasă care ţinea pistolul, apoi braţul musculos, o parte dintr-o geacă neagră de piele şi, în sfârşit, un chinez mic de statură, solid, cu o cască neagră pe cap.

Nike Forest strânse din dinţi. Acum îi va fi greu să refuze ajutorul solicitat de Deacon. Cu un salt suplu, un alt asiatic, înarmat cu un pistol-mitralieră cehoslovac, ZK 476, intră în spatele celor doi bărbaţi. Agenţii DPS, serviciul secret al Republicii Populare Chineze, se deplasau rareori pe teritoriul occidental, dar Forest ştia că totdeauna lucrau în echipă.

— Spune-mi ce ştii şi ai şansa să mori rapid cu un glonţ în ceafă! se răsti chinezul solid, cu o voce sacadată.

— În caz contrar? întrebă politicos Mercenarul.

Celălalt chinez era mai slab decât complicele său, dar mai înalt, cu pometi proeminenţi, orbite adânci şi nişte ochi mici şi plini de cruzime, foarte bridaţi.

— În caz contrar, vei muri lent şi în chinuri oribile, răspunse el cu un zâmbet de hienă. Dar, oricum, vei vorbi.

Alegerea era dificilă. Cu atât mai mult cu cât Mercenarul nu ştia nimic. Absolut nimic. Nici măcar nu ştia despre ce era vorba.

Deacon însă trebuia să ştie. Dar era mut şi alb la faţă de spaimă. Din cauza pardesiului de gabardină pe care îl purta, nu puteai să ştii dacă are sau nu armă. Iar pistolul Mercenarului se afla pe noptieră, în camera vecină, unde Nola dormea fără vise.

Chinezul cu pistolul-mitralieră trânti uşa, lovind-o cu piciorul.

Cei doi americani erau prinşi în capcană.

CAPITOLUL III

Mercenarului nu-i plăcea deloc acest gen de capcană.

Nu putea să încerce o retragere precipitată spre dormitor, unde se afla pistolul VP 70. Era prea periculos. Risca să pună grav în pericol viaţa tinerei femei.

Chinezul înalt, cu pistol-mitralieră, stătea înfipt în faţa uşii şi părea foarte ferm pe poziţie. Celălalt, cu pistolul 51, îl împinsese pe Deacon în mijlocul încăperii şi îl ţinea la respect.

— Depărtaţi mult picioarele şi ridicaţi braţele sus, ordonă el.

Acesta era preludiul percheziţiei corporale. Mercenarul nu se simţea implicat. Nu scotoceai un om în chiloţi. Îşi înghiţi saliva, îşi adună gândurile şi trecu în revistă situaţia.

Până la urmă, trebuia să-i mai rămână o anumită marjă de manevră. Mică, dar, în aceste împrejurări, nu-şi putea permite să facă nazuri.

Deodată, tipul solid îi ordonă:

— Şi tu, mâinile sus şi picioarele depărtate! Repede!

— Chestia asta e valabilă şi când eşti în chiloţi? zise ironic americanul.

— Exact, replică tăios tipul înalt.

— Scuză-mă, *partner,* zise Forest. Ştiam că birocratismul nu favorizează iniţiativa personală, dar chiar în halul ăsta! Este adevărat că, în patruzeci de ani, probabil că ai pierdut ceva neuroni, dacă, aşa cum se spune, funcţia creează organul.

Deşi nu înţelegea nimic, dar bănuind că îşi bătea joc de el, chinezul se răsti:

— Lasă gura!

— În caz contrar? întrebă iar politicos Mercenarul.

Celălalt nu răspunse. Mercenarul se aştepta. În asta consta marja de manevră. Dacă acei tipi veniseră cu adevărat ca să obţină informaţii de la ei, nu vor trage. Existau două motive pentru asta. Primul: eliminarea unei surse de informaţii însemna să te lipseşti definitiv de informaţiile căutate. Al doilea: dacă deschideai focul într-un hotel de lux din centrul principatului Andorra, însemna aproape sigur că te pomeneai încercuit de poliţia locală în cel mai scurt timp.

Până unde erau dispuşi chinezii să-l lase să întindă coarda înainte de a folosi forţa? Asta era întrebarea, Forest luă

hotărârea să tatoneze terenul. Asta era tot ce putea sa facă. Şi trebuia s-o facă cu mare abilitate, căci nu ştia cât valora pentru asiatici viaţa lui şi cea a lui Deacon. Armele, hainele, modul de operare, atitudinile, totul puţea a DPS, serviciul secret de la Beijing. Mercenarul nu putu să nu se gândească la epoca – din păcate, trecută – a destinderii, când îndeplinise şi el o misiune alături de Wao, un agent de la DPS .Vru să amintească despre asta, apoi se răzgândi. Lucrurile se schimbau repede în Republica Populară Chineză, mai ales după Primăvara de la Beijing, iar dacă Ling Wao căzuse în dizgraţie, a evoca numele lui ca o recomandare nu era deloc o mare abilitate.

Fără să lase pistolul, chinezul mic şi solid îl controlă minuţios pe Andrew Deacon. Pentru că nu găsi nici un fel de armă la el, se mulţumi să-i ia ceasul Seiko cu cuarţ şi bricheta Dupont.

— Pentru ce? protestă cu demnitate omul în gri.

— Se confiscă, bombăni tipul solid.

— E josnic! se indignă Deacon.

Chinezul nu catadicsi să răspundă. Se mulţumi să mormăie câteva cuvinte în limba lui, numai pentru colegul său, căci nu avu bunul-simţ să traducă şi prizonierilor.

Apoi îl chemă pe Mercenar. De data asta, operaţiunea era considerabil simplificată de ţinuta vestimentară a lui Forest.

— Nu eşti cumva dansatoare la opera din Beijing? întrebă Forest, simţind degetele musculoase interesându-se puţin cam exagerat de părţile lui nobile.

— Gura! bombăni asiaticul, puţin versat în acest gen de umor.

— Nu împinge prea departe scotoceala, tovarăşe, îi zise Mercenarul. Am conopida sensibilă!

O lovitură în stomac îi tăie răsuflarea. Era clar că asiaticul nu avea simţul umorului. Negocierile se anunţau delicate.

După câteva sughiţuri, Forest reuşi să întrebe:

— Până la urmă, ce vreţi?

— Informaţii, am mai spus! răcni tipul solid.

— Ai o idee despre natura acestor informaţii? întrebă Mercenarul, întorcându-se spre Deacon.

După cum se aştepta, cel care conducea *Starcop* scutură din cap. Andrew Deacon mai făcea şi greşeli, dar nu era un ageamiu. Avea un trecut îndelungat în cadrul FBI-ului. Forest ştia că, chiar dacă cunoştea motivaţiile chinezilor, nu va spune nimic.

— Mai faceţi mult mişto de noi? zise chinezul solid.

— Dar vorbim cât se poate de serios, răspunse Mercenarul. Nu ştim ce vreţi de la noi.

O palmă zdravănă a halterofilului îl făcu să vadă câteva stele verzi. Începu să se cam sature. Îşi masă obrazul şi se pregăti să-şi joace cartea, ceva de genul: „Haide, trage în mine, o să ne prăpădim de râs aşteptând urmarea!” Dar atletul se depărtă de ei, îşi trecu pistolul în mâna stângă, băgă dreapta într-un buzunar al gecii şi scoase un brici lung.

— Bine, ajunge. Dacă nu vorbiţi repede, voi avea marea plăcere să mă conving dacă toţi americanii au, după cum pretind, sânge roşu în vene.

Chestia asta schimba datele jocului. Cu instrumentul acela, erau perfect echipaţi pentru a-i suprima pe Andrew Deacon şi pe Nike Forest fără să alarmeze poliţia şi nici măcar personalul de la *Roc Blanc.* Forest strânse din dinţi. Deacon se albi la faţă.

Ameninţător, cu gura crispată de ură, chinezul se apropie de Mercenar.

— Haide! Ne povesteşti unde a dispărut Wan Jengzhi sau îţi desenez o plasă de peşte pe piept?

Mercenarul se simţi brusc mult mai dezbrăcat decât ar fi dorit. Prea puţin înzestraţi de la natură, asiaticii avuseseră totdeauna fantasme în privinţa pilozităţii, iar cel de faţă era cu siguranţă gelos din cauza părului plin de nobleţe care împodobea pectoralii americanului. Forest avea gâtul uscat. Reuşi, totuşi, să articuleze:

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-am auzit în viaţa mea de Wang Zeniji.

Chinezul nu consideră util să-l corecteze, nici măcar să răspundă. Dar făcu un nou pas înainte.

*

— Aruncaţi armele, domnilor şi ridicaţi frumuşel mâinile! Farsa s-a terminat…

Cei patru bărbaţi întoarseră capul spre vocea care pronunţase această ameninţare. Nola. Stătea în uşa dormitorului. Venea la momentul potrivit, precum cavaleria. Instinctiv, Forest şi Deacon se traseră înapoi ca să se depărteze de direcţia de tir a chinezilor. Cu capul retras între umeri, Nola ţinea cu amândouă mâinile pistolul Mercenarului, în poziţia foarte academică pe care o recomandau toţi instructorii din Florida, de când portul de arme fusese legalizat în acest stat.

Tânăra femeie purta capotul albastru. Forest îşi zise că era frumoasă şi formidabil de curajoasă, dar era o nebunie să se expună astfel în faţa unor profesionişti, când ea nu avea

experienţă în domeniul armelor! Forest nici măcar nu ştia dacă era în stare să folosească pistolul pe care îl ţinea în mână cu atâta curaj…

— Întoarce-te în dormitor, Nola! strigă el.

Cei doi chinezi se consultară din priviri. Mercenarul ştia că ameninţarea pistolului VP 70 nu-i impresiona deloc. Acum mai ştia că, într-o fracţiune de secundă, o vor masacra pe Nola Montalban.

— Întoarce-te în dormitor! răcni Mercenarul.

În aceeaşi secundă, un schimb de împuşcături răsună pe culoar, de cealaltă parte a uşii. Forest îşi zise că asta nu prevestea cu siguranţă nimic bun, dar diversiunea era providenţială. Chinezii se întoarseră spre uşă, către eventualul pericol căruia ar fi trebuit să-i facă faţă. La etaj, se trăgea într-o veselie. În mijlocul detunăturilor, Mercenarul recunoscu „bum-bum”-ul răsunător al unui Smith & Wesson, model 29, calibru 44 Magnum, precum şi pocniturile mai scurte ale unui Astra-Unceta Constable de 7,65. Dacă proprietarii acestor două puşcoace erau într-adevăr cei la care se gândea el, schimbul de focuri avea să mai dureze.

Nola Montalban profită de secunda de neatenţie a chinezilor ca să deschidă focul. Forest văzu trei găuri apărând brusc în partea din spate a gecii tipului cu briciul. Propulsat de forţa gloanţelor, musculosul făcu un pas spre uşă, apoi căzu în genunchi şi se prăbuşi pe mochetă cu mârâitul unui porc care îşi dădea sufletul.

„La naiba! îşi zise Mercenarul. A greşit ţinta!”

Printr-un reflex lesne de înţeles, Nola îl împuşcase pe cel care îl ameninţa pe Nike cu briciul. Era o greşeală cumplită, pe care un profesionist nu ar fi făcut-o niciodată. Într-un spaţiu limitat, cel mai periculos era evident tipul înalt, cel care avea în mâini pistolul-mitralieră ZK 476.

— La podea! răcni Mercenarul.

În ciuda vârstei, Deacon îşi păstrase reflexele. Cu un trosnet de articulaţii artritice, se aruncă la podea în acelaşi timp cu Mercenarul. Forest continuă cu o răsucire şi apucă briciul căzut din mâna mortului. Se ridicase, cu spatele la perete, când auzi răpăitul pistolului-mitralieră. Lovi cu piciorul în şalele chinezului, încercând să-l dezechilibreze şi să devieze tirul în jos. Prea târziu. Pistolul-mitralieră îşi făcuse treaba, trasând o linie stacojie peste pieptul Nolei. O văzu deschizând gura şi căzând. Ţipă, mai mult de stupoare decât de durere. Cu o furie dezlănţuită, Forest îl

apucă pe chinez de păr, îi răsturnă capul pe spate şi îi tăie gâtul. Îi dădu imediat drumul şi se repezi la Nola, care zăcea în pragul încăperii, impregnând cu. Sânge mocheta hotelului.

Uşa se deschise, împinsă cu violenţă şi în cameră se năpustiră doi bărbaţi înarmaţi. Michael O'Hara, care strângea în mână pistolul Smith & Wesson şi Gil Real, cu arma sa Astra-Unceta Constable. Forest nu era foarte surprins; recunoscuse mai adineauri zgomotul armelor. Real şi O'Hara cercetară salonul cu privirea. Trei cadavre. Nici un pericol pentru Mercenar, nici pentru Deacon.

— Salut, nenişorule! zise Mike O'Hara. E multă lume aici la tine!

— Dar curăţenia cam lasă de dorit, completă Gil Real, observând pereţii ciuruiţi de gloanţe, oglinzile şi vazele sparte, cadavrele, mocheta plină de sânge şi pe Mercenar, tot în chiloţi, plin şi el de sânge.

Forest nu răspunse.

Înaintară: Mike O'Hara, filiform, cu picioarele lui interminabile, cu gâtul de lebădă, ochi verzi şi sfredelitori şi claia de păr roşcat; Gil Real, bărbos, mic şi îndesat, oacheş, cu ochi negri, părul negru, păros ca o maimuţă. Creştetul capului nu ajungea la subsuoara lui O'Hara. Dacă Real ar fi fost mai gras şi O'Hara mai „hidalgo", i-ai fi putut compara cu Don Quijote şi Sancho Panza. Dar Mercenarul avea gândurile în altă parte.

Nola Montalban murise în braţele sale. Nodul mare din gât îl împiedica să vorbească şi să respire.

Deacon se ridică de jos şi îşi scutură hainele cu un aer năucit.

— Cine e puştoaica? îl întrebă O'Hara.

Cu un gest nervos, Real îi făcu semn să tacă. O recunoscuse pe Nola Montalban.

Mercenarul îi închise ochii şi o transportă în dormitor, unde o aşeză pe patul cald încă.

Din focul nopţii mai rămăseseră doar câţiva cărbuni aprinşi sub cenuşa din cămin.

*

Forest se duse să facă un duş, în timp ce Mike O'Hara încerca să se înţeleagă la telefon cu poliţia din Andorra. Ieşi din baie îmbrăcat cu un pulover gros de culoare bej şi nişte pantaloni de culoarea tutunului. Şuviţa lungă de păr, încă umedă, îi cădea pe frunte, dar nu se bărbierise.

Îşi puse între buze o ţigară, o aprinse şi simţi cum bricheta

Zippo îi tremura în mână. El, Mercenarul călit în luptă, el, care luptase pe cinci continente, el, care văzuse camarazi căzând în jurul lui, seceraţi de gloanţele inamicului, nu putea să suporte moartea Nolei, acea fată senzuală şi plină de căldură, cu care făcuse o dragoste nebună, acea jurnalistă strălucită căreia viitorul îi promitea numai succese.

Dispăruse. Era cu atât mai insuportabil cu cât Nola era total străină de tot ce se petrecuse în dimineaţa aceea în camera lui de hotel.

Apropiindu-se de măsuţa în jurul căreia se strânseseră O'Hara, Real şi Deacon, Mercenarul jură în sinea lui să-i facă să plătească scump pe toţi cei care se aflau în spatele morţii Nolei Montalban. Sigur, tăiase gâtul asasinului, dar îi voia pe adevăraţii vinovaţi: şefii acelui ucigaş.

Aşezându-se pe un scaun şi văzându-şi arma ştearsă cu grijă de Gil Real, înţelese că, foarte curând, i se va oferi ocazia şi motivele – altele decât cele personale – ca să-i lichideze pe ucigaşii Nolei.

CAPITOLUL IV

— Asta e, conchise O'Hara, după ce povesti răpirea lui Wan Jengzhi de la Chicago. Ron Donahue e mort. Wan Jengzhi tocmai obţinuse naţionalitatea americană. Prietenii săi din Federaţia pentru Democraţie în China ne cer să-l găsim. Putem să încercăm.

— Cu atât mai mult cu cât acum, adăugă Real, vârându-şi un ghem mare de betel în gură, DPS-ul vrea şi el să-l găsească.

— Şi Johnny Raspen face un scandal monstru, interveni Deacon. Mi-a achitat un avans de o sută cincizeci de mii de dolari pentru supravegherea lui Wan Jengzhi.

— Problemele tale financiare te privesc numai pe tine şi pe clientul tău, bombăni Mercenarul. Dacă voiai ca acel chinez să fie protejat aşa cum trebuie, trebuia să-mi dai mie misiunea asta…

— Păi, n-ai fi acceptat în ruptul capului! protestă cel care conducea *Starcop-Privateyes.*

Cu imparţialitatea care îl caracterizase întotdeauna, Mercenarul recunoscu că era adevărat.

— Deacon, continuă el, ai avut mereu talentul să te bagi în chestiile cele mai imposibile. S-ar zice că ai o plăcere răutăcioasă să preiei toate cazurile nenorocite! Ai accepta orice, inclusiv misiuni sinucigaşe, care îţi depăşesc cu mult mijloacele.

Gil Real se grăbi să filosofeze:

— „Mâţa care se cacă în jar îşi arde curu'!", zicea Ythurbides la vremea lui.

— Asta e tare, îşi dădu cu părerea Mike O'Hara. Ştiai, Andrew, că asta e maxima lui Ythurbides?

— Ăăă… păi cum să nu! În fine… mormăi omul în gri.

Cadavrul Nolei, care zăcea pe patul din dormitor, nu-l îndemna deloc pe Forest să glumească cu Andrew Deacon. Îşi aprinse nervos o ţigară şi întrebă:

— Cum s-a aranjat cu poliţiştii din Andorra? Cred că şi-au pierdut capul! Două mascare sângeroase în principat în numai cincisprezece zile…

— Am avut noroc să-l prind pe Prats, zeul atotputernic, răspunse O'Hara. Părea dispus să şteargă cu buretele, dar ne roagă să ne cărăbănim în cel mai scurt timp. Furios, tipul! Mi-a zis că, dacă de fiecare dată când un americănoi pune piciorul în

Andorra se termină cu o bătaie în toată regula, va avea grijă ca cetăţenii Statelor Unite să nu mai aibă drept de şedere aici.

Forest încercă să zâmbească. Avusese de-a face cu Prats după ciocnirea cu tipii care spălau bani şi ştia foarte bine că şeful poliţiei avea un simţ al umorului foarte limitat.

— Adineauri ai spus că DPS-ul îl caută şi el, îi zise el lui Real. Asta înseamnă că cei care l-au răpit pe Wan Jengzhi nu fac parte din serviciul secret chinez?

Real, O'Hara şi Deacon scuturară toţi trei capul.

— Atunci, cine a făcut asta? vru să ştie Mercenarul, stupefiat.

— Tocmai asta e misiunea pe care vin să ţi-o propun, nenişorule, răspunse O'Hara. Nu numai că nu ştim unde se află Wan Jengzhi, dar nici nu avem habar cine l-a răpit.

— Cum poate să fie FBI-ul atât de sigur că nu e vorba de DPS? zise mirat Forest.

O'Hara depărtă mâinile ca un preot în timpul predicii.

— Pentru că oamenii de la DPS au sosit după. Pe urmă l-au urmărit pe Andrew Deacon până aici.

— Fără să ştie că erau urmăriţi de noi, preciză Gil Real.

Micul filipinez îşi pipăi cu nervozitate barba şi reîncepu să mestece betel, cu o vigoare aproape frenetică.

— La sfârşit, am cam rămas în urmă, continuă omul de la FBI. Nimic grav însă, pentru că înţelesesem deja că Deacon venea aici. Numai că, în momentul când am ajuns la etaj, am auzit tămbălău înăuntru şi doi indivizi, rămaşi de pază pe culoar, au început să tragă în noi. Ticăloşii mi-au lichidat un om. Iar ăştia, nenişorule, pot să pun prinsoare că fac parte din poliţia lui Jiang Zemin. Metodele şi ţoalele nu te pot înşela.

Mercenarul era de acord. Dădu din cap şi trase cu sete din ţigară.

— Voi câţi eraţi? întrebă el.

— Patru, răspunse O'Hara. Am lichidat un chinezoi. Celălalt e pe culoar, sub paza agentului special care mi-a mai rămas.

— Ai face bine să-i bagi înăuntru, îl sfătui Mercenarul, suflând fumul pe nări. Două cadavre şi un tip care îl păzeşte pe un altul, cu pistolul în mână, e de ajuns ca să provoace panică într-un hotel mare.

— Prefer ca Prats să-i găsească afară, răspunse roşcovanul. O să fie şi aşa destul de furios. Şi aş vrea să-i cer favoarea să mi-l lase pe chinez. Pentru că pe ăsta, nenişorule, vreau să-l prelucrez la sânge!

— Şi eu, interveni Gil Real.

— După cât îl cunosc eu pe comisarul Prats, pot să vă spun că nu prea aveţi şanse, le spuse Forest.

Cu degetele încrucişate pe masă, Andrew Deacon se mulţumea să asculte fără să scoată o vorbă.

Mercenarul trase iar din ţigară.

— Ştiţi pentru ce a fost răpit Wan Jengzhi şi nu altul?

— Deng Xiaoping nu voia probabil să piardă un cetăţean atât de strălucit, răspunse Deacon. Ştii că Wan are stofa de campion olimpic.

Mercenarul trase din ţigară şi dădu din cap; omul de la FBI dădu din umeri cu condescendenţă. Mai puţin respectuos, Real duse vârful arătătorului întins la tâmplă şi îi imprimă o rotire alternativă, dând de înţeles că avea îndoieli serioase în privinţa sănătăţii mintale a directorului de la *Starcop.* Deacon strânse din buze şi nu zise nimic, ceea ce îi oferi lui Gil Real o nouă ocazie de a-l cita pe maestrul lui în ale filozofiei, pe cât de fecund, pe atât de imaginar:

— „Tăcerea ignorantului e de aur”!

— Ythurbides? se informă O’Hara.

— Natural, confirmă micul filipinez.

— Dacă autorii răpirii ar fi fost din serviciile secrete chineze, zise Mike O’Hara, am fi putut crede că l-au răpit ca să-i însceneze un proces şi să-l condamne.

— Ar fi ales mai curând un om politic, spuse Mercenarul.

— Nu neapărat, obiectă Real. Pentru ei, toţi cei care au participat la mişcarea din Piaţa Tian Anmen şi au fugit în străinătate sunt nişte trădători. Poate că ar fi preferat să pună mâna pe Shen Shong sau pe Wu’ Er Kaixi, numai că e cam greu. E posibil să-l fi ales pe Wan Jengzhi, pur şi simplu, pentru că era prost păzit.

Deacon îl fulgeră cu privirea. Dar nu zise nimic.

— S-ar putea, spuse omul de la FBI. Dar, dacă nu l-au răpit cei de la DPS, atunci e greu de înţeles.

— Ce te face să spui atât de categoric că n-au fost cei de la DPS? întrebă Forest.

— Chinezul pe care Donahue a reuşit să-l împuşte înainte de a-şi da duhul. Acest tip face parte dintr-o triadă, nu încape nici o îndoială. Are corpul plin de tatuaje foarte elocvente pentru experţii noştri.

— L-aţi interogat? întrebă Forest.

— Mi-ar fi plăcut, răspunse O’Hara. Numai că glonţul lui Donahue i-a secţionat măduva spinării. Tipul e total paralizat. Nu

poate să mişte nici măcar o pleoapă şi, bineînţeles, nici să vorbească. E greu să scoţi informaţii de la o legumă!

Forest îşi exprimă înţelegerea printr-o mişcare a capului.

— Pe scurt, conchise el, veniţi să-mi cereţi să găsesc un om răpit de nişte necunoscuţi, cărora nu li se cunosc motivaţiile şi care sunt, ei înşişi, căutaţi de poliţia secretă chineză.

Zâmbetul lumină faţa omului de la FBI, încreţindu-i pielea de un roz-pal plină de pistrui.

— E un fel personal de a rezuma situaţia, nenişorule, răspunse el şi, în linii mari, cam aşa şi este.

— Iar tu, Deacon, presupun că ai venit să-mi ceri acelaşi lucru.

Andrew Deacon nu avu timp să răspundă. Ţipete şi apoi un zgomot de încăierare violentă se auziră pe culoarul de la etaj.

— La dracu'! exclamă Mercenarul, scoţând pistolul şi avântându-se spre uşă.

Real, O'Hara, apoi Deacon porniră în urma lui. Forest deschise uşa chiar în momentul în care răsuna o împuşcătură. Îl văzu pe omul lui O'Hara prăbuşindu-se pe covorul roşu, ţinându-şi burta cu amândouă mâinile. Chinezul trase iar, obligându-l pe Mercenar să se retragă, ceea ce provocă o coliziune bruscă cu Gil Real, care sosea cu rapiditate în spatele lui.

— Fuge! strigă Mercenarul.

Aşteptă o secundă, apoi aruncă o privire pe culoar. Chinezul fugea spre scară. Cu pistolul în mână, Mercenarul porni rapid în urma lui.

*

Soarele asfinţea şi Wan Jengzhi simţea că iese treptat din starea de toropeală pe care răpitorii săi i-o întreţineau cu grijă folosind drogurile, de când îl răpiseră din campusul universităţii din Chicago. Întins pe podeaua unei furgonete, el era legat fedeleş, cu căluş în gură şi avea ochii acoperiţi de o bantă care îi împiedica să vadă. Totuşi, nu-i trebui prea mult timp ca să-şi dea seama unde se afla. Fusese dus la Hong Kong sau, mai exact, la Kowloon, peninsula situată în faţa insulei. Mai adineauri, furgoneta trecuse braţul de mare care despărţea cele două jumătăţi ale oraşului folosind tunelul cu platâ.

Geamurile deschise, din cauza căldurii serii, nu ascundeau nici un mister pentru Wan, care era originar din Canton şi obţinuse de câteva ori viză ca să facă stagii în colonia britanică. Cum ajunsese acolo? Nu putea să spună. Amintirile lui Wan Jengzhi se opreau la momentul în care fusese pus să urce în Toyota neagră,

în parcarea campusului şi când i se pusese pe faţă un tampon cu cloroform. După care urma un gol negru în timpul călătoriei între Statele Unite şi China. Dar acum, în ciuda drogului abrutizant, Wan recunoştea totul, fiecare zgomot, fiecare mireasmă a acelui oraş care, pentru el, întruchipase visul occidental pe când era student la Canton.

Traversaseră Kowloon pe una dintre arterele zgomotoase şi aglomerate ale peninsulei, probabil Nathan Road. Acum, pâlpâitul neoanelor, care mai adineauri se revărsau peste podeaua vehiculului şi ajungea la ochii lui Wan Jengzhi prin pânza legată la ochi, se estompa pe măsură ce înaintau spre nord. Zgomotele nu mai erau aceleaşi.

Puţin mai târziu, tânărul chinez presupuse ca trecuseră Boundary Street ca să intre în Noile Teritorii, căci în efluviile care îi veneau din exterior nu mai stăruia duhoarea tobelor de eşapament, ci mai mult mirosul de prăjeala, de peşte, de fructe stricate, de hârdaie şi de găinaţ de pasăre, care caracteriza aşa-numitele *resettlement zones*[4].

Furgoneta viră la stânga, intră pe un teren neregulat şi plin de gropi, apoi opri. Pentru prima dată, Wan auzi vocea răpitorilor săi. Părea să fie cel puţin trei şi comunicau în jiangsu, o limbă din regiunea Shanghai. Ciudat. În armată şi în poliţie se vorbea limba oficială.

Fu împins în interiorul unui imobil. Intrarea puţea a opiu, urină şi crezol. Ţinându-l de coate, doi dintre răpitori îl traseră pe scară. După câteva trepte, fură obligaţi să cedeze: nu-l puteau urca astfel. Se consultară, tot în jiangsu şi îi scoaseră legătura de la ochi.

Wan Jengzhi putu să constate că nu se înşelase. Se afla într-un imobil din *resettlement zone* Li Cheng Uk, a cărui construire permisese scoaterea la lumină a unui mormânt din dinastia Han, vechi de aproape două mii de ani. Tânărul se uită la însoţitorii săi. Erau, într-adevăr, trei. Mici de statură, slabi, cu pomeţi proeminenţi, obraji scobiţi şi păr negru şi aspru. Purtau blugi bine croiţi, cămăşi impecabile şi geci Chevignon. Nu erau oamenii care îl răpiseră din Statele Unite. Comportamentul, hainele şi

[4] Zone de cazare: ansambluri mari, construite pe verticală, din cauza lipsei de teren şi foarte rudimentare (o singură cişmea pe etaj), în care se înghesuiau vechile populaţii nomade de pe marc (adăpostul antitaifun de la Yaumati adăpostea cam opt mii de persoane trăind la bordul a unui milion de jonci; la Causeway Bay şi în portul Aberdeen situaţia era sensibil identică) (n. a.).

modul de a vorbi păreau să indice că nu făceau parte din DPS. Wan ar fi vrut să-i întrebe cine erau, dar avea în gură acel căluş afurisit. În plus, al treilea dintre cei trei tipi venea pe scară la câteva trepte în urma lui şi ţinea în mână un pistol-mitralieră tip 56. Era genul de argument care reuşea să-i închidă gura lui Wan Jengzhi, mai ales de la evenimentele din Piaţa Tian Anmen. Văzuse cu ochii lui că erau oameni în stare să apese pe trăgaci în faţa unei mulţimi dezarmate. Era ceva cât se poate de adevărat, nu întâlnit doar în cărţile de istorie.

Nimeni nu scoase o vorbă până la etajul cinci. Acolo, cel care părea să fie şeful grupului bătu la o uşă după un anumit cod. Wan auzi alunecând capacul vizorului – erau priviţi din interior – apoi uşa se deschise şi apăru un chinez de vreo cincizeci de ani, încălţat în papuci din pai de orez şi îmbrăcat într-o pijama albastră. Se înclină în faţa lor şi se dădu la o parte ca să-i lase să intre. Wan Jengzhi fu dus într-o încăpere mică.

Două conducte de oţel traversau camera pe sub fereastră, probabil canalizările care alimentau singura cişmea aflată pe palier. Deasupra, lângă tavan, tuburi groase de plastic păreau să conţină cablurile electrice. Pe jos era întinsă o rogojină şi, lângă ea, un bol cu orez, o sticlă cu apă şi un pahar. Cum nu se poate mai spartan.

Tipul în pijama pronunţă pe un ton servil o frază pe care Jengzhi nu o înţelese şi asta pentru că vorbise în hakka, limba unei etnii de nomazi ai mării. Întrebase probabil dacă clienţii erau mulţumiţi de temniţa improvizată. Pe un ton agasat, şeful dădu un răspuns răstit în hakka. Tipul se înclină şi dispăru.

Unul dintre chinezi scoase din geacă o pereche de cătuşe, prinse jumătate la o mână a lui Wan Jengzhi şi cealaltă la conducta de apă. Apoi îl debarasă pe tânăr de legături şi de căluş. Abia atunci omul înarmat lăsă în jos pistolul-mitralieră.

— Cine sunteţi şi ce vreţi? întrebă Wan Jengzhi.

— O să afli curând, răspunse şeful, rânjind. Până atunci, o să stai aici cuminte până la întoarcerea noastră. E inutil să strigi. După cum bănuieşti, aici, când un om ia gâtul altuia, toată lumea îşi astupă urechile ca să nu aibă necazuri.

Wan Jengzhi dădu din cap. Cunoştea zona şi reputaţia ei.

— Mă lăsaţi aici?

— Excelentă deducţie, confirmă şeful. Dar, fii liniştit, nu cred că vei lâncezi prea mult în acest loc neospitalier.

— Şi dacă se întâmplă ceva? Dacă… dacă îmi vine să…

Şeful rânji din nou.

— Strigi. E totdeauna cineva în camera vecină. Aşa a fost înţelegerea cu locatarul.

Wan Jengzhi dădu din cap. Ticăloşii ăştia îi promiseseră probabil locatarului un paşaport pentru Costa Rica, Belize sau insulele Fiji în schimbul „ospitalităţii" sale. Săracii din Hong Kong – cei care nu aveau o calificare profesională şi nici bani – erau gata să facă orice ca să li se promită un paşaport străin. Orice ca să plece şi să scape de jugul comunismului când, în 1997, colonia britanică Hong Kong avea să aparţină Republicii Populare Chineze.

— Înţeleg… zise Wan Jengzhi. Şi chiar nu vreţi să-mi spuneţi cine sunteţi?

— Mănâncă atâta timp cât e cald, îi zise şeful, arătând spre bolul cu orez aşezat jos, lângă rogojină.

Wan oftă. Era clar, nu putea să obţină nimic de la ei.

— Şi să nu faci prostii, continuă şeful, arătându-i cheile cătuşelor. Nu uita că eu sunt singurul care te poate elibera.

— Mulţumesc pentru informaţie şi aveţi grijă să nu vă calce o maşină.

Lovitura de picior primită în coapsă îi arătă lui Wan că acest gen de umor era deplasat, apoi cei trei chinezi părăsiră încăperea, încuind uşa în urma lor.

Wan Jengzhi se aşeză pe rogojină. Încă mai purta adidaşii şi ţinuta din momentul răpirii. Mirosea a transpiraţie. De cât timp nu mai făcuse un duş, fără să fi avut măcar dreptul la o toaletă elementară? Nu ştia, fireşte, pentru că fusese drogat. Şi cum putuse să-l treacă în Hong Kong? Se controlă în buzunare. Un pachet de batiste de hârtie, un carneţel şi un creion care îi servea să noteze observaţiile lui Johnny Rarpen, două bancnote de zece dolari, un fanion al clubului său. Nici măcar nu se gândiseră să-l deposedeze de acele lucruri.

Ce voiau să facă cu el? Teribil de trist, Wan Jengzhi puse la loc tot ce găsise în buzunarele treningului. Îi era foame şi sete. Îşi turnă un pahar cu apă şi bău, apoi începu să mănânce orezul din bol cu degetele.

Dincolo de fereastră, se făcuse noapte şi numai lucirea albicioasă a cerului lumina cât de cât mica încăpere.

*

După telefonul dat lui Prats, Michael O'Hara recomandase prudenţă personalului de la hotel, cerându-i să anunţe clienţii să stea încuiaţi până la sosirea poliţiei. Totuşi, o uşă se deschise pe

palier chiar în secunda în care Mercenarul avea o posibilitate să-l neutralizeze pe fugar. Inconştienţă sau proastă comunicare? Nu avea timp să elucideze problema. Trânti o înjurătură şi îşi reţinu pornirea de a apăsa pe trăgaci.

— Intră în apartament şi încuie uşa! îi strigă el imprudentului.

Un sprint disperat îl duse în dreptul scării pe care dispăruse chinezul. Înainte de a coborî, aruncă o privire în spate şi îi văzu pe cei trei oameni opriţi în jurul rănitului.

— Mike! Gil! strigă el. Lăsaţi-l pe Deacon să se ocupe de el şi veniţi cu mine!

Coborâse deja o serie de trepte când îi auzi pe O'Hara şi Real venind pe urmele lui.

După mai puţin de un minut, ajunse la parter. Cel puţin, aici recomandările erau aplicate întocmai. Nici ţipenie de om în hol. Nici un chinez! Mercenarul merse mai departe în direcţia care îi părea că se impune: spre ieşire. Se repezi în galeria care despărţea holul hotelului şi *Placa dels Co-princeps.* Mai întâi, trecu, în stânga, pe lângă un şir de nişe cu geam, unde erau expuse parfumuri şi bijuterii scumpe. Apoi, de o parte şi de alta, defilară o serie de busturi feminine care prezentau cele mai celebre sutiene. Prima dată când intrase în hotel, Nike Forest se oprise fără să vrea o clipă în bogăţia aceea aţâţătoare de dantele. Nola botezase locul *Headless boobs gallery*[5]*.*

Dar, deocamdată, decorul hotelului nu-l preocupa deloc. Alerga cât putea de repede. După câteva secunde, ajunse lângă portar, căruia i se adresă pe un ton insistent. Afară, zăpada cădea în vârtejuri din cerul plumburiu al Andorrei, iar piaţa era acoperită de un covor gros de zăpadă şi abia dacă se putea zări la capătul ei *Avenida Carlemany,* aparent pustie.

— Nimeni n-a intrat şi n-a ieşit, domnule Forest, răspunse portarul.

Fără să mai aştepte, Mercenarul o porni înapoi spre interiorul hotelului. Tocmai depăşise galeria când îi văzu pe Real şi O'Hara alergând în întâmpinarea lui. Le făcu un semn să se întoarcă. Mări pasul şi îi ajunse imediat pe ceilalţi doi în hol.

Acolo făcu o mică oprire, ca să-şi tragă sufletul şi să rezume situaţia. Apoi se adresă funcţionarilor de la recepţie. Nimeni nu-l văzuse pe fugar.

— Poate că a luat ascensorul ca să urce la etaj şi să fugă pe acoperiş, spuse Gil Real.

---

[5] Galeria ţâţelor fără capete (n. a.).

— Dă fuga şi vezi, îi ordonă Mercenarul.

Micul filipinez ţâşni ca din puşcă.

— Mă duc să vizitez bucătăria, zise O'Hara.

— OK, răspunse Mercenarul, năpustindu-se între două uşi batante. Eu o iau pe-aici.

Traversă oficiul, trecând printre ucenicii înmărmuriţi şi ieşi valvârtej în luxoasa sală a restaurantului, unde vederea pistolului său făcu o oarecare senzaţie în rândul a două cupluri trecute de prima tinereţe, care tocmai terminau micul-dejun. În bucătărie şi la etajele hotelului, O'Hara şi Real, cu arma în mână, aveau şi ei parte de acelaşi succes.

Dar nici urmă de chinez.

Totuşi, nu se volatilizase! Poate că O'Hara sau Real avuseseră mai mult noroc.

Şi, deodată, i se aprinse un beculeţ. Ieşirea ideală pentru un fugar era acolo, în faţa lui. Se repezi spre toalete. Amuţită de teroare în faţa pistolului, una dintre cele două femei îi întindea deja colierul de perle, verigheta de aur, inelul de logodnă şi brăţara cu diamante, aşteptând să-şi debaraseze mâinile ca să-i ofere portofelul şi cerceii împodobiţi cu rubine.

— *Thanks a lot, lady,* mulţumi amabil Forest, dar sunt puţin cam grăbit. Poate altădată.

Se opri abia după ce ajunse la uşa toaletelor, se întoarse şi, ducând un deget la buze, le ceru celor două cupluri să facă linişte. Precauţie inutilă. Având în vedere aerul năucit al soţilor şi paloarea cadaverică a femeilor, încă nu erau pregătiţi ca să înceapă să ţipe.

Fără zgomot, Mercenarul intră pe coridorul mare care ducea spre tabernaculul uşurării supreme, acolo, în partea din fund. Acoperit cu o marmură albă striată cu vinişoare negre, care se destrămau ca nişte picături de tuş căzute într-o ceaşcă cu lapte, pardoseala, tavanul şi pereţii luceau de curăţenie. Toaletele restaurantului *Roc Blanc* erau un adevărat sanctuar al bronzului turnat şi al picăturii de apă. Mercenarul, înainte de a urca la culcare, făcuse deseori un ocol prin acel loc doar din plăcere. În acea bazilică marmoreană, diureza căpăta solemnitatea unei liturghii.

Prudent, Mercenarul înaintă fără zgomot pe culoarul care ducea în inima venerabilului templu. Încă nu ajunsese la lavabouri când un curent de aer rece, provenind din exterior, îl făcu să înţeleagă că nu se înşelase. În toalete nu se auzea nici un zgomot. Forest se avântă. Poate că celălalt era deja departe. Din

instinct, intră în partea rezervară bărbaţilor. Era clar, fugarul o ştersese prin ferestruica lavabourilor. Mercenarul puse arma la centură, sări pe calorifer şi se ridică până la deschizătură. Chinezul era acolo, afară, depărtându-se de hotel, cu paşi mici şi alerţi, dar fără mare grabă, ca să nu atragă atenţia asupra lui. Un şmecher! Omul ajunsese aproape la mijlocul pieţii, în locul unde o jardinieră mare, înconjurată de bănci de piatră, oferea, vara, un loc ideal pentru cei care doreau să se bronzeze puţin. În acel moment, nu se vedea decât un paralelipiped mare de zăpadă acoperind totul.

Primul reflex al Mercenarului fu să deschidă focul. Se răzgândi instantaneu. În primul rând, era complet utopic să crezi că poţi nimeri o ţintă în mişcare la o distanţă de aproape o sută douăzeci de metri în lumina revărsată de cerul plumburiu şi în mijlocul vârtejurilor de zăpadă care tulburau peisajul. În al doilea rând, ar fi vrut să-l poată interoga pe tip, nevrând să-l lichideze. Forest încercă să se strecoare prin deschizătura ferestruicii. Şi fu gata să se înţepenească. Asiaticul, cu un gabarit mai mic decât al lui, trecuse mai uşor.

Operaţiunea îl făcu să piardă câteva secunde preţioase, în care chinezul îşi continuă înaintarea spre *Avenida Carlemany.*

În sfârşit, Forest reuşi să iasă, nu fără greutate, agăţându-şi un fir din puloverul gros de culoare bej. Aterizâ greoi pe pavajul de granit al pieţii, alunecă, căzu pe spate şi fu gata să înjure, simţind răceala umedă a zăpezii prin turul pantalonilor.

Se ridică şi o porni rapid pe urmele chinezului. Celălalt aproape că ajunsese la *Avenida Carlemany.* Înainte de a traversa, întoarse capul ca să arunce o privire spre hotel. Mercenarul abia avu timp să plonjeze în spatele jardinierei din centrul pieţei, înghiţind o gură de zăpadă proaspătă. Avea nările şi mustaţa pline de zăpadă când se ridică pentru a vedea care era situaţia. Chinezul se considera probabil în afara pericolului, căci traversa liniştit strada. Forest se uită în urmă. Nimeni nu ieşise din hotel.

Nu se vedea nimeni nici în piaţă, o mare esplanadă pietonală în jurul căreia se întindea o alee îngustă deservind câteva *comerc,* un magazin de bijuterii şi două hoteluri, dintre care unul era *Roc Blanc.* Nu era prezent nici poliţistul, care în mod obişnuit dirija circulaţia pe *Avenida Carlemany,* de cealaltă parte a pieţei. Probabil din cauza ninsorii. Aceleaşi cauze producând aceleaşi efecte, Forest îşi zise că aceste condiţii meteorologice constituiau poate şi motivul întârzierii lui Prats şi a oamenilor lui,

destul de lenţi în intervenţia lor.

Porni mai departe, cu paşi mici, prudent, ca să nu alunece. Chinezul ajunsese acum pe trotuarul din faţă şi trecea prin faţa unuia dintre acele magazine de filatelie care, în Andorra, aveau mare succes. Datorită turiştilor şi a lipsei aproape totale a taxelor, comercianţii micului principat câştigau bani buni.

Apoi asiaticul intră într-o galerie comercială, care trecea pe sub imobile, la stânga magazinului de filatelie. Din motive de discreţie, agenţii de la DPS îşi lăsaseră probabil vehiculele de cealaltă parte, pe o străduţă, ajungând pe jos la hotel.

Forest traversă rapid. În ciuda puloverului gros, frigul începea să-l pătrundă până la oase. Pantalonii se udaseră în urma diferitelor căderi şi gerul începuse să-i înţepe vârful degetelor.

Acum se afla la zece metri de chinez. Hotărî să aştepte să ajungă pe terenul uscat al galeriei comerciale ca să-şi intercepteze prada. Pe acea parte a străzii, câteva maşini erau staţionate lângă trotuar. Nici un pericol. Dacă era să te iei după stratul gros de zăpadă care le acoperea, ajungeai la concluzia că se aflau acolo de ceva vreme. Dacă ar fi fost un om de pază în unul dintre acele vehicule, la ora aceea ar fi fost mort de frig.

Mercenarul ajunse în dreptul magazinului de filatelie când asiaticul, făcând la stânga în galerie, dispăru din vedere. Numai un neon, în interiorul magazinului, indica faptul că magazinul era deschis. În faţă se afla un *comerc* optic şi, între cele două, se deschidea galeria, largă de vreo opt metri. Temându-se să nu-l piardă pe fugar, Forest mări pasul şi, în graba sa, se îndreptă spre galerie fără să-şi dea seama că imaginea sa se reflecta în geamul vitrinei magazinului optic care era plină de oglinzi.

În interiorul pasajului, la aproape şase metri de trotuar, chinezul era ascuns în spatele unui panou publicitar aşezat în faţa pragului unui magazin de spirtoase. Urmărea înaintarea americanului, gata să deschidă focul imediat ce acesta ar fi intrat.

Mercenarul mai scăpase ceva din vedere: un al doilea chinez, lăsat pe vine între maşini, cu faţa la galerie. Mic de statură şi solid, acesta avea umeri de halterofil. Individul pândea, nemişcat, respirând între mâinile înmănuşate, ca să nu-şi trădeze prezenţa prin aburii respiraţiei.

Forest grăbi pasul.

Ajunse la intrarea galeriei cu o viteză puţin cam mare pentru un trotuar acoperit de zăpadă. În secunda în care voia să facă la stânga, ca să treacă pe sub boltă, elanul îl trădă şi alunecă,

agitând braţele ca să nu cadă.

În acelaşi moment, pe când era complet dezechilibrat, îl văzu, acolo sub neoane, pe chinez făcând un salt lateral ca să se îndepărteze de panou şi să îndrepte spre el pistolul 357 Magnum luat de la agentul FBI.

CAPITOLUL V

Acum era noapte de-a binelea, atât cât poate să fie noapte la Hong Kong, căci insula şi peninsula reflectau spre bolta cerească miriade de neoane, felinare şi faruri de maşini, creând un dom luminos gigantic deasupra coloniei britanice.

Wan Jengzhi nu reuşise să închidă ochii. Şi acum avea nevoie de căldare. Stăpânindu-şi ruşinea, strigă şi bătu în peretele despărţitor, aşa cum i se spusese.

Trecu un lung moment. Wan aşteptă răbdător, apoi strigă din nou şi, brusc, neonul pâlpâi, se stinse, pârâi, păli de încă două ori şi îşi revărsă în cameră lumina puternică. Cineva descuiase aproape imediat. Uşa se deschise. Wan se uită şi avu impresia că era victima unei iluzii optice. Închise pleoapele şi le redeschise. Nu, nu se înşela. În cameră intrase într-adevăr o femeie, cu zâmbetul pe buze. O femeie foarte tânără. Nu avea mai mult de douăzeci de ani. Avea o faţă blândă, un păr frumos şi mătăsos, tăiat pătrat, ochi mari şi negri foarte puţin bridaţi şi o piele foarte închisă la culoare pentru o chinezoaică. Era drăguţă şi Wan îşi zise că i s-ar fi părut mai atrăgătoare dacă pe corpul ei, subţire şi plin de farmec, nu ar fi fost exagerat de mulată una dintre acele rochii despicate pe gambă, cărora chinezii le spun *cheongsam şi* a cărei ţesătură, de un albastru-petrol, cu motive aurii, nu i-ar fi dat aerul unei femei uşoare care racola bărbaţi într-un bar pentru marinari.

Totuşi, era tulburătoare. Tânăra femeie intră fără să închidă uşa şi pronunţă o frază în hakka. Wan înghiţi în sec. Dialogul nu avea să fie deloc uşor.

— *Hello!* zise el, uitând de oboseală, de angoasă şi de mirosul de sudoare emanat de treningul său.

— *Hello!*

— *What's your name?* întrebă Wan Jengzhi.

O chema Tsu. Până la urmă, reuşiră să comunice. La Hong Kong, engleza servea drept *lingua franca* între diferite grupuri etnice. Fata vorbea destul de prost engleza, dar îl înţelegea corect. Wan îi explică lui Tsu de ce avea nevoie. Ea zâmbi cu un aer înţelegător, făcu o plecăciune, se întoarse pe loc, nu fără cochetărie şi se duse să-i aducă, ce-i ceruse.

*

Sprijinindu-se ferm pe călcâie, chinezul apăsă pe trăgaci, într-o străfulgerare, Mercenarul se revăzu în ajun, luând cina la *Llar de l'Artesa,* în marea sală decorată cu lambriuri şi trofee de vânătoare ale patronului, apoi revenind la *Roc Blanc* împreună cu Nola. Apoi, dragostea sălbatică din faţa focului. Nola murise. Iar acum Nike Forest avea să-şi încheie cariera strălucită şi să înroşească cu propriul sânge *Avenida Carlemany,* împuşcat de un chinez, căruia nici măcar nu-i cunoştea motivele. Şi asta din cauza unei alunecări stupide.

Totuşi, în timp ce, fără ştirea sa, chinezul ascuns între maşini sări în spatele lui, Mercenarul reuşi să-şi stăpânească gesturile. Cu un reflex de războinic, complet independent de voinţa sa, îndreptă pistolul VP 70 spre agentul DPS. Glonţul plecă la întâmplare şi sparse vitrina magazinului de spirtoase exact în secunda în care chinezul, apucând cu mâinile picioarele Mercenarului, îl trântea la pământ, cu nasul în zăpada de pe trotuar. O altă împuşcătură răsună în acelaşi timp cu cea a pistolului 357 Magnum. De data asta, vitrina magazinului optic făcu explozie, provocând un vacarm de sfârşit de lume. În interiorul magazinului, toată lumea se aruncă la pământ, peste mulţimea de cioburi.

Forest nu-l văzuse pe chinezul musculos ascuns între maşini. De aceea nu înţelese ce i se întâmpla când celălalt sărise asupra lui. Dar îşi dădu, totuşi, seama că scăpase cu viaţă, când auzi ricoşând glonţul pistolului 357 Magnum, provocând un zgomot de gong spart, pe acoperişul unei furgonete Pegaso, parcată în spatele lui.

Trase încă o dată, punându-l pe fugă pe chinezul din galerie, apoi se debarasă de celălalt răsucindu-se şi, punând un genunchi în zăpadă, îndreptă arma spre el.

— Nu te prosti, Nike! Nu mă recunoşti?

În ciuda frigului, Forest simţi o picătură de sudoare curgându-i pe tâmplă.

— Wao… Ling Wao… Ce cauţi aici?

Ling Wao! Omul de la DPS, care îl ajutase să salveze un diplomat american luat ostatic de o bandă de fanatici. Trecuseră doi ani de atunci, dar abia dacă se schimbase. Poate că faţa nu mai era chiar atât de rotundă. Părul aspru, pieptănat pe spate, lăsa să se vadă un început de chelie. Dar era acelaşi, îşi păstrase sprâncenele groase, care formau nişte patrulatere deasupra ochilor bridaţi, conferind privirii sale o acuitate formidabilă. Picioarele scurte, braţele destul de lungi şi o supleţe incredibilă îi

confereau o vagă alură de maimuţă, fără ca totuşi să-l facă ridicol. Îşi mai păstrase şi pectoralii şi bicepşii de Rambo.

Forest nu trase şi simţi altă picătură de sudoare curgându-i pe faţă.

— Ai făcut-o… înadins?

Întrebare inutilă. Ştia că Ling Wao îi salvase viaţa.

Chinezul dădu din cap.

Ling Wao era prietenul Mercenarului. Îl ferise de „neplăcerea" unui glonţ înfipt în mijlocul frunţii. Dar Ling Wao era membru al serviciului secret de la Beijing. Şi, de la o vreme, situaţia se schimbase. DPS-ul redevenise inamicul numărul unu al CIA. Mercenarul îşi ţinu pistolul îndreptat spre Wao.

— Ce cauţi aici?

— N-am timp să-ţi explic, răspunse chinezul. Dar, crede-mă, nu-ţi vreau răul. Dovada…

Nu era înarmat. Forest nu voia mai mult ca să-l creadă, dar experienţa îl învăţase să fie circumspect.

— Chinezii care ne-au atacat sunt oamenii tăi?

— Nu chiar, răspunse Ling Wao.

Întoarse capul spre *Placa dels Co-princeps.* Mike O'Hara şi Gil Real ieşeau din hotel, alertaţi de zgomotul împuşcăturilor. Ling Wao identifică imediat silueta omului de la FBI. Pe Gil Real nu-l cunoştea.

— Nike, zise el pe un ton de om grăbit. Ar trebui să ai încredere în mine şi să mă laşi să plec. Mike nu trebuie să mă vadă, altfel totul se duce de râpă.

— Dar ce? insistă Mercenarul. Ce s-ar putea duce de râpă?

— Hai să ne întâlnim diseară în Franţa, de cealaltă parte a frontierei. Vezi parcarea din virajul acela mare, la aproximativ doi kilometri de vamă?

Mercenarul dădu din cap. Cum ar fi putut să nu remarce acea parcare care, când sosise, era încă plină de rulotele lucrătorilor sezonieri veniţi din sudul Europei?

Ling Wao întorsese iar capul spre piaţă. Real şi O'Hara aproape că ajunseseră în dreptul jardinierei acoperită de zăpadă.

— Te voi aştepta între opt şi zece seara.

Plecându-se mult în faţă ca să fugă la adăpostul maşinilor staţionate, Ling Wao se deplasă în direcţia galeriei comerciale.

Nike Forest îl urmări cu privirea. Ba chiar întoarse ţeava pistolului spre Ling. Dar nu trase. Cum ar fi putut să tragă în prietenul său, un prieten care tocmai îi salvase viaţa?

Şi apoi, deşi se aflau în tabere adverse, cunoştea spiritul de

dreptate care îl anima pe Ling Wao. Avea încredere în el.

O'Hara şi Real ajunseră lângă el câteva clipe mai târziu. Se apropie şchiopătând, prefăcându-se că îşi luxase glezna.

— Mi-a scăpat, ticălosul! zise el. Şi era gata să mă găurească. Am simţit „adierea" glonţului!

— Ca să vezi! zise O'Hara, uluit. Nu vedeam bine din cauza afurisitei acesteia de zăpadă, dar aş fi jurat că erai cu un prizonier, nenişorule!

— Cred că ai nevoie de ochelari, Mike. Tu ai văzut ceva, Gil?

Real nu răspunse. Urletul sirenelor poliţiei, care răsunară brusc pe *Avenida Carlemany,* dincolo de centrul comercial, făcea orice comunicare imposibilă. Poliţia locală venea dinspre Andorra la Vella, îndreptându-se spre Escaldes-Engordany unde se afla hotelul *Roc Blanc.* După un moment, cei trei oameni văzură patru maşini pline cu poliţişti apărând dinspre sud, după colţul străzii. Vehiculele se deplasau cu o viteză total smintită, având în vedere zăpada de pe drum. Postul de poliţie cel mai apropiat se afla pe *Avenida dels Co-princeps Charles de Gaulle,* pe înălţimile de la Engordany, dar, după toate aparenţele, Prats dorise să vină personal. De aceea soseau din capitală.

Forest, Real şi O'Hara nu mai scoaseră nici o vorbă şi asta nu numai din cauza zgomotului. Se concentrară ca să înfrunte furia redutabilului şef al poliţiei din Andorra.

*

Cu multă amabilitate, Tsu îi făcuse lui Wan Jengzhi micile servicii pe care i le ceruse. După ce debarasase vesela şi găleata, fata se întoarse cu un lighean cu apă caldă şi o bucată de săpun.

Se lăsă în genunchi pe rogojină, după moda chinezilor, cu genunchii strânşi şi fundul aşezat pe călcâie.

— Mi-am zis că te vei simţi mai bine după ce te vei spăla puţin, murmură ea, zâmbind.

Wan se uită la mâna stângă prinsă de conducta de oţel.

— Asta n-o să fie uşor.

Tsu chicoti încetişor şi îl bătu cu afecţiune pe braţ.

— Eşti tânăr şi suplu, sunt sigură că te vei descurca. Oricum, n-am cheia, dacă asta vrei să ştii. Şi chiar dacă aş avea-o, nu aş risca să te eliberez. Cei din Marele Cerc ne-au ameninţat că ne vor jupui de vii, pe mine şi pe tatăl meu, dacă ai scăpa.

— Cei din Marele Cerc… repetă Wan Jengzhi. Prin urmare, sunt prizonierul triadei Tai Heun Chai…

Tsu păli şi teama îi tulbură o clipă ochii frumoşi. Din neatenţie, dezvăluise prizonierului identitatea răpitorilor. Se linişti însă destul de repede, considerând că nu-i era de nici un ajutor dezvăluirea acestei identităţi pe care, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi aflat-o.

— Să mă strigi după ce termini, zise ea, ridicându-se.

El dădu din cap şi mulţumi cu un zâmbet. Fata aceea era inteligentă şi adorabilă. Şi ştia că făcea multe pentru el din proprie iniţiativă. Cu siguranţă că înţelegerea făcută cu cei din Tai Heun Chai nu prevedea toate aceste atenţii.

— Ştii ce vor de la mine? încercă să afle tânărul.

Tsu îl privi cu o strâmbătură cinică.

— Nu fi prost! Ştii foarte bine că triadele spun cât mai puţin posibil oamenilor pe care îi folosesc. Ne vedem mai târziu, spuse ea înainte de a închide uşa, lăsându-l pe Wan Jengzhi să-şi facă toaleta.

De la sosirea lui acolo, Wan ştia că era prizonierul unei triade. Acum aflase şi despre care triadă era vorba. Dar nu înţelegea. De ce-şi trimisese Tai Heun Chai oamenii ca să-l răpească din America? Nu avea habar. Tresări dându-şi seama în mâinile cui se afla, apoi îşi reveni. Oamenii din Marele Cerc erau nişte borfaşi periculoşi, dar nu folosea la nimic dacă se lăsa impresionat. Trebuia să le ţină piept, să-şi păstreze calmul. Era singurul mijloc de a găsi – poate – o ocazie ca să scape din ghearele criminalilor.

Cu preţul câtorva răsuciri, reuşi să se dezbrace suficient ca să-şi spele corpul. Apa cu săpun era o adevărată plăcere pe pielea năclăită de transpiraţie. În timp ce se spăla, trecu în revistă situaţia. Înţelegea teama de care era stăpânită Tsu. Cine rupea un angajament contractat cu o triadă era aspru pedepsit. Pedeapsa minimă era moartea prin înecare în portul Aberdeen, cu picioarele prinse într-un bloc de ciment. Această pedeapsă era rezervată celor care eşuau în misiunea lor, dar nu erau consideraţi neloiali. Trădătorii însă erau în general tăiaţi bucăţi de vii de către călăi întreţinuţi special în acest scop de şefii triadelor. Foarte experimentaţi, aceştia ştiau să ţină în viaţă un om jupuit de viu zile întregi. Altădată, ca să varieze plăcerile, renegaţii erau legaţi pe o masă, li se tăiau muşchii abdomenului între pubis şi stern şi erau lăsaţi să moară lent, cu măruntaiele afară. Şi în acest caz, când treaba era bine făcută, victima putea să moară după zile întregi de suferinţe cumplite.

Chinezii fuseseră dintotdeauna experţi ai torturii rafinate şi

practicile atotputernicelor triade perpetuau tradiţia.

Societăţi foarte vechi, triadele erau ultrasecrete şi cunoscute de toţi. Cele mai recente grupau foşti cetăţeni ai Republicii Populare Chineze alungaţi din ţara lor de Revoluţia Culturală, dar cele mai multe erau mai mult decât centenare, unele lăudându-se că ar fi milenare. La origine, era vorba de corporaţii de meşteşugari, de ţărani, de muncitori. Unele funcţionau ca nişte sindicate, societăţi de asigurare pe viaţă, grupuri de interese. Unele îşi păstraseră acest rol iniţial şi continuau să activeze pentru binele membrilor lor, ba chiar cel al colectivităţii. Dar cele mai multe dintre ele se transformaseră treptat în organizaţii secrete de tip mafiot, neînţelese de occidentali. Aceşti occidentali se mirau, de exemplu, când vedeau comunişti figurând în consiliul de administraţie al unor întreprinderi capitaliste decadente, deplasându-se cu maşini Rolls, lăsându-se serviţi de o armată de indivizi şi posedând vile frumoase, în partea cea mai selectă a coloniei.

Trebuie ştiut că, la ora actuală, China comunistă îşi procură jumătate din devize prin intermediul coloniei britanice şi cifra investiţiilor sale în Hong Kong depăşeşte şase miliarde de dolari. În plus, deţine sau controlează prin *Bank of China* şi *China Resources Company* în jur de trei sute de întreprinderi, magazine mari, săli de spectacole şi localuri a căror activitate foarte discretă ar fi în stare să zbârlească rămăşiţa de păr de pe capul mumiei Marelui Cârmaci.

*

Wan Jengzhi îşi şterse corpul. I se părea că respiră mai bine acum când era curat. Dorinţa de curăţenie era atât de mare, încât îşi băgă capul în lighean şi, cu stângăcie, folosind singura mână rămasă liberă, îşi săpuni părul. Îşi dădu seama că, inconştient, voia să arate frumos în faţa tinerei Tsu. Dar cum se va pieptăna fără pieptene şi fără oglindă? Râse de aceste gânduri stupide. Uneori, prostioarele şi râsul erau un fel de remedii salutare împotriva stresului şi supărării.

Wan Jengzhi îşi spălă de bine de rău părul negru, îl şterse şi încercă să-l aranjeze cât de cât, cu mâna liberă, ţinând degetele desfăcute. Apoi începu să se gândească cum să scape. Singura lui speranţă era Tsu. Deocamdată, era singura lui legătură cu lumea exterioară. Nu putea conta pe tatăl ei; cu atât mai puţin pe cei din Tai Heun Chai. Dar nu putea să rişte viaţa fetei. Trebuia, deci, să se folosească de Tsu fără să o pună în pericol. Dar cum?

Îşi aminti deodată de cele două bancnote de zece dolari peste care dăduse în buzunare. În cartierele sărace din Hong Kong, zece dolari americani îţi permit să-ţi alegi orice fată pentru o noapte de dezmăţ şi, dacă era cazul, să contractezi o chestie din aceea mică care îmbogăţeşte laboratoarele de analize, spitalele şi, uneori, cioclii. În schimbul acestei sume, poate că Tsu se va lăsa convinsă să-i aducă nişte scule cu care să scape de cătuşe. Dar era prea periculos. Gândul că fata ar fi putut fi tăiată bucăţi de „specialiştii" triadei îi era de-a dreptul insuportabil. Cunoştea Tai Heun Chai, având o celebritate dintre cele mai sinistre la Hong Kong şi ştia de ce erau în stare membrii ei. Îşi exercitau talentele în toate domeniile – escrocherie, asasinate la comandă, trafic de droguri şi proxenetism, fără a uita marea lor specialitate: răpirile şi comerţul cu copii.

Acum vorbiseră amândoi şi fata se arătase serviabilă. Wan Jengzhi nu o mai putea considera o străină. Ştia că avea douăzeci de ani şi că lucra pe insulă, într-un club. Nu vrusese să-i spună numele clubului, nici ce făcea acolo. Bătrânul locatar care deschisese uşa mai devreme era Nezha Yang, tatăl ei. În realitate, bărbatul nu era chiar atât de bătrân, dar, după aroma dulceagă care intra în încăpere de fiecare dată când Tsu deschidea uşa, Wan înţelesese că tatăl fuma opiu. Asta explica faţa îmbătrânită, cât şi faptul că Tsu nu se dusese în seara aceea la club ca să se ocupe de Wan. În afara promisiunii unui paşaport australian, Nezha Yang era dependent de opiul furnizat de triadă. Tsu trăia singură cu el în acel apartament sordid din Li Cheng Uk. Mama murise de tuberculoză pe vremea când încă mai locuiau pe o joncă ancorată în portul Yaumati.

Strigă:

— Tsu!

Fata veni destul de repede. Îşi dădu seama că îi părea bine că o vede. Tsu se apropie de el, se lăsă în genunchi şi îi aranjă părul, râzând. Apoi luă ligheanul, săpunul şi prosopul. În timpul absenţei sale, Wan Jengzhi avu o inspiraţie. Da, asta trebuia să facă! Bineînţeles! Cum de nu se gândise mai devreme?

Tânărul scoase din buzunar carneţelul şi creionul şi scrise rapid un bilet, în care spunea ce i se întâmplase, adresa la care era deţinut şi numele lui Nezha Yang. Intenţiona să-i dea acel bilet lui Tsu. În schimbul a zece dolari, fata va accepta aproape sigur să-l ducă la Consulatul Statelor Unite. Nu. Mai bine îi cerea un plic şi un timbru şi ea îl va duce la poştă. Era varianta cea mai sigură şi care nu prezenta nici un pericol pentru ea.

Vru să o strige, dar fata veni singură, aducând o tavă pe care Wan văzu două ceşti, un mic borcan cu miere, prăjiturele cantoneze şi un ceainic cu ceai fierbinte care mirosea a iasomie, alungând mirosul greţos de opiu care venea de pe culoar. După cât fumase de la începutul serii, tatăl fetei nu putea să arate prea bine şi cu siguranţă că acum era inofensiv.

Tsu se lăsă în genunchi pe rogojină aşa cum făcuse mai adineauri. Wan se uită la ea, în timp ce punea tava jos cu gesturi pline de graţie. Băgă imediat de seamă că se machiase.

— Tsu, aş vrea să-ţi cer… începu el, scoţând din buzunar o bancnotă de zece dolari.

Ea îl făcu să tacă ducând un deget la buze.

— Nu-i nevoie să-mi ceri, murmură ea, cu ochi strălucitori. Şi apoi, pune banii aceia la loc, mă jigneşti.

— Cum poţi să ghiceşti ce vreau de la tine?

Tsu se ridică, îşi desfăcu într-o parte acel *cheongsam* albastru, îl aruncă pe podeaua de beton şi rămase, splendidă, doar în papuci şi, pe mână, cu o brăţară groasă de argint.

— Ceea ce aştepţi de la mine ţi se citeşte clar în privire, şopti ea, lăsându-se iar în genunchi pe rogojină.

— Păi… păi… se bâlbâi Wan Jengzhi, cu respiraţia tăiată de stupoare şi de frumuseţea tinerei Nezha Tsu.

— Păi, da, zise ea cu fermitate, poţi foarte bine s-o faci cu o mână legată. Mai ales că eu am amândouă mâinile libere. O să vezi!

Şi văzu! Avea într-adevăr două mâini şi ştia să le folosească. Şi, cu toată lipsa de confort a poziţiei, Wan Jengzhi nu regretă deloc experienţa. Timp de mai bine de o oră, se iubiră rând pe rând ca nişte tineri căsătoriţi nebunatici şi impetuoşi ca nişte iezi.

După ce reveniră la realitate, ceaiul se răcise. Îl băură totuşi, râzând fericiţi de plenitudinea sentimentului care îi stăpânea. Apoi Wan îi explică fetei ce mai aştepta de la ea.

Ea se îmbrăcă, îl părăsi şi veni după un moment cu un plic timbrat şi un pix. Wan scrise adresa consulatului american din Hong Kong, puse biletul în plic, îl lipi şi îl întinse fetei împreună cu zece dolari.

— Aş vrea să-l pui la poştă cât mai repede cu putinţă. Şi de data asta să nu refuzi banii, îmi face plăcere să ţi-i dau.

Ea acceptă.

— Dacă scapi, încearcă să te gândeşti la mine, îl rugă ea, privindu-l în ochi. Putem să ne luăm adio de la paşaportul australian şi nu vreau să devin comunistă când China va prelua

Hong Kong-ul!

— Ce tot spui? protestă cu ipocrizie Wan Jengzhi. E doar o scrisoare prin care încerc să-mi liniştesc familia.

Fata se încruntă.

— Nu mă considera o idioată, zise ea, încercând să zâmbească. Citesc cu greu engleza, ai ghicit probabil. Dar mi-e foarte uşor să recunosc adresa consulatului american. Am fost de multe ori acolo, în spate la *International Building.* Mă uitam de fiecare dată la plantonul din faţa uşii, el se uita la mine şi eu îmi vedeam de drum fără să intru.

Wan Jengzhi lăsă ochii în jos, ruşinat. Şi el, în cursul perfecţionării la Hong Kong, trecuse de multe ori prin faţa Consulatului Statelor Unite. De nenumărate ori se văzuse intrând acolo, cerând azil politic, dar niciodată nu îndrăznise s-o facă. De altfel, acesta era şi motivul pentru care cunoştea adresa pe de rost. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că nu era singurul.

— Nu-ţi port pică, zise Nezha Tsu. Eşti prizonier şi îţi e permis orice când vrei să-ţi recapeţi libertatea pierdută. Poţi să fii liniştit în privinţa scrisorii. O voi pune la poştă pentru că nu cred că reprezintă un mare pericol pentru mine. Dar voi face asta abia mâine dimineaţă. Nu pot să lipsesc în noaptea asta din cauza stării tatălui meu. Dacă oamenii triadei vin să facă un control?

Wan Jengzhi dădu din cap. Înţelegea foarte bine situaţia. Şi mai înţelegea ceva, ceea ce ar fi putut să constituie un mare avantaj pentru el. Cei din triade erau extrem de puternici şi de temuţi. Erau atât de obişnuiţi să se impună prin teroare şi ca toţi să le dea ascultare, încât nu luau destule măsuri de precauţie. Faptul că îl lăsaseră numai în paza unei fete şi a tatălui ei opioman însemna o mare imprudenţă.

— Ştii cât timp trebuie să stau aici? întrebă băiatul.

— Au spus că o săptămână.

— De ce?

— Ţi-am spus că nu ştiu, Jengzhi. Informaţiile oferite de ei sunt strict limitate. Şi îţi repet să nu mă uiţi dacă prietenii tăi vin să te elibereze.

— Wan Jengzhi nu te va uita. Promit.

Nezha Tsu zâmbi. Se dezbrăcă iar de rochie. Apoi se apropie de rogojină, îl împinse pe Wan pe spate, având grijă să nu-l rănească la mână şi, direct, se instală călare pe el. Acest mod de a-l călări, fără să-i ceară permisiunea, constituia indiscutabil un abuz de putere. Un abuz neruşinat! Dar lui Wan Jengzhi nici nu-i trecea prin minte să se plângă!

*

Era opt seara şi o noapte întunecoasă coborâse peste Andorra. Numai balizele roşii fixate pe marginea drumului permiteau să se recunoască în lumina farurilor traseul şoselei acoperite de zăpadă. Un drum desfundat de intemperii şi care şerpuia în serpentine dementiale, pe măsură ce te apropiai de Pas de la Case şi de frontieră. Paradoxul acestui Hong Kong al Pirineilor: bogatul principat Andorra. Micul stat trăia din comerţul fără taxe. Şi cine spune absenţa taxelor spune absenţa resurselor puterilor publice, deci imposibilitatea de a întreţine o reţea rutieră demnă de acest nume.

Încălzirea funcţiona la maximum în habitaclul maşinii Toyota Tercel cu transmisie integrală, pe care Mercenarul o închiriase la Andorra la Vella. Se înţelesese cu Hertz să înapoieze vehiculul la Toulouse. Toate măsurile fuseseră luate pentru ca trupul neînsufleţit al Nolei să fie repatriat şi înmormântat cu demnitate la Tampa. Mercenarul părăsea fără remuşcări acea ţară, deoarece îi aducea în minte mai multe amintiri neplăcute. O ştersese englezeşte, fără să-l avertizeze pe Prats. Cel mai greu fusese să scape de Deacon, care voia cu orice preţ să-l angajeze ca să-l găsească pe Wan Jengzhi, cât şi de Real şi O'Hara, care aveau aceeaşi idee, dar serveau interese mai oficiale. Mercenarul a reuşit să scape de ei jurând că avea deja o pistă, dar că trebuia să meargă singur în Franţa ca să stea de vorbă cu nişte prieteni pe care îi avea la UCLAT, unitatea de coordonare a luptei antiteroriste, omoloaga unităţii GAL americane, condusă de Michael O'Hara.

La capătul unei coborâri vertiginoase, Forest ajunse la acea revărsare anarhică de construcţii care purta numele de Pas de la Case. Cel puţin, aici şoseaua fusese dată cu sare. Acceleră ca să traverseze mica localitate, ajunse la frontieră şi trecu postul vamal fără să oprească.

Zări în trecere şepcile vameşilor care mâncau, la căldură, în adăpostul lor de sticlă. La această oră şi pe acest timp, doar câţiva nebuni mai circulau încă şi vameşii considerau preferabil să nu părăsească coconul postului lor, ca să nu răcească.

După câteva minute, Forest ajunse la virajul mare şi la parcarea indicată de Ling Wao. Ninsoarea se oprise şi numai o rulotă părăsită forma un fel de iglu mare în mijlocul parcării. Era de ajuns ca Mercenarul să urmeze pista. Două urme negre făcute în zăpadă de trecerea unor roţi îl duseră la silueta întunecată a

unei maşini mari, oprită la vreo zece metri în spatele rulotei. Se apropie şi, curând, recunoscu maşina Peugeot 605 V6. Agenţii DPS aflaţi în misiune în străinătate nu-şi refuzau nimic!

Ling Wao era acolo, la volanul automobilului. Îşi salută prietenul cu o semnalizare scurtă făcută cu farurile. Forest opri motorul maşinii Toyota, coborî şi se apropie, strângând în mână mânerul pistolului VP 70, pe care avusese grijă să-l pună în buzunarul canadienei groase.

CAPITOLUL VI

Pe jumătate adormit, Wan Jengzhi auzi voci care răzbăteau de pe culoar. Auzea şi inima sa îi bătea cu putere în piept, fiind incapabil să reacţioneze. Ca un animal care se târăşte, el rămase nemişcat, ghemuit pe rogojină. Mai întâi frica, apoi stresul şi în final seara nebună petrecută cu Nezha Tsu... Toate acestea îl slăbiseră. Tipul care altădată era în mare formă, sportivul gata să bată toate recordurile, nu mai era acum decât o cârpă. Îl cuprinse o migrenă puternică, avea limba grea în gura uscată, îl dureau muşchii, iar picioarele erau înţepenite. Organismul său, obişnuit cu o viaţă sănătoasă şi o alimentaţie regulată, nu reuşea să se adapteze la haos.

Epuizarea nervoasă, durerile care îi cuprinseseră corpul, toate îi aminteau de senzaţiile pe care le încercase cu câteva luni în urmă, în nebunia zilelor petrecute în Piaţa Tien Anmen. Dar diferenţa faţă de această experienţă era foarte mare. În comparaţie cu lipsa de confort şi epuizarea fizică, Tien Anmen avea acea savoare, care provoca jubilaţie, a marilor promisiuni, a libertăţii, a dreptului la bucurie. Răpirea de la Chicago şi detenţia în acest sordid bloc de locuinţe din Hong Kong aveau un miros fetid de frică şi de moarte.

Wan simţi cum neonul de pe tavan se aprinse. Trecu mai puţin de o secundă şi auzi o cheie răsucindu-se în yală, apoi o lovitură brutală făcu uşa să se lovească de perete. Se auziră apoi nişte paşi. O lovitură cu piciorul în coaste îl obligă pe Wan Jengzhi să deschidă ochii. Gemu.

Tipii din zori se aflau acolo, toţi trei. Wan Jengzhi se uită la şeful lor care era îmbrăcat cu o geacă Chevignon şi o cămaşă din voal transparent, desfăcută până la plex şi îşi spuse că semăna cu Terence Trent D'Arby puţin mai tânăr şi mai pipernicit. O cicatrice mai veche forma o dungă neagră, orizontală, sub ochiul lui stâng.

Tsu era şi el acolo, lângă uşă, cu ochii umflaţi.

— În picioare! ordonă „Terence Trent D'Arby", lovindu-l încă o dată pe Wan cu piciorul.

— De ce faceţi asta? protestă Tsu cu o voce tremurată de indignare.

— Tu să taci din gură dacă nu vrei să păţeşti la fel. Mai bine

spune unde este tatăl tău?

— A ieşit la cumpărături, răspunse Nezha Tsu.

— Da, a aplecat să cumpere opiu. Şi cine supraveghează prizonierul în lipsa lui?

— Eu.

Wan era acum treaz de-a binelea şi deveni conştient de ce se întâmpla acolo. Tsu şi tatăl ei îşi riscau viaţa ca să-şi îndeplinească angajamentele faţă de triadă. Şi, chiar fără să facă asta, dacă gangsterii hotărau să-i schimbe locul, scrisoarea trimisă la consulatul american nu va mai servi la nimic. De altfel, fusese trimisă această scrisoare? Nu ştia. Numai să nu le vină vreo idee bandiţilor şi să o percheziţioneze pe Tsu.

— Cu tatăl tău ne-am înţeles noi! reluă tipul cu cicatrice pe obraz. Nu-mi plac drogaţii care îşi pasează responsabilităţile copiilor lor!

— Nu sunt un copil! răspunse Tsu.

— Ca să ieşi la agăţat de turişti, îmi pari suficient de mare, zise unul dintre zbirii lui „D'Arby" aruncând o privire neruşinată spre corpul lui Tsu, îmbrăcată cu *cheongsam*-ul albastru. Dar îmi pari prea tânără ca să supraveghezi un prizonier.

Celălalt tip izbucni în râs.

— Mă întreb cât costă o partidă de sex cu această prostituată…

— Din partea mea, reluă celălalt, aş prefera sodomia. Anusul tău trebuie să fie o adevărată nebunie!

Wan se încordă şi o privi pe Tsu. Ştia că cea mai mică replică violentă din partea sa risca să dea naştere unei reacţii periculoase din partea bandiţilor. Fata era foarte palidă şi simţea nevoia să-i scuipe în faţă, dar strânse din dinţi şi, cu preţul unui mare efort, se linişti.

— Ajunge! răcni „D'Arby" către acoliţii lui. Sunteţi aici ca să pregătiţi vizita stăpânului Chung, nu să vă distraţi! Tu, Tehang, du-te să aduci materialul din maşină.

Numitul Tehang dispăru. „D'Arby" se întoarse spre Nazha Tsu şi continuă:

— Iar tu, şterge-o de aici. Vrem să rămânem singuri în casă până la prânz. Dacă îl vezi pe tatăl tău, sfătuieşte-l să rămână afară şi el!

Cu buzele strânse, Tsu salută cu o mişcare din cap şi părăsi camera. Wan răsuflă de uşurare. Enervându-l pe „D'Arby", obscenităţile celorlalţi doi tipi îi distraseră atenţia de la absenţa lui Nezha Yang, evitând astfel necazuri mari pentru locatarii

apartamentului. În plus, Tsu va profita de ocazie ca să trimită scrisoarea. În privinţa sorţii sale, ea nu era deloc optimistă. Deşi activităţile triadei Tai Heun Chai erau extrem de secrete şi de compartimentate, şefii lor, în schimb, erau toţi nişte notabili cărora nimeni nu le ignora identitatea. Or, stăpânul Chung, de care tocmai vorbise tipul cu cicatrice, era un anume Chung Yuen Muk, care conducea Tai Heun Chai în Macao, Singapore şi colonia britanică din Hong Kong.

Wan auzi deschizându-se uşa de pe palier: ieşise Nezha Tsu. Era singur şi se simţi brusc cuprins de un fior. Venirea acolo a celui mai puternic şi mai redutabil om al organizaţiei, Chung, dacă nu era un semn bun pentru el, anunţa cel puţin nişte lămuriri cu privire la răpire. În cele din urmă, acest lucru însemna mult pentru el.

— În picioare! îi repetă cel pe care îl poreclise „Terence Trent D'Arby".

— Cum? întrebă el, privind cătuşele care îi legau încheietura mâinii de o ţeavă de apă.

Tipul cu cicatrice îi dădu cheia ucigaşului de lângă el şi, cu un gest făcut din bărbie, îi indică să-l elibereze pe Wan Jengzhi. În timp ce acesta îi desfăcea cătuşele, tipul scoase o armă de calibru 51, ca să poată face faţă în cazul în care atletul ar fi încercat să fugă.

Wan se ridică, se dădu în spate, dezmorţindu-şi braţele şi picioarele, apoi îşi masă încheietura mâinii, mulţumit că se putea mişca, în cele din urmă, liber.

Acest lucru nu dură însă mult. Tehang se întoarse câteva clipe după aceea, cu un scaun pliant cu picioare de fier, pe care îl instală în cameră.

— Aşează-te, îi ordonă şeful, ameninţându-l pe Wan cu pistolul.

Tânărul se aşeză, foarte mirat. La ordinul tipului cu cicatrice, ajutorul său legă braţele lui Wan de rezemătoarea scaunului cu ajutorul unor curele de madipolon.

— Încet, protestă Wan Jengzhi, îmi opriţi circulaţia.

Drept răspuns, ucigaşul îi aplică o lovitură la tâmplă, care îl făcu să vadă stele verzi.

— Nu te enerva, Tehang, mormăi „D'Arby". Nu trebuie să-i stricăm faţa, ştii asta.

Din nou, un fior îl făcu pe Wan să tresară. Ce înseamnă remarca asta? Şi această brutalitate de care oamenii Marelui Cerc dădeau dovadă în privinţa lui? Încremenit de teamă, se lăsă

imobilizat la nivelul coapselor şi i se păru mai prudent să tacă din gură, în timp ce Tehang aşeza o masă în faţa lui. Apoi aduse un scăunel pentru picioare, din metal, pe care aşează tălpile goale ale lui Wan Jengzhi, Legate cu alte două curele de madipolon.

După aceea, cei trei indivizi dispărură, lăsându-l aşezat pe scaun şi cu acel scaun mic metalic sub picioare. Când neonul se stinse, rămase în penumbră, copleşit de o angoasă monstruoasă care îl devora precum un cancer.

Stătu aşa mai bine de o oră, încercând toate metodele posibile de relaxare, pentru a evita să cedeze panicii şi să înceapă să ţipe. Se simţi aproape uşurat când neonul se aprinse din nou. Uşa se deschise şi în cameră intră „D'Arby" urmat de doi zbiri şi apoi de un miros care nu era cel de opiu al lui Nezha Yang. Wan Jengzhi avu nevoie de o secundă ca să identifice fumul ţigării. Apoi, făcând o plecăciune respectoasă, şeful echipei zise cu o voce servilă:

— Dacă stăpânul Chung vrea să intre aici, totul este pregătit pentru şedinţa preliminară.

Wan Jengzhi simţi cum îi tresare mărul lui Adam. Şedinţă preliminară... Ce fel de şedinţă? De ce preliminară? Imediat i se făcu pielea ca de găină.

Chung intră. Era un tip corpolent, cu umerii laţi, ale cărui frunte şi talie mari trădau prezenţa unui strămoş manciurian undeva în neamul său. Purta o pereche de papuci de casă, o pereche de pantaloni negri, o tunică chinezească de mătase galbenă cu ghirlande aurite, iar părul grizonat, dat pe spate, era acoperit de o pălărie neagră. Ascunşi de pleoape, ochii lui mici foarte bridaţi formau pe faţa sa pătată două orificii sumbre, abia vizibile. Nasul lui era cârn, mustaţa era lungă, deasă şi fibroasă precum cârlţii, amintind puţin de cea a cuceritorilor mongoli. Gura lui era mică, aproape fără buze, precum o paranteză. Wan nu vedea foarte bine locul în care se afla, dar i se păru că părul lui Chung era împletit la ceafă într-o coadă mică, sau legat cu o panglică. Această îmbrăcăminte caraghioasă, dacă nu ar fi fost cea a redutabilului *489*[6]*,* l-ar fi făcut să râdă, fără îndoială, pe Wan Jengzhi. Aceasta nu era nici măcar o ţinută tradiţională, ci

[6] *489* înseamnă şeful, *438,* următorul imediat după el, gradele următoare fiind *415, 432* şi *426,* în ordinea descrescătoare a importanţei. Membrii de bază sunt *49.* Este greu de cunoscut sensul real al acestor numere cabalistice care indică eşaloanele, dar toate încep cu cifra 4, simbolul celor „patru mări care înconjoară lumea" şi al frăţiei chinezilor din toate ţările (n. a).

era pur şi simplu o deghizare demodată şi grotescă. Era dificil de imaginat că, în tinereţea lui, Chung Yuen Muk fusese un tânăr locotenent-colonel promiţător în sânul Armatei Populare de Eliberare a Chinei comuniste. La începutul anilor şaptezeci, el fugise din ţară, temându-se de răzbunarea Gărzilor Roşii, refugiindu-se prima oară în Macao, înainte de a se stabili definitiv la Hong Kong şi să preia conducerea triadei pentru marile pieţe economice ale Chinei, cu excepţia Taiwanului, care depindea de un alt *489.* În mână avea o Cohiba Lancero, havana lui Fidel Castro. O duse la gură şi trase din ea un fum lung, înainte de a-l examina cu atenţie pe Wan Jengzhi.

Un *49* într-un costum occidental intră în urma lui, având cu el o servietă-diplomat de culoare neagră.

— Iată-l, deci, pe tânărul nostru conspirator… murmură Chung.

— Conspirator? zise Wan Jengzhi, stupefiat.

Chung îl privi zâmbind şi trase un nou fum din havană.

— Conspirator, bineînţeles, insistă *489,* suflând în cameră fumul dulce şi parfumat al havanei. Înţelegerea delictuoasă cu un serviciu secret advers, uneltiri în mod subversiv în interiorul propriei ţări, apoi fuga în străinătate, în continuare cu complicitatea aceluiaşi serviciu…

— Ce serviciu? îl întrerupse Wan Jengzhi, atât de uluit de cele auzite, încât uitase pentru moment de angoasa care îi crispa, pur şi simplu, stomacul.

— CIA, ripostă Chung, cu o voce plină de ironie. De care serviciu secret ţi-ai imaginat că aş putea vorbi?

— CIA? Eu? Vinovat de uneltiri subversive în complicitate cu CIA? Dar ce mai înseamnă şi asta?

Zâmbetul lui Chung încremeni. Fără să se obosească să mai răspundă, strânse havana între buze şi se întoarse spre „D'Arby".

— Ho, zise el, faceţi-l să înţeleagă pe acest tânăr anarhist că niciodată nu poţi întrerupe un *489.*

Apoi îi făcu un semn tipului care se afla acolo să-i dea servieta-diplomat. O deschise şi scoase un teanc de hârtii pe care îl răsfoi, clătinând din cap cu mulţumire, suflând în cameră mici nori de fum care îi amintiră lui Wan de cei ai locomotivelor cu aburi care tractau încă majoritatea trenurilor din China comunistă.

Intervenţia sa îi permisese, cel puţin, lui Wan să afle că „Terence Trent D'Arby" avea patronimul, uşor de ţinut minte, de Ho. Acesta din urmă luă servieta-diplomat pe care i-o întinsese

Tehang şi se strecură în patru labe sub masă, scăpându-i din vedere lui Wan. Acesta auzi clinchetul unor scule, câteva mormăituri, apoi Ho drăcui şi zise la adresa lui Chung:

— Am o problemă cu oxigenul. O să mai dureze puţin. Putem să facem o probă cu aparatul de sudat.

— Da, zise Chung, e bine.

Wan Jengzhi nu acordă mare atenţie acestor consideraţii tehnice care îi scăpau. El îl urmărea cu privirea pe Tehang scoţând dintr-o cutie un aparat care, la prima vedere, îi păru a fi o cameră-video. Apoi pricepu că era ceva mai mult, atunci când Tehang o propti pe umăr şi o îndreptă spre masă, conform instrucţiunilor lui Chung. Recunoscu aparatul când Tehang făcu o încercare fără să deschidă jaluzelele. Era un sistem video Scoot capabil să filmeze în întuneric, ultimul răcnet în tehnologia occidentală. Văzuse astfel de camere în seara aceea petrecută în Piaţa Tian Anmen şi pe strada Chang'an[7], atât în mâinile jurnaliştilor străini care filmau, cât şi în cele ale agenţilor Biroului Securităţii Publice, care înregistrau cu grijă feţele conducătorilor acelei „răzvrătiri".

Ho branşă un ştecher într-o priză şi Wan Jengzhi simţi imediat, sub masă, cum se încălzeşte aparatul, nu departe de picioarele lui goale. Trecură două sau trei minute, după care, lansând în atmosferă un mic nor de fum, stăpânul Chung întrebă:

— Eşti gata, Ho?

— Când vreţi, răspunse de sub masă vocea şefului de echipă.

— Să începem, că mai avem şi alte treburi de făcut, zise stăpânul Chung, fără să scoată havana din gură, lucru care o făcu să vibreze precum săgeata care îşi atinge ţinta.

Wan înţelese ce urma să i se întâmple cu o secundă înainte de gestul lui Ho. Apoi urmă ceva îngrozitor. Tânărul chinez se arcui, se scuturã, gesticulă cât putu de tare din mâini, dar curelele puternice, care îi legau strâns braţele, talia şi gleznele de picioarele din fier ale scaunului, nu-i permiteau decât câteva zbateri derizorii. Ţipă în timp ce Ho îi aplica vârful de fier sub talpa piciorului stâng. Durerea atroce îi sfredeli piciorul, răspândindu-se în punctele sale sensibile, la nivelul scrotului şi la baza coloanei vertebrale, apoi urcă mai sus, atacându-i gâtul, ca

[7] Imensa arteră care traversează Beijingul de la est la vest, în partea de sud a Pieţii Tian Anmen. Acolo, în noaptea de 3 spre 4 iunie 1989, s-au derulat cele mai sângeroase ofensive a ceea ce mai târziu s-au numit masacrele din Piaţa Tian Anmen (n. a).

nişte înţepături succesive de ace. În ciuda ţipetelor, Wan auzi sfârâitul cărnii de pe el care ardea, apoi mirosul infect se răspândi în cameră, anulându-l pe cel al ţigării, otrăvindu-i nările.

Bucata de metal înroşit rămase aproximativ zece secunde în contact cu piciorul lui Wan Jengzhi apoi, cu un gest, stăpânul Chung îi ordonă lui Ho să oprească supliciul.

Wan Jengzhi încetă să mai ţipe şi să gesticuleze, căzând, cu capul atârnând pe piept, cu faţa acoperită de sudoare, corpul moale precum cel al unei păpuşi de cârpă şi trăsăturile feţei descompuse de suferinţă şi de teroare. Acum înţelesese situaţia în care se afla. Nu era ostatic, aşa cum crezuse, ci prizonier al unei bande de răufăcători fără scrupule şi pentru care cuvântul milă nu avea nici un sens. Ho ieşi de sub masă şi, cu un înspăimântător calm de profesionist, căută pulsul la încheietura mâinii lui Wan şi îl măsură urmărind secundarul ceasului de la mână.

— Perfect, zise el, depărtându-se de scaun. E tânăr şi sportiv: inima sa poate suporta de zece ori mai mult.

Un spasm scutură corpul lui Wan Jengzhi. Era pe cale să izbucnească în plâns sau să facă o criză de nervi, nici măcar el nu ştia. Avea impresia că era pe cale să înnebunească.

Fără nici un pic de emoţie, cu trabucul în gură, plimbându-şi prin faţa lui pieptul mare acoperit de tunica aceea ridicolă, şeful triadei Tău Heun Chai se apropie şi aruncă pe masă vraful de hârtii pe care le ţinuse în mână.

— Îţi vei reveni, zise el, apoi vei citi, aici, în faţa camerei, ca noi să putem face o probă.

Wan Jengzhi avea vederea împăienjenită de lacrimi, corpul îi tremura, fiind încă zguduit de şocul la care fusese supus. Avu, totuşi, curajul să spună:

— Eşti nebun… Eu sunt un mare campion sportiv… Mi-ai mutilat piciorul… Poate…

Vocea lui se frânse.

— Poate ce? reluă Chung Yuen Muk.

— Poate că nu voi mai putea să sar niciodată… zise deznădăjduit Wan Jengzhi. Ce înseamnă mascarada asta? Nu înţeleg nimic…

Chung trase un fum lung din havană, îl suflă spre tavan, apoi se aplecă şi, punând coatele pe masă, îşi apropie faţa de cea a lui Wan.

— E inutil să ne spui cine eşti, tinere, ştim foarte bine. Iar ca să înţelegi motivele pentru care te afli aici, în postura asta

neplăcută, ţi-ar fi suficient să citeşti – ceea ce te şi invit să faci – textul din faţa ta.

Chung se ridică şi se întoarse în fundul camerei, lângă Tehang, care se pregătea să facă o reglare. Ho apropie hârtiile de Wan Jengzhi şi, uşor, întorcea paginile. Wan citi. Era redactat în *pinyin*[8]*,* foarte clar şi josnic.

Wan Jengzhi nu mai citise niciodată minciuni atât de revoltătoare. Nu putea să participe la acest simulacru abject!

— Îţi vom lăsa hârtiile, îi zise Ho după ce Wan termină de citit. Va trebui să înveţi totul pe de rost pentru ca mărturisirile să fie verosimile în ziua filmării.

Wan Jengzhi nu răspunse. Îi venea să-l scuipe. Crezuse că descoperise cel mai mârşav reprezentant al speciei umane în persoana lui Li Peng, în acea faimoasă seară de 19 mai când primul-ministru îl primise într-un studio al televiziunii centrale chineze în compania şi a altor aproximativ douăzeci de studenţi, participanţi la mişcarea din Piaţa Tian Anmen. Astăzi îşi dădea seama că exista cel puţin încă o persoană la fel de josnică, dacă nu chiar mai rău: Chung Yuen Muk şi acoliţii lui din Tai Huen Chai.

— Citeşte începutul cu voce tare, te rog, îi ceru chinezul cel bătrân. Vom face o încercare.

— Nici nu poate fi vorba, zise Wan Jengzhi. Nu voi citi niciodată această adunătură de minciuni ordinare.

— Te înşeli, răspunse cu blândeţe Chung. Ho, arată-i acestui tânăr încăpăţânat ceea ce vom face noi cu piciorul lui.

— Nu! strigă Wan. Doar nu o să începeţi din nou!

— Să ştii că eu regret foarte tare, zise Chung pe un ton înduioşător, dar încrâncenarea ta mă obligă să fac asta.

Ho branşă fierul încins.

— Nu! Nu! Nu! răcni Wan Jengzhi, mort de frică.

— Citeşte şi nu vei mai păţi nimic.

Învins, Wan Jengzhi dădu din cap.

— Voi citi.

Cu un gest, Chung îi ordonă lui Ho să debranşeze fierul încins.

Wan Jengzhi nu era idiot, ştia perfect că această şedinţă de încercare nu era decât un pretext ca să testeze rezistenţa la tortură, ca să-l facă să se teamă. Mai ştia că această şedinţă nu era decât prima dintr-un lungă serie ce avea ca scop înregistrarea definitivă a „mărturisirilor” lui. Era mai bine să

[8] Transcriere a ideogramelor chineze în caractere latine (n. a.).

cedeze pentru moment. Cu cât era mai odihnit fizic, cu atât îşi păstra mai mult forţele şi va fi astfel în măsură să treacă peste toate etapele care se vor succeda în timpul şederii sale acolo împreună cu Tsu.

Şi apoi, mai era acea scrisoare pentru Consulatul Statelor Unite, scrisoare pe care Nezha Tsu o strecurase cu siguranţă în cutia poştală.

Şeful echipei se ridică şi, din nou, îi împinse hârtiile sub nas. La un gest al lui Chung, Tehang porni camera-video. Resemnat, Wan Jengzhi îşi drese vocea şi începu lectura infamului document fabricat de triada Tai Heun Chai sau de clienţii ei:

— Mă numesc Wan, Wan Jengzhi, am douăzeci şi trei de ani şi, datorită binevoitoarei generozităţi a Republicii Populare Chineze, am început studiile superioare la Facultatea de Matematică de la Canton, apoi la Universitatea de la Beida, din Beijing. În primăvara trecută, urmând elanurile de mânie ale colegilor mei studenţi, manipulaţi de CIA, am renegat toate valorile pe care le împărtăşeam până atunci.

Aici, partea lui se oprea. Textul, care se prezenta ca o piesă de teatru, având, ca introducere la fiecare paragraf, numele actorului urmat de două puncte, indica faptul că replica următoare trebuia să fie pronunţată de Li Peng în persoană.

— Ce fac? întrebă Wan Jengzhi.

— Eu voi juca rolul lui Li Peng, răspunse Chung Yuen Muk.

Însoţitorul său scoase din servieta-diplomat o copie a textului, pe care i-o întinse, iar şeful triadei începu să citească:

— Ai fost finanţat, ca, de fapt şi ceilalţi colegi ai tăi, Wu' Er Kaixi, Yan Jiaqi, Wan Runnan, Li Lu, Shu Shaozhi, Wang Dan, Chai Ling şi Shen Tong – ca să-i citez doar pe principalii agitatori – de serviciul secret advers de care ai vorbit? M-am referit la Central Intelligence Agency a Guvernului Statelor Unite ale Americii.

Li Peng... Lui Wan Jengzhi nu-i venea să creadă ce auzea şi ce vedea. Primul-ministru în persoană era socotit ca participând la această parodie de mărturii! Cum era posibil aşa ceva? Cum era posibil ca Republica Populară Chineză să fie în cârdăşie cu nişte organizaţii mafiote precum triadele?

Şi ce aveau de gând să facă cu înregistrarea acelei şedinţe?

Absorbit de reflecţiile sale, Wan Jengzhi nu-şi dădu seama că Chung îi făcea semne disperate.

— Ei bine, zise şeful triadei, acum e rândul tău. Citeşte, tinere! Dormi? Va trebui să fii mult mai energic în ziua înregistrării finale!

Revenind la realitate, Wan Jengzhi începu să citească textul mincinos.

— Da, domnule prim-ministru, am fost finanţaţi de CIA. Eu, personal, am primit o sumă de douăzeci de mii de dolari americani ca să aţâţ uneltirile de răzvrătire din dormitorul meu de la Universitatea din Beida şi ca să incit pe camarazii mei să ia parte la adunările contrarevoluţionare din Piaţa Tian Anmen.

— Ai spus CIA, nu? insistă Chung care juca în continuare rolul lui Li Peng.

— Am spus CIA, domnule prim-ministru, confirmă Wan Jengzhi.

— Ştii cumva dacă toţi uneltitorii acestei tentative subversive au fost finanţaţi în aceleaşi proporţii?

— Nu ştiu, domnule prim-ministru (aici, autorul sinistrei mascarade introdusese mica notă de îndoială care era socotită să dea verosimilitate celor spuse de Wan; acesta din urmă nu se putu abţine să nu zâmbească), *dar ştiu că mulţi dintre ei au primit bani. Principalii uneltitori au primit nişte sume mult mai substanţiale de bani. Am auzit de cincizeci de mii de dolari pentru unii şi chiar o sută de mii pentru oratorii cei mai virulenţi.*

— Este adevărat, continuă Chung care avea în continuare rolul lui Li Peng, *că CIA trebuia să vă trimită arme automate, uşoare şi grele, cu care voi ar fi trebuit să atacaţi Wanren Dalitang*[9] *după ce, în prealabil, aţi fi incitat mulţimea împotriva reprezentanţilor legitimi ai maselor populare?*

— Exact.

— Şi intervenţia Armatei Populare de Eliberare s-a produs la timp ca să vă împiedice să duceţi la bun sfârşit această acţiune comandată de o putere străină?

— Exact, repetă Wan Jengzhi, îngrozit de ideea unui nou tratament cu fierul încins.

— După declaraţiile tale, remarcă Chung, *putem considera, în ciuda afirmaţiilor unor puteri străine, precum cea care se afla în spatele acestei tentative de răsturnare a puterii populare rezultată din revoluţie, că intervenţia Armatei Populare de Eliberare era, în speţă, pertinentă şi justificată.*

— Putem considera acest lucru, zise Wan Jengzhi.

— Uite, observă Chung, nu trebuia să avem acelaşi text? Al meu zice: „Consider astăzi că această intervenţie era pertinentă şi justificată”.

— Cele două texte sunt identice, interveni precipitat tipul

[9] Sala Adunării Naţionale (n. a.).

îmbrăcat în costum occidental.

— În acest caz, te rog să te limitezi la ceea ce este scris, zise Chung pe un ton amenințător.

Wan tresări, își drese vocea și rectifică:

— *Consider astăzi că această intervenție era pertinentă și justificată. Regret ceea ce am făcut și sunt gata să ispășesc greșelile pe care le-am comis față de patria mea, Republica Populară Chineză.*

Comedia mai dură încă o jumătate de oră. În afară de inefabilul Li Peng, care avea nenumărate conturi de reglat cu elementele de dezordine din Piața Tian Anmen, Chung jucă și rolul celorlalte două persoane care interveneau. Unul dintre ele era un ofițer de la Biroul de Securitate Publică, organul polițienesc din interiorul statului chinez, iar cealaltă persoană era un agent DPS, adică de la serviciul secret.

După ce au terminat, stăpânul Chung servi un pahar mic de vin grecesc dulce (după toate aparențele, tipul care purta costumul occidental avea totdeauna o sticlă de vin în servieta-diplomat), pe care îl degustă încet, aprinzându-și o altă havană, în timp ce zbirii lui strângeau materialul, iar Ho îl lega pe Wan de țeava de apă, total indiferent la piciorul lui ars.

O dată terminată treaba, Chung puse paharul pe masă și stinse pe jos trabucul pe jumătate fumat. La douăzeci de dolari cât costa o havană, probabil că provoca adevărate încăierări în urma lui când arunca asemenea chiștoace pe străzile cartierelor sărace.

Înainte de a pleca, Chung se întoarse pentru ultima oară spre prizonier.

— Nu uita să-ți înveți textul, îl sfătui el. Ne vom întoarce peste câteva zile, pentru o nouă ședință.

Wan Jengzhi nu răspunse nimic. Piciorul său ars îl durea foarte tare, dar cel mai greu de suportat era greața care îi răvășea stomacul. Niciodată nu avusese tendințe de sinucidere, dar acum începea să se întrebe dacă nu cumva ar fi preferat să moară, în cele din urmă, decât să se preteze la această înscenare sordidă.

Oamenii din Marele Cerc abia părăsiseră camera că Tsu intră imediat la el, buimăcită. Se apropie de Wan.

— Wan! exclamă ea. Am așteptat jos. Am văzut că a venit stăpânul Chung.

Fata se uită la piciorul tânărului.

— Dumnezeule! Ce ți-au făcut?

În câteva cuvinte, Wan Jengzhi îi explică ce se întâmplase.

Ea strânse din dinţi.

— Tatăl meu, această epavă îmbuibată de opiu! Totul este din vina mea! Eu, mai devreme, a trebuit să suport obscenităţile acestor porci, iar acum tu ai fost torturat... Îl voi sugruma!

Wan o linişti:

— Calmează-te, Tsu. Tatăl tău n-are nici o vină. Ca toţi drogaţii, fumează opiu ca să uite de viaţa asta mârşavă. E un bătrân iresponsabil, lasă-l în pace. Şi apoi, dacă n-ar fi fost el, ar fi fost în mod sigur altul şi cu ce s-ar fi schimbat situaţia?

— Cum adică, cu ce s-ar fi schimbat situaţia? întrebă Tsu cu o mică strâmbătură.

Wan zâmbi în ciuda suferinţei.

— Aşa este. Nezha Yang are o fată minunată. Asta schimbă totul.

— Mă duc să caut ceva ca să te pansez, zise Tsu, îndreptându-se spre uşă.

Ieşi şi se întoarse peste câteva clipe cu o tavă plină cu dezinfectante, pomezi, pansamente. Când se redeschise uşa, curentul de aer aduse în cameră un miros de opiu. Era scârbos, dar se gândi că era mai suportabil decât cel de havană al lui Chung.

CAPITOLUL VII

— O mare confuzie domneşte în acest moment la noi, Nike.

Maşina cea mare rula încet în noapte. Nike Forest stătea destins şi asculta cu atenţie povestirea lui Ling Wao care fuma o ţigară Ashima. Ling Wao nu-i dăduse niciodată impresia că este un trădător şi, cu cât mergeau mai mult, cu atât avea tendinţa să aibă încredere în el. Îşi aprinse o ţigară Camel şi se aşeză confortabil în scaun, în timp ce chinezul continua:

— Am fost trimis aici imediat după primirea unui mesaj transmis de Tai Yusheng, responsabilul acestei misiuni. Iniţial, fusese o situaţie confuză după care câţiva rivali din DPS au comis unele indiscreţii pe lângă triadele din Hong Kong.

— Observ că domneşte buna înţelegere în sânul aparatului poliţienesc din Marea Chină Roşie, zise Mercenarul, trăgând un fum din ţigară.

— Nici nu-ţi poţi imagina! răspunse Ling Wao. Relaţiile în acest moment sunt şi mai tensionate decât în interiorul aparatului politic. Să conduci o misiune a devenit un infern. Nu mai ştim în cine să avem încredere, cine te foloseşte sperând să te vadă eşuând, cine doreşte cu adevărat să reuşeşti.

Mercenarul suflă un puternic jet de fum care invadă habitaclul maşinii şi se întoarse uşor ca să-l privească pe chinez.

— Ia spune-mi, murmură el, nu treci cumva printr-o criză de sentimentalism?

Wao zâmbi şi scrumul ţigării sale îi căzu pe pantaloni.

— E posibil… răspunse el evaziv.

Forest îl fixă cu privirea un moment, lăsându-şi mintea să se îndrepte uşor spre ceva evident: Ling Wao nu aştepta decât întrebările sale ca să meargă mai departe cu destăinuirile. De ce? De frică? Poate numai din prietenie?

Era dificil de tras o concluzie imediată, dar un lucru era sigur: prietenul lui chinez era din ce în ce mai zdruncinat în convingerile sale cu privire la legitimitatea politicii lui Deng Xiaoping, Li Peng, Jiang Zemin şi ceilalţi. Mercenarul, ştia că mulţi chinezi oneşti erau tulburaţi de la represiunea sălbatică care urmase manifestaţiilor din Piaţa Tian Anmen. Răsturnările din sânul blocului de Est contribuiseră şi ele cu ceva. Şi recenta cădere a lui Ceauşescu, în ciuda tentativelor barbare ale

Securităţii de a îneca în sânge elanul poporului român, împinsese anumite minţi înţelepte să facă o comparaţie între fostul geniu al Carpaţilor şi bătrânii bonzi fără scrupule care domneau în China cu o mână de fier.

— Ai reuşit să te întâlneşti cu Tai Yusheng? întrebă americanul.

Ling Wao dădu negativ din cap.

— Este tipul care era gata să te lichideze în această dimineaţă. Cred că m-a văzut sărind dintre două maşini şi că, acuma, nu mai are încredere în mine.

Ling Wao deschise torpedoul şi scoase din el un exemplar al ziarului *France Soir,* apărut în acea dimineaţă şi i-l întinse Mercenarului.

— Uită-te la anunţurile de la rubrica oferte de serviciu, zise el. Mai precis, al treilea anunţ. Este întâlnirea de la *Roc Blanc* pe care mi-a fixat-o Yusheng.

Mercenarul încercă să descifreze, dar îşi dădu seama în curând că acest mesaj în franceză şi în termeni voalaţi, pentru el, era imposibil de înţeles.

— Nu m-am înşelat, răspunse Ling Wao care, atunci când avea ocazia, ştia să arate puţin umor. Dacă tot ai ziarul în mâini, aruncă o privire la ce-ţi rezervă horoscopul.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Forest, surprins.

— Deloc, răspunse foarte serios Ling Wao. Citeşte-l.

Mercenarul răsfoi ziarul până la pagina cu horoscopul şi găsi chenarul cu profilul animalului cu coarne care reprezenta semnul său astrologie: taurul.

— „Legăturile cu străinii vă vor deschide noi orizonturi. O zi excelentă pentru călătorii şi activităţile minţii”, descifră el cu greu.

Ling Wao îi făcu o bucurie şi îi traduse textul în engleză.

— Vezi, este un semn bun, comentă el.

Americanul se pregătea să-i răspundă cu o glumă, când îşi aminti ce i se spusese la CIA înainte de prima sa misiune în China. Există două constante cvasiuniversale la populaţia chineză, oricare ar fi mediul socio-cultural şi originea etnică: xenofobia şi superstiţia.

Prin prietenia pe care i-o purta, Ling Wao arăta că nu avea prejudecăţi rasiale, dar, aparent, era foarte superstiţios. Forest zâmbi pe sub mustaţă şi coborî geamul ca să arunce chiştocul ţigării afară, în timp ce Wao o stinse pe a sa în scrumieră de pe bord. Dacă chiar îi făcea bine crezând în horoscop...

— Dacă înţeleg bine, DPS avea drept misiune să-l ridice pe Wan Jengzhi şi să-l ducă la Beijing… zise el, punând înapoi ziarul în torpedou.

Ling Wao confirmă.

— De ce el şi în ce scop? întrebă Mercenarul.

— Nu ştiu, răspunse omul de la DPS.

Forest îl credea.

— De ce ai fost trimis aici?

— Pentru că Tai Yusheng avea nevoie de întăriri.

— De ce te-au ales pe tine?

Ling Wao părăsi un moment strada cu privirea ca să-l privească pe Mercenar.

— De ce O'Hara şi Deacon au venit după tine aici, în plină vacanţă de iarnă?

— Pentru că eu sunt omul situaţiilor disperate, răspunse cu modestie Nike Forest.

— Vezi? spuse Ling Wao. Şi eu sunt la fel.

— Suntem cei mai buni! strigară în cor cei doi bărbaţi.

Şi izbucniră în râs. În ciuda unei lungi despărţiri şi a unei regăsiri reci, complicitatea lor şi umorul erau pe cale să se reinstaleze.

— Dacă înţeleg bine, reluă Mercenarul, o triadă v-a luat-o înainte la Chicago şi a plecat împreună cu Wan Jengzhi…

— Aşa este, recunoscu chinezul. La început, am crezut că era vorba de Ah Kong…

— Hei, stai cuminte! îl întrerupse Mercenarul.

Ling dădu uşor din umeri.

— Triada Ah Kong e o organizaţie care activează în special în Singapore. De fapt, mă înşelam. Autorii răpirii lui Wan Jengzhi sunt, acum sunt aproape sigur, stăpânul Chung şi triada sa.

— Aşa crezi tu! zise din reflex Mercenarul.

El văzu apoi cum se încruntă sprâncenele lui Ling Wao în penumbră şi nu mai insistă.

— Auzi, spuse el, privind acum drumul neted şi rectiliniu care se întindea în faţa lor, luminat de faruri, dacă o ţii aşa, vom ajunge la Aix-les-Thermes!

— Stai liniştit, zise chinezul, te voi aduce până la maşina ta. Preferi să ne oprim pe marginea şoselei ca să discutăm şi să ne transformăm în blocuri de gheaţă?

— Nu, dar ai putea eventual să te gândeşti să întorci undeva.

— OK, zise Ling Wao. La următoarea intersecţie. Pune-ţi centura.

Forest lăsă să treacă un moment de liniște, timp necesar cât să-şi aprindă un Camel, apoi zise:

— Intenţionezi să-l recuperezi pe Wan Jengzhi şi să-l aduci la Beijing?

Ling Wao efectuă manevra de întoarcere a maşinii fără să răspundă. Dar Forest îl văzu strâmbându-se în mod imperceptibil şi simţi că ghicise. Chinezul porni pe drumul de întoarcere şi lăsă să treacă un lung moment de liniște înainte de a răspunde:

— Wan Jengzhi şi toţi cei care au fugit din ţara lor sunt nişte instigatori care fac obiectul unui mandat de arestare.

— Şi atunci? întrebă Mercenarul. Vrei să-i cauţi pe toţi, acolo unde se află fiecare? La Paris, New York, Toronto, Canberra şi cine mai ştie pe unde?

Agentul DPS nu răspunse. Mult timp nu se mai auzi decât zgomotul motorului maşinii. Ştiind că atinsese punctul sensibil, Mercenarul reluă brusc:

— Tu eşti mai bine plasat ca mine ca să ştii că, de la acţiunea Tian Anmen, mai mult de trei mii de persoane figurează pe lista neagră a lui Li Peng şi Deng Xiaoping! Intenţionezi să-i bagi pe toţi la închisoare ca să le tragi un glonţ în ceafa şi, conform uzanţelor, să trimiţi factura familiei fiecăruia? Dacă asta vrei, atunci ai cu ce să te ocupi până la pensie şi chiar şi după aceea! Dar nu conta pe mine ca să te ajut la aprovizionarea cu carne proaspătă a bătrânilor tirani sângeroşi care strivesc ţara sub jugul lor.

Fără să răspundă, Ling Wao se mulţumea doar să conducă, cu privirea fixată înainte, pe şosea. Mercenarul trase nervos două fumuri din ţigară, apoi se ghemui în scaunul său, lipit de portieră.

— Scuză-mă, Wao, zise el cu o voce blândă. Ştiu foarte bine că nu pentru asta mi-ai dat această întâlnire în parcare. Dar... bun, pot să ştiu de ce?

— Ascultă, Nike, eu sunt ca mulţi dintre oamenii acestei ţări. Sunt puţin debusolat de ceea ce se petrece la noi. Nu prea reuşesc să-mi evaluez situaţia.

— Va trebui să alegi, Wao, zise americanul. Nu putem tropăi toată viaţa cu fundul între două luntre.

— Aşa este, admise chinezul. Azi de dimineaţă, am reacţionat spontan, ca să-ţi salvez viaţa, pentru că eşti prietenul meu. În seara asta, merg puţin mai departe: îţi spun că Wan Jengzhi, după unele informaţii pe care eu sunt singurul care le deţin, se află la Hong Kong, în mâinile celor din Tai Heun Chai. Nu crezi că este un cadou suficient pentru un agent al unei puteri adver...

hm, concurente, nu?

Forest duse ţigara la gură ca să evite un zâmbet. Trase cu sete din ţigară şi avu o revelaţie bruscă.

— Spune-mi, Wao, zise el cu un aer gânditor, tu erai un apropiat al lui Hu Yaobang, a cărui moarte a fost la originea manifestaţiilor organizate primăvara trecută în ţara ta?

— Mai mult decât un apropiat, murmură Ling Wao, cu o voce brusc alterată, care nu prea se potrivea cu fizicul său de Rambo asiatic. Îl consideram pe Hu Yaobang aproape ca tatăl meu spiritual.

Mercenarul dădu din cap şi trase din ţigara sa Camei cu sentimentul ferm că era pe cale să atingă de foarte aproape miezul problemei.

— Ai avut unele necazuri când Hu Yaobang a fost înlăturat, nu-i aşa? reluă el. Am fost de două ori în China de la acea misiune pe care am îndeplinit-o împreună împotriva acelor fanatici care răpiseră un diplomat american. Anul trecut, în special, făceam parte din protecţia apropiată lui Richard Nixon, când a fost primit de Deng Xiaoping. Am întrebat de tine. Mi-ar fi făcut plăcere să te văd. Linişte totală. Am crezut că te aflai într-o misiune ultrasecretă. Acum cred că problema era în altă parte.

În lumina farurilor unui camion care venea din sens invers, Mercenarul în văzu pe Ling Wao înghiţind în sec de mai multe ori înainte de a răspunde cu o voce mult mai înăbuşită ca mai devreme:

— Am ştiut că ai întrebat de mine. Am aflat când am ieşit, după reabilitarea mea. Am făcut puţin mai mult de un an de *laojiao,* la lacul sărat Ciaka.

— Pentru ce motiv? întrebă Mercenarul, consternat de această revelaţie pe care, totuşi, o aştepta de câteva minute.

— Revizionism, răspunse Ling. De fapt, singura mea vină a fost faptul că eram prieten cu Hu Yaobang. Am avut dreptul la două procese prompte conduse de nişte militari înainte de a fi aruncat în trenul cu vite împreună cu ceilalţi deţinuţi. Prima audiere a durat un minut şi jumătate. A doua, aproape patru minute, dar cred că mi-au făcut o favoare. Şi nu eram un caz izolat. Cea mai mare parte a tipilor cu care lucram la saline erau, ca şi mine, nevinovaţi. În blocul meu de detenţie, cred că erau maximum o treime delincvenţi adevăraţi. Restul erau disidenţi, membri ai minorităţilor etnice, persoane politice, militare sau din poliţie care picaseră în dizgraţie. Acest gen de experienţă îţi dă de gândit.

De data asta, Mercenarul fu cel care nu răspunse. Era impresionat de ceea ce îndurase Ling Wao. Acum ştia la ce să se aştepte. Cu un gest puţin stângaci, el îi întinse o ţigară Camel tipului de la DPS.

— Ţine, ia o ţigară capitalistă, camarade. Vei vedea că e mai bună decât prostiile alea ale tale.

Ling Wao luă o ţigară şi îi mulţumi.

— Nu-i spune de această întâlnire lui Mike O'Hara, zise el, acţionând bricheta maşinii. Ştiu că nu mă are la inimă şi n-am chef să vină şi să-şi bage nasul în treburile mele.

— A, da? Şi dacă îi spun de Hong Kong? Că am nevoie de o rezervare şi de o mică sumă de bani ca să mă duc să văd dacă găştile de pe Nathan Road sunt în continuare la fel de primitoare?

— E treaba ta, zise Ling Wao, aprinzându-şi ţigara.

— OK, răspunse americanul. Mă voi descurca.

Rulară în linişte doi sau trei kilometri, apoi Ling Wao porni spre muntele care urca spre Andorra şi, brusc, începu să ningă.

— E prima ta misiune în străinătate de când ai ieşit din lagăr? întrebă Mercenarul, ştergându-se la nas cu un şerveţel.

— Da, răspunse chinezul. O mare premieră.

— Sau mai degrabă o încercare de recuperare, îl corectă Forest, aruncând şerveţelul pe fereastră.

— Crezi cum vrei, răspunse Ling Wao pe un ton care nu era în totalitate lipsit de cinism. Pentru moment, am nevoie să mă gândesc la ce mi se întâmplă, să fac bilanţul.

Trecu din nou un moment de linişte, după care zise:

— Şi contez pe tine că nu-i vei spune nimic lui O'Hara.

— Promit că nu-i voi spune nimic, îl asigură Mercenarul.

Pentru oricare altul decât el, spusele lui Ling Wao ar fi fost, fără îndoială, puţin cam greu de înţeles. Ştia că Ling Wao era pe cale să fixeze nişte puncte de reper pentru o trecere în Vest. Dar în linişte. Nu trebuia să grăbească mişcarea. În mod vizibil, bărbatul de la DPS era încă victima unor remuşcări ale conştiinţei şi voia să se clarifice cu el însuşi, înainte de a lua o decizie. Mai mult, această decizie voia s-o ia singur, fără să aibă de dat socoteală cuiva şi nici să suporte presiunea oricui.

Mercenarul îi respecta această atitudine ezitantă. Se punea în pielea lui Ling Wao şi ştia că şi el ar fi fost foarte tulburat în asemenea caz. Dar avea convingerea profundă că totul era deja înţeles. Ling Wao, în fond, nu avea altceva de ales decât să schimbe regimul. Trebuia doar să aibă răbdare. Dar, pentru cine

să aştepte...

CAPITOLUL VIII

În ciuda bunăvoinţei sale şi a puterii imaginaţiei, Mercenarul nu găsise nimic pentru a păstra secretul lui Ling Wao faţă de Mike O'Hara. Cum era să explice aceste informaţii căzute din cer cu privire la răpirea lui Wan Jengzhi de către triada Tai Heun Chai?

Luau masa în micul restaurant din Toulouse, unde Mercenarul îşi convocase colegii, pe O'Hara şi Real, cât şi pe Andrew Deacon pentru a pune capac. Ceva îi spunea că poate va avea nevoie de directorul de la *Starcop.*

— Iată, conchise el după ce le povestise rapid conversaţia pe care o avusese în timpul nopţii cu Ling Wao, dacă aflu vreodată că l-ai denunţat pe Ling, îţi smulg limba şi ţi-o mănânc!

Mike O'Hara simţi cum îi creşte tensiunea arterială. El digerase deja foarte greu modul în care Mercenarul nu se prezentase în zori în Andorra şi iată că acum avea de gând, încă o dată, să-i părăsească, plecând la Hong Kong, în vreme ce ei încercau să pună cap la cap evenimentele, împreună cu Prats şi guvernul andorrian.

— Şi tu chiar crezi minciunile acestui chinez? zise roşcovanul, cu faţa mai roşie decât dacă ar fi stat şase ore sub soarele din Sahara.

Michael O'Hara era şi el un anticomunist.

— Mike, îl mustră calm Mercenarul, eşti membru al FBI-ului şi, în sânul acestei frumoase organizaţii, al unui Grup Special de Luptă Antiteroristă a cărui reputaţie internaţională nu are de-a face…

— Şi?

— Şi, încearcă să fii mai puţin tâmpit decât un american obişnuit.

— Îmi permit să fiu de acord cu cele spuse de Nike, zise Andrew Deacon. Acest Ling Wao mi se pare un om onest. Nimic nu ne permite să-i punem cuvântul la îndoială.

— În plus, interveni Gil Real, muşcând dintr-o bucată de pâine proaspătă, pista pe care ne-o furnizează este la ora actuală singura exploatabilă.

— Am vorbit la telefon cu Johnny Raspen în dimineaţa asta, reluă Deacon. Îşi pierde răbdarea. Dacă domnul O'Hara vrea să

te scoată din acţiunea pe care încă nu ţi-a propus-o încă, am o ofertă foarte interesantă să-ţi fac.

— Accept dacă adaugi douăzeci şi cinci la sută sumei pe care te pregăteai să mi-o propui, răspunse Forest, zâmbind. Vei înregistra cecul direct la Biroul de Ajutor Social al oraşului Atlanta, ca de obicei. Cheltuielile mele personale sunt mari, evident.

— Evident, repetă Deacon care avea obiceiul să trateze cu Mercenarul.

— Dacă înţeleg bine, mormăi O'Hara, trebuie să accept că lucrezi pentru Deacon şi că continui, în acelaşi timp, ancheta pe care ţi-am încredinţat-o!

Forest îi trase o palmă, prieteneşte, între omoplaţi, făcându-l să scoată un sughiţ patetic.

— Mulţumesc, Mike, asta şi aşteptam de la tine. Decolez în seara asta. Îţi voi da armele mele şi muniţia ca să le trimiţi la Ezra Frobisher, la Consulatul General al Statelor Unite din Hong Kong.

— Da, bombăni roşcovanul. Adresa este cunoscută. Îţi voi trimite totul în valiza diplomatică. Dar este puţin probabil ca ea să ajungă la Hong Kong în acelaşi timp cu tine. Va trebui să-ţi procuri o artilerie de rezervă, în caz de nevoie urgentă.

Satisfăcut, Mercenarul zise că el era cel care rămânea dator. Comandă cafea şi, scoţând din buzunar un pachet de Camel, puse sub mustaţă o ţigară strâmbă ca un trombon.

Fericit că obţinuse atât de uşor ceea ce dorise, Deacon întinse braţul, oferindu-i foc.

— Uite, observă Mercenarul, ţi-ai recuperat bricheta, Deacon.

Lăsând privirea jos, descoperise şi ceasul Seiko aflat la încheietura mâinii directorului de la *Starcop.*

— Şi ceasul, adăugă el, suflând primul nor de fum.

Andrew Deacon se făcu dintr-odată roşu precum O'Hara.

— Ei bine... ăăă... N-am crezut că ar fi foarte util să las aceste obiecte personale să plece la morgă în acelaşi timp cu cadavrul acelui agent DPS.

— Asta este profanare şi nu prea e frumos, îl admonestă cu severitate Gil Real. Căci, aşa cum spunea Ythurbides: „Să jefuieşti un mort este mai rău decât să violezi un corp care doarme".

— Frumoasă lecţie, remarcă O'Hara, fericit că nu mai era el ţinta ironiilor.

— Dar, protestă Deacon indignat, n-am furat nimic! Am luat

înapoi ce era al meu!

Forest tăcu. Nu voia să-l vadă pe clientul lui băgat în corzi.

— Chestia asta e delicioasă, zise O'Hara, atacând cu voioşie o porţie dintr-o specialitate de brânză. Şi se simte foarte bine gustul tipic al laptelui de oaie!

— E de vacă, Mike, îi atrase atenţia Forest.

— Serios? zise mirat roşcovanul. Aş fi jurat că… Probabil că din cauza vinului încărcat de tanin.

— E un vin uşor de regiune, Mike.

— Zău?

— Zău, Mike.

*

— Asta e tot, conchise Ling Wao, după ce povesti prin ce trecuse. Am mai bine de un an în lagăr, doar pentru că eram un apropiat al lui Hu Yaobang.

În faţa lui, Tai Yusheng dădu din cap. Cunoştea arbitrarul justiţiei din Republica Populară Chineză şi ştia cât de uşor era să te pomeneşti într-un lagăr de concentrare printr-o simplă decizie administrativă, fără să fi înţeles ce ţi se reproşa. Nu spuse nimic, pentru că nu avea nimic de zis. Iar când un chinez nu are nimic de spus, tace.

Tai Yusheng băgă beţişoarele în bolul de supă, le răsuci cu abilitate şi scoase un ghem de tăiţei, pe care îl lăsă să se scurgă înainte de a-l vârî repede în gura deschisă.

Ling Wao terminase de mâncat. Se uită la colegul său, aprinzându-şi o ţigară şi felicitându-se că putuse să fixeze întâlnirea la *Peking Garden* din Kowloon. Când îl contactase, Tai Yusheng vrusese mai întâi să-l ducă într-unul dintre acele restaurante cantoneze favorite, unde puteai comanda supă de şarpe, cuiburi de rândunici şi ouă de o mie de ani. Aceşti oameni din sud aveau un fel de a se hrăni destul de respingător!

— Şi americanul care mă urmărea în Andorra? întrebă Tai Yusheng, pescuind cu abilitate o ciupercă neagră care plutea în supa lui groasă.

Ling Wao trase din ţigară. Aştepta întrebarea. Între un chinez din nord şi unul din sud erau mai multe diferenţe culturale decât între un finlandez şi un tunisian, dar cele câteva misiuni îndeplinite împreună cu Tai îi permisese lui Ling Wao să-şi cunoască colegul. Avea încredere în el. Ştia că Tai e inteligent şi observase că judecăţile sale se bazau mai mult pe o analiză obiectivă a lucrurilor decât pe limba de lemn ideologică de

rigoare în cadrul forţelor de ordine ale republicii populare.

— L-am protejat, e adevărat, recunoscu el. Şi tu ai fi făcut la fel dacă ai fi fost în locul meu. Omul acesta e prietenul meu. Te-am împiedicat să-l împuşti. Dar, făcând asta, n-am pus nici un moment în pericol viaţa ta.

Tai Yusheng încuviinţă cu o mişcare a capului, în timp ce-şi termina bolul de supă.

— În plus, continuă Ling, acum se află aproape în aceeaşi situaţie ca noi: îl caută pe Wan Jengzhi. Ca să-l salveze. Or, cei care ne trimit, pe tine şi pe mine, ca să-l găsim, nu vor să-l salveze. Poate chiar vor să-l ucidă. Ne manipulează ca pe nişte marionete. Nu ştim nimic despre legăturile lor cu triada Tai Heun Chai, nu le cunoaştem obiectivele. Tot ce ştim despre ei este intoleranţa, cinismul şi pofta lor insaţiabilă de privilegii şi putere.

Tai Yusheng nu zicea nimic. Îl asculta pe Ling Wao, mâncând în mare viteză altfel de mâncare. Chinezii mănâncă foarte repede. Apoi îşi potoli setea golind jumătate din paharul de bere făcută la Tsing Tao, fosta concesiune germană din China. Berea devenise în ultima vreme, practic, băutura naţională chineză, la fel ca şi ceaiul.

Ling Wao vorbea mandarina, singura limbă posibilă pentru comunicarea între chinezi, pentru că dialectele diferitelor regiuni erau foarte străine unele de altele. Trase un fum din ţigară şi suflă fumul spre ventilator. Tai Yusheng încă nu-şi manifestase aprobarea. Dar Ling îi cunoştea comportamentul, dictat de decenii de precauţii şi de dezinformare. Ştia că Tai era de partea lui, altfel ar fi părăsit deja masa şi restaurantul cu un aer ofensat, ca să-i facă raport.

Hotărî să forţeze ultimele metereze al condiţionării lui Tai Yusheng, bău o gură de bere, îşi drese glasul şi zise tare:

— Îţi aminteşti de citatul din preşedintele Mao din tinereţea noastră, Tai? Îţi aminteşti de felul în care vorbea de reacţionarii aroganţi şi proşti care merg spre propria lor pierzanie izolându-se de popor, exploatându-l şi dispreţuindu-l? Îi numea „tigrii de hârtie”. Şi iată ce avem astăzi la conducerea ţării: nişte tigri de hârtie. Să ne uităm ce se petrece în jurul nostru în acest moment, acest elan formidabil care răstoarnă lumea. În Germania de Est, Erich Honecker, tigrul de hârtie, a căzut. Iar în România, tigrul de hârtie Nicolae Ceauşescu. Şi în Cehoslovacia, în Ungaria, în Polonia. Toţi, unul după altul. Tigrii de hârtie mor. Chiar şi URSS-ul, marele nostru vecin, această ţară care ne aminteşte de China noastră, este pe cale de a repara erorile

trecutului întorcându-se cu faţa spre viitor.

Tai Yusheng ridică ochii şi îl privi cu o expresie ciudată, foarte tulburată.

— N-a mai rămas decât Albania, Tai, continuă Ling Wao. Şi noi cu bătrânul Deng Xiaoping, tigru de hârtie senil, care a considerat totdeauna poporul chinez ca o armată de sclavi aflată în serviciul lui. Deng Xiaoping, tigru de hârtie. Yang Shangkun, preşedintele republicii şi şeful clanului Yang, care a ordonat aducerea din Sichuan a soldaţilor din Armata 27, ca să strivească la Beijing studenţii şi poporul, revoltaţi împotriva nedreptăţii: tigru de hârtie. Jiang Zemin, marioneta lui Deng Xiaoping în fruntea ţării: tigru de hârtie. Şi, cel mai rău dintre toţi, oportunistul care a ştiut totdeauna să înoate între curenţii care divizează ierarhia, cel mai periculos pentru că are doar şaizeci şi unu de ani, asasinul fără scrupule care a proclamat legea marţială: tigrul de hârtie Li Peng.

Tai Yusheng îşi bău berea şi îşi aprinse o ţigară. Simţindu-l tulburat, Ling Wao adăugă, oarecum cinic, sigur că nimereşte în plin:

— Represiunile puse la cale de tigrii de hârtie au îndoliat întreaga Chină, Tai. Astăzi, nu mai există în ţara noastră nici o familie care să nu plângă un mort sau un dispărut, victime ale acestor nebuni sângeroşi. Am avut morţi în familie şi sunt sigur că şi tu ai avut. Într-o zi, aceşti, morţi îi vor uni pe chinezi în lupta lor împotriva monstrului tentacular care îi oprimează în interior: statul alienat al comunismului.

Tai Yusheng înghiţi în sec şi se ridică. Ling Wao trecu printr-un moment de nelinişte. Poate că tovarăşul său pleca după alţi oameni din DPS ca să-i facă de petrecanie. Dar Yusheng lăsă ochii în jos şi zise foarte încet:

— Trebuie să mă gândesc, Wao. Ne revedem aici mâine la aceeaşi oră.

Ling Wao izbucni într-un râs zgomotos, aşa cum fac chinezii când obţin o mare victorie.

Îl lăsă pe Yusheng să iasă din *Peking Garden*, se ridică şi el de la masă, apoi achită nota de plată, lăsând restul chelnerului. Ajunse afară la timp ca să-l vadă pe Tai Yusheng pierzându-se în mulţimea care, în ciuda orei târzii, aglomera Canton Road. Îl urmări, văzu că o ia la stânga pe Beijing Road şi, după câteva minute, pătrunse discret, în spatele lui, în staţia de metrou Tsim Sha Tsui.

*

Claustrarea slăbea unele simţuri, dar dezvolta altele. Wan Jengzhi simţi mirosul de havană amestecându-se cu cel de opiu şi ştiu că Chung se afla acolo, mai înainte de a fi auzit zarva de pe culoar. După câteva clipe, neonul clipi şi se aprinse.

Ho intră primul, urmat de Tehang, apoi Chung, îmbrăcat de data asta cu o tunică albă, dar la fel de ridicolă.

Trecuseră trei zile. Datorită îngrijirilor lui Tsu, piciorul lui Wan era pe cale de cicatrizare. Tânărul nu voia să se expună unor noi torturi şi, pentru asta, luase hotărârea să nu se opună răpitorilor săi. Ce avea de câştigat? Ba chiar făcuse un mare efort – cu ajutorul lui Tsu – ca să înveţe mulţumitor textul.

Dădu dovadă de bunăvoinţă şi repetiţia se derulă spre marea satisfacţie a lui Chung. Ho şi Tehang îl aşezaseră ca înainte, cu faţa la masă, cu picioarele goale legate pe micul grătar metalic. Apoi Tehang filmase totul cu ajutorul camerei-video Scoot.

— Perfect, perfect, comentă conducătorul triadei Tai Heun Chai, frecându-şi mâinile.

Ceru să i se servească un păhărel de vin, după care îşi aprinse altă havană şi ordonă zece minute de pauză.

Ce însemna această pauză? Wan Jengzhi nu înţelegea prea bine. Era convins că şedinţa se terminase. Repetiţia decursese bine şi Tehang declarase că era foarte mulţumit de filmare. Ce mai voiau?

Resemnat, acceptă ceaşca de ceai propusă de „Terence Trend d'Arby" la ordinul lui Chung şi se relaxă bând. Chung ceru să i se umple iar paharul şi Wan simţi că grăsanul îl urmărea cu privirea în timp ce sorbea din pahar. După trecerea celor zece minute, strivi trabucul pe jumătate fumat şi ordonă reluarea şedinţei.

49 în costum occidental puse un nou teanc de hârtii pe masă în faţa lui Wan Jengzhi, în timp ce Ho, băgat sub masă, umezea curelele care menţineau picioarele tânărului pe grătarul metalic.

— Ce faceţi? E rece, protestă Wan, aproape destins.

— O să vezi, răspunse Ho.

Chung îşi reluă locul la masă şi frunzări rapid paginile înmânate de *49.*

— Foarte bine, aprobă el.

Se uită întrebător la oamenii săi ca să se asigure că totul era în ordine.

— Perfect, zise Tehang, dau drumul când doriţi.

— Totul e branşat, zise Ho.

— Nu mai ai probleme de data asta? întrebă Chung Yuen Muk.

— Nici o problemă, răspunse Ho.

— Să-i dăm drumul, îi zise Chung lui Wan. Eu joc rolul lui Li Peng, al celor doi ofiţeri de la securitate şi al altor persoane prezente. Tu joci numai rolul tău. Ai înţeles?

Wan Jengzhi dădu din cap.

Prin urmare şi alte persoane urmau să participe la acel scenariu josnic! De aceea i se mai dăduse un text. Chung reluă şedinţa, interpretând nu fără plăcere rolul lui Li Peng.

— *Wang Jengzhi, îl recunoşti pe acest om?*

— *Da. E Sean O'Flaherty, agentul CIA care ne-a finanţat, pe mine şi pe colegii mei, ca să...*

Wan Jengzhi tăcu brusc. Acesta nu era doar procesul lui, ci şi cel al unui american. Simulacrul de justiţie începea să semene cu o veche bufonerie. Ce urmăreau oamenii din Marele Cerc incriminând un aşa-zis agent CIA în evenimentele din piaţa Tian Anmen? Imposibil de ştiut. Totuşi, acest nume de Sean O'Flaherty îi spunea ceva. Nu era în stare să-şi amintească faţa sau funcţia, dar ştia că omul nu era un muritor de rând.

— Ce faci? bombăni Chung. Nu mai ştii să citeşti?*... care ne-a iniţiat, pe mine şi pe colegii mei, ca să conducem manifestaţiile subversive de la Beijing de la jumătatea lunii iunie.*

Wan repetă cu o voce absentă.

— Fii mai convingător, îl rugă Chung.

Wan repetă cu ceva mai multă convingere. Dar era ca şi cum cuvintele pe care le pronunţa nu aveau nici un sens pentru el. Creierul său gândea cu mare viteză. Căuta soluţia, scotocea în adâncul memoriei. Zadarnic. Acelaşi semn de întrebare.

— *Şi ştii cine este acest domn Sean O'Flaherty aici de faţă?* întrebă Chung, jucând mai departe rolul lui Li Peng.

— *Un agent CIA,* răspunse Wan Jengzhi.

— *Şi?*

— *Un agent CIA, nu ştiu mai mult, domnule prim-ministru.*

— *Ei bine, am să-ţi spun eu ce este, în afara apartenenţei sale la organizaţia de spionaj şi de dezinformare a Statelor Unite ale Americii...*

Deodată, Wan Jengzhi îi tăie vorba. Nici măcar nu citise urmarea textului, dar îşi amintise brusc. Îşi amintise cine era Sean O'Flaherty şi nu se putu opri să nu exclame:

— Dar O'Flaherty e ataşat comercial al Consulatului General al Statelor Unite din Hong Kong!

— Exact, confirmă Chung Yuen Muk. Văd că ştii! Acum, lasă-

mă să-mi termin replica.

Era cât se poate de evident că fostul ofiţer al Armatei Populare de Eliberare încerca o plăcere profundă punându-se în pielea primului-ministru şi nu suporta să fie întrerupt. Dar Wan Jengzhi era atât de prins de tensiunea celor amintite, încât nu-şi dădea seama.

— Şi, continuă Wan, el a condus, cu puţin timp în urmă, delegaţia americană, cu ocazia livrării către China a unei unităţi de producţie de camioane, construită lângă Shanghai de AMC[10].

— Foarte exact, răspunse stăpânul Chung, foarte deranjat, dar lasă-mă să termin.

— Dacă îmi amintesc bine, continuă Wan Jengzhi, guvernul chinez a promis să dea constructorilor naţionali de automobile un ajutor de o sută de milioane de yuani ca să-i ajute să suporte politica de austeritate. De aici se poate trage concluzia că scopul acestei înscenări este nu numai acela de a condamna mişcarea din primăvară, ci şi de a discredita CIA, dar şi folosirea pretextului de a refuza plata către uzinele americane furnizoare de automobile.

— E inteligent, nu? zise Ho, rânjind. A demontat perfect procesul prin care comuniştii vor să se spele de păcate şi să-şi tragă bani, făcându-i să plătească pe capitaliştii americani.

Întoarse capul spre Wan Jengzhi şi adăugă:

— În plus, Li Peng va refuza să plătească cele şase sute patruzeci de mii de tone de grâu american subvenţionat cumpărat în 1989. Chiar şi la preţul preferenţial de 12,81 dolari tona, asta reprezintă o mică economie de aproximativ opt milioane două sute de mii de dolari. Plus alte bagatele de acelaşi fel, ajungându-se la sume destul de interesante.

— Dar, interveni Wan Jengzhi, consternat, americanii nu vor mai dori să investească în China şi, evident, vor refuza orice livrare de cereale. Concluzia e simplă: catastrofa economică pentru ţară şi foamete asigurată pentru milioane de chinezi. Nu se mai poate vorbi nici măcar de politică de austeritate: asta e o politică sinucigaşă şi criminală!

— Asta, amice, zise Ho, nu o judec eu. Tipii care conduc acolo nu ştiu dacă îşi vor păstra postul un an, douăzeci sau şase luni. Pe ei nu-i interesează să asigure viitorul ţării, ci să-şi umple bine buzunarele cât mai repede posibil. Uite la fiul bătrânului Deng şi la combinaţiile lui financiare la bursa din, Hong Kong! Dacă n-ar

[10] American Motors Corporation (n. a.).

fi Deng…

— Ai terminat? Unde te crezi? Într-un amfiteatru de universitate?

Vocea furioasă a lui Chung răsunase brusc în încăpere. Conducătorul triadei Tai Heung Chai era furios la culme pentru că cineva îndrăznise să flecărească astfel în faţa lui, uitând de prezenţa lui. „Terence Trend D'Arby" păli la faţă. Încremeni în poziţia în care se afla, asemenea unei stane de piatră.

Chung ceru să i se umple din nou paharul şi îl bău pe nerăsuflate, după care păru că se mai domoleşte. Asemenea unui câine care se teme să nu primească o lovitură de picior, Ho se uită la el cum lasă încetişor capul în jos, făcu doi paşi înapoi, găsi un scaun şi se aşează, punând mâinile pe genunchi.

— Aţi terminat cu discuţiile? întrebă Chung.

— Iertaţi-mă, murmură Ho cu o voce nesigură, am avut o rătăcire. Nu… Nu ştiu ce m-a apucat.

— Bine… mormăi Chung.

Ho răsuflă uşurat. Stăpânul avea nevoie de el. Asta explica acea bruscă îngăduinţă, care nu se potrivea deloc cu brutalitatea obişnuită a personajului.

— Şi tu? se răsti grăsanul, întorcându-se spre Wan Jengzhi.

Acesta nu prea era obişnuit cu protocolul în vigoare din cadrul triadei. Nu înţelese că avea în faţă un despot mânios.

— E incredibil… murmură el. Aceşti nenorociţi de tigri de hârtie care guvernează China au ajuns la o decădere nemaivăzută!

Chung îl asculta, încercând să zâmbească. Era din nou stăpân pe situaţie şi îşi recăpătase atitudinea unui mare patron al lumii interlope chineze. Lui Wan Jengzhi ar fi trebuit să-i fie teamă de asta.

— Afacerile sunt afaceri, replică Chung. Când faci afaceri, nu te împiedici de morală sau de sentimente.

— Bineînţeles, îl persiflă Wan. De la o vreme, mi se pare că sloganul ăsta a fost adoptat şi de conducători, în locul maximelor marxiste luate din *Capital* şi din *Bazele critice ale economiei politice.*

— Felicitări, cunoşti cel puţin titlurile operelor lui Marx.

— Le-am învăţat la şcoală, răspunse Wan Jengzhi. Ca şi dumneata, am impresia.

Chung Yuen Muk se înnegri imediat la faţă.

— Digresiunea a durat destul, zise el pe un ton tăios. Tehang, camera de luat vederi!

— Sunt gata, stăpâne, răspunse omul, mai servil ca niciodată.

— Să reluăm, zise Chung, întorcându-se spre Wan Jengzhi. Vom repeta întrebarea lui Li Peng: *Şi ştii cine este acest domn Sean O'Flaherty aici de faţă?*

Tăcere de mormânt. Nu se auzeau decât respiraţia oamenilor şi zgomotul aproape imperceptibil al benzii în camera-video Scoot. Crezând că Wan nu înţelesese, Chung repetă:

— *Şi ştii cine este acest domn Sean O'Flaherty aici de faţă?*

Nici o reacţie.

— E rândul tău, zise grăsanul, încruntându-se.

Wan Jengzhi dădu din cap cu hotărâre.

— Am terminat, Chung. Nu mai joc. În ultimă instanţă, aş fi preferat să iau parte la o mascaradă care să-i permită lui Li Peng şi clicii sale să regleze unele conturi cu SUA. Dar nici nu poate fi vorba să mă pretez la o înscenare care, ca să servească interesele câtorva criminali, ar trebui să ducă câteva milioane de oameni la sărăcie lucie, ba chiar la moarte. Poţi să mă omori pe loc. Nu mai particip.

Un rictus plin de răutate apăru pe faţa grăsuţă a lui Chung Yun Muk.

— Dar n-am deloc intenţia să te omor, băiete. Eşti un ostatic mult prea preţios.

— Ba da, răspunse Wan Jengzhi, asta vrei să faci. Li Peng nu va putea să mă lase în viaţă după ce m-a forţat la aceste mărturisiri josnice. Prefer să mor imediat.

— Îmi pare tare rău, băiete, zise Chung. Moartea ta nu face parte din planurile mele.

— M-am referit la prietenul tău Li Peng. De altfel, cum se face că a pus să fiu răpit de o triadă şi nu de serviciul lui secret? Cer prea mult dacă vreau să aud răspunsul la această întrebare?

— Da, mult prea mult, răspunse rânjind Chung.

Pocni din degete.

— Ho, aparatul, ordonă el.

Ho se aplecă imediat sub masă şi fixă două cleme de micul grătar metalic pe care stăteau picioarele goale ale lui Wan. Prizonierul nu înţelese imediat ce avea să i se întâmple. Crezu că i se va aplica aceeaşi tortură. Dar află în curând ce însemna „aparatul". Un transformator branşat la reţea, în stare să trimită descărcări de înaltă tensiune, dar de intensitate mică, astfel încât să permită schingiuirea unui om fără să-l electrocuteze.

Wan era înspăimântat la gândul că îi vor arde din nou picioarele. Dar strânse din dinţi. Se simţea pregătit să reziste la

această tortură cumplită.

Wan Jengzhi ştiu că se înşelase abia după ce „D'Arby" porni curentul. Şi mai înţelese de ce acesta umezise curelele. Ca să favorizeze trecerea electricităţii.

O durere fulgerătoare îi sfredeli picioarele, gambele, sexul, măduva spinării, ceafa. Întreg corpul fu o arsură imensă, al cărei epicentru se situa la nivelul tălpilor. Fiecare muşchi era cuprins de mişcări spasmodice necontrolate. Se auzi scoţând ţipete răguşite, apoi un strigăt lung şi strident. Un ţipăt interminabil de teroare, de disperare, de suferinţă animalică. Simţi că se zbate pe scaun ca un peşte scos din apă, în ciuda legăturilor.

Apoi curentul fu oprit. Wan mai simţi un spasm-două, apoi se crispă, nemişcat, cu privirea fixă, cu gura căscată, nefiind în stare nici măcar să clipească.

— Vezi că e ceva şi mai rău decât moartea, băiete.

Vocea lui Chung Yuen Muk îi venea de departe, ca şi cum ar fi avut vată în urechi. Silueta grăsanului, cea a lui Tehang, a lui *49* în costum occidental, toate nu mai erau decât nişte forme vagi, delimitate de o succesiune de halouri de diferite culori. Niciodată în viaţa lui nu simţise o astfel de durere şi un astfel de şoc nervos. Avea impresia că devenise o otreapă.

— Ei bine, băiete, eşti de acord să colaborezi? întrebă suav Chung.

Wan voia să răspundă, să vorbească, să spună că accepta să coopereze, că accepta totul, tot ce doreau, numai să înceteze cu tortura. Dar nu era în stare să mişte limba.

— Foarte bine, zise Chung.

Pocni iar din degete spre Ho.

Wan Jengzhi îşi simţi burta comprimându-se. Apoi, din nou, şocul teribil, inimaginabil din tălpi. Trepidaţiile îi scuturau întreg corpul. Maxilarele se crispau.

Un tunet înăbuşit îi spărgea timpanele. Şi ţipă. Un ţipăt ireal care părea că vine din altă parte. Siluetele se apropiară. Văzu roşu în faţa ochilor, apoi negru.

Curentul se opri. Capul îi căzu în piept. Era moale, incapabil să reacţioneze. Tot corpul îl durea ca şi cum ar fi primit o ploaie de lovituri.

— Deci? Ai înţeles? Eşti docil? întrebă Chung.

Tânărul chinez încercă să răspundă, dar nu reuşi decât un mârâit tânguitor.

— Trezeşte-l, ordonă Chung.

Turnară apă pe el şi fu pălmuit cu violenţă.

— Atenţie, îi preveni Chung. Fără urme de violenţă pe faţă.

Afară, în stradă, Tsu aştepta îngrozită, cu inima cât un purice. Era insuportabil. Ţipătul acela îngrozitor îi sfredelise de două ori timpanele. Ştia că era Wan Jengzhi, torturat de ticăloşii din triada Tai Heun Chai. Acolo toată lumea auzea, toată lumea ştia ce se întâmplă, dar nimeni nu făcea nimic. Era singură împotriva acelei bande de vipere. Singură.

Dacă îl vor ucide pe Wan Jengzhi, îi va face să plătească pentru asta, chiar dacă şi-ar fi pierdut şi ea viaţa. Totul era mult prea josnic.

*

Wan nu mai respira. De cât timp? Nu ştia. Încerca să-şi înghită limba ca să se sufoce. Ştia că nu va reuşi. Nu mai avea destulă energie. Nu putea să scape de ei. Simţi că i se deschide gura cu forţa şi i se pune o bucată de lemn între dinţi, aşa cum se făcea pe vremuri celor epileptici. Suporta totul ca o marionetă inertă. Nu mai avea voinţă. Avea conştiinţa redusă la bătaia puternică din tâmple. Nici măcar nu mai simţea vreo durere. Poate că era pe cale să moară. Asta era tot ce îşi dorea.

— Să plecăm, zise Chung. Nu e în stare să se comporte corect în aceste condiţii. Dar e un băiat viguros. Ne vom întoarce mâine şi sunt gata să pun prinsoare că va fi docil ca un mieluşel.

— Şi eu, aprobă Ho.

Bandiţii îşi strânseră materialul şi coborâră în stradă.

— Ia te uită! zise Tehang, zărind-o pe Nezha Tsu, palidă la faţă, şezând pe un zid scund, lângă taraba unui negustor de păsări cântătoare. Uite-o pe gazda noastră.

Chung întoarse capul.

— Într-adevăr, ea este, zise el. Apropie-te.

Ea se supuse, cu maxilarele încleştate, jurându-şi să-l ucidă într-o zi pe porcul acela gras care îi făcuse atâta rău lui Wan Jengzhi.

— A căzut bine, zise conducătorul triadei. Ne vom întoarce mâine seară la ora optsprezece. Vreau să-l găsesc pe prizonier curat, ras şi bine pieptănat. Ţine.

Îi întinse o bancnotă de o mie de dolari din Hong Kong.

— Ai destul ca să-i cumperi nişte haine decente, adăugă el. Vreau să-l găsesc impecabil.

— Cum să-l îmbrac? zise mirată Tsu. Nu mai are cătuşe?

Era atât de bucuroasă că îl ştia în viaţă, încât nici măcar nu se mai gândea să se revolte împotriva exigenţelor oamenilor

Marelui Cerc.

— Trebuie să-ţi arăţi talentele de croitoreasă, răspunse Chung.

— Mă voi descurca, promise Nezha Tsu.

Apoi recapitulă:

— Mâine la optsprezece. Foarte bine. Veţi găsi prizonierul aşa cum aţi cerut. Şi, ca de obicei, eu şi tatăl meu vom fi plecaţi.

— De data asta nu mai e nevoie, răspunse Chung. Ba chiar aş prefera să fiţi acolo amândoi.

Nezha Tsu salută şi plecă spre uşa de intrare a imobilului sordid. Dacă cei din Tai Heun Chai le cereau prezenţa, asta însemna că, nu prevedeau nici o şedinţă de tortură.

O porni aproape veselă pe scările murdare şi urât mirositoare. Asta era de bun augur.

Dacă Nezha Tsu ar fi cunoscut planurile lui Chung, cu siguranţă că n-ar mai fi fost chiar atât de veselă.

CAPITOLUL IX

Hong. Kong-ul era învăluit într-o căldură jilavă. Decalajul orar şi şocul termic, datorat diferenţei de temperatură între Andorra şi colonia britanică, îi dădeau Mercenarului impresia că primise o lovitură de măciucă după urechi. Dispreţuind marile hoteluri *Furama, Victoria* sau *Mandarin*, cele mai luxoase din Hong Kong, se invitase pe nepusă masă la amica sa Ciuang Ty. Micul ei hotel, *Sailor's Haven,* pe care Ty îl avea pe Temple Street, era de departe ascunzătoarea ideală pentru cine voia să rămână incognito la Hong Kong. Ca de obicei, Ty, pe care o scăpase pe vremuri din ghearele prostituţiei şi drogurilor, îl primise cu braţele deschise. Totdeauna exista o cameră pentru el la *Sailor's Haven.* Câteva ore de somn, un duş bun şi o carafa de cafea fără zahăr reuşiseră să-l readucă în stare perfectă de funcţionare. Apoi luă un taxi şi ceru să fie dus în insulă. Făcu mai puţin de o jumătate de oră, un timp record ţinând cont de ambuteiajele din Kowloon şi de traversarea golfului prin tunel.

Mai mult din rutină decât ca măsură de prudenţă cu adevărat întemeiată, Mercenarul ceru să fie lăsat la Central Market, după care merse mai departe pe jos până la consulat. După ce şopti codul la urechea plantonului, acesta îi dădu voie imediat să fie dus într-un birou discret din fundul culoarului.

Ezra Frobisher poate că se mai alesese cu câteva fire de păr alb, dar, în general, era acelaşi om bondoc, cu faţa rotundă şi violacee, din cauza acţiunilor conjugate ale vărsatului de vânt, soarelui şi cocteilurilor. Avea ochii de un albastru strălucitor şi atât de ireal, încât Mercenarul îl bănuia că purta lentile de contact colorate. Intră în birou şi zise:

— Salut, Ezra! Pari în mare formă! De fiecare dată când te văd, mă întreb cum de n-ai ajuns să joci în *Dallas.*

— Bună ziua, căpitane Forest, mormăi Ezra Frobisher, arătând cu un deget grăsuţ fotoliul din faţa biroului său.

De când se cunoşteau, Ezra Frobisher şi Nike Forest se detestau cordial, dar având în vedere necesităţile serviciului care, încă o dată, impuneau să lucreze împreună, Mercenarul se resemna şi se defula luându-l peste picior pe responsabilul CIA din foarte britanica şi foarte provizoria colonie chineză a Maiestăţii Sale.

— Mi-au sosit armele? întrebă Mercenarul.

— Nu încă, răspunse Frobisher. Dacă totul merge bine, ar trebui să sosească mâine seară în acelaşi timp cu O'Hara şi Real.

— Ai ceva să-mi propui până atunci?

— Nu conduc o armurărie, răspunse tăios Frobisher.

— Nu eşti obligat să faci pe zelosul, Ezra, dar ai putea avea puţină bunăvoinţă. Îţi amintesc că lucrăm în colaborare şi că obiectivul nostru este să reuşim misiunea pentru care suntem plătiţi.

Lui Frobisher nu-i plăcea deloc să i se spună pe numele mic. Mormăi un răspuns aproape de neînţeles, în care era vorba să se împrumute o puşcă de asalt M-16 de la puşcaşii marini însărcinaţi cu securitatea consulatului.

— O puşcă M-16? zise Mercenarul. Chiar mă vezi plimbându-mă cu o puşcă M-16 pe străzile din Hong Kong! După trei paşi aş fi arestat de RHKPF[11]!

— Îmi pare rău, căpitane Forest, dar asta e tot ce-ţi pot propune.

— Mulţumesc, Ezra, o să-mi amintesc!

Fără comentarii, Frobisher împinse spre Mercenar un plic mare. Forest îl deschise şi găsi în el un alt plic, adresat consulatului şi conţinând o scrisoare scrisă cu creionul pe o foaie de carnet, precum şi două fotografii de care erau prinse cu agrafe fişele cu informaţii.

Mercenarul se schimbă la faţă, spre marea satisfacţie a lui Frobisher, citind biletul scris de Wan Jengzhi.

— Nu-i o glumă, zise Frobisher, cu vocea plină de autosatisfacţie. Serviciul nostru l-a autentificat.

— Aţi trimis pe cineva la adresa asta?

Frobisher scutură din cap.

— După cum mi-ai amintit adineauri, tu eşti plătit ca să faci această anchetă, căpitane Forest. Serviciul nostru se ocupă doar de treburile curente. Stăm deoparte, din principiu, de orice aspect al acţiunii operaţiunilor CIA.

Mercenarul dădu din cap, ocupându-se de restul documentelor din plic. Prima fotografie era cea a unui chinez cu păr alb, cu faţa slabă şi ochii tulburi, care te ducea cu gândul la nişte bile de sticlă. Fişa spunea că era vorba de locatarul apartamentului unde era deţinut Wan Jengzhi, în *resettlement zone* Li Cheng Uk, la nord de Boundary Street. Avea numai cincizeci şi trei de ani, deşi

[11] Royal Hong Kong Police Force (n. a.).

părea trecut de optzeci. Bărbatul era văduv şi trăia de trei ani la Li Cheng Uk, unde activitatea sa principală consta în a găsi cu ce să-şi cumpere opiu şi, apoi, să-l fumeze. Cealaltă fotografie era a fetei sale, Nezha Tsu, o tânără drăguţă de douăzeci şi unu de ani care, ultima dată, era chelneriţă la *Bottoms Up,* un bar de pe Hankow Road, din Kowloon.

— Bineînţeles, încă nu v-aţi dus la *Bottoms Up*, ca să vedeţi dacă fata a venit la slujbă? zise Mercenarul.

— Ţi-am lăsat ţie această plăcere, răspunse Frobisher, zâmbind în colţul gurii.

— OK. Altceva?

— Nimic. E rândul tău să acţionezi, căpitane Forest. Sună-mă şi comunică-mi cum progresează ancheta, ca să pot să-mi fac raportul.

Frobisher avea o mare predilecţie pentru rapoarte. După cunoştinţa Mercenarului, era singurul lucru care îi plăcea să-l facă în viaţă.

— N-am terminat, Ezra. Voi trece iar mâine seară să iau armele şi să aflu veşti despre O'Hara şi Real. Dar, până atunci, trebuie să-mi faci rost de un „submarin"[12].

— Ce?

— Ai auzit foarte bine, răspunse Mercenarul, ridicându-se. Am nevoie de un „submarin" şi voi trece să-l iau de aici în după-amiaza asta pe la trei! Face parte din atribuţiile tale să-mi furnizezi acest gen de material, Ezra. Ai tot interesul s-o faci, altfel trimit rapid un raport fulger la Langley! Clar?

Ezra Frobisher se ridică şi el şi salută, mormăind că va face tot posibilul, ţinând cont de mijloacele de care dispunea şi de răgazul demenţial impus de Forest.

— Contez pe tine, zise acesta, deschizând uşa. Acum mă duc să fac o plimbare spre *Bottoms Up.*

*

— *Have a nice time, sir*[13]*!* zise cu o fărâmă de subînţeles în glas şoferul taxiului, care îl duse pe Mercenar în Hankow Road, în faţa vitrinei foarte luminate a localului *Bottoms Up.*

Când intră, Forest înţelese rostul urării şoferului şi al zâmbetului sardonic cu care îl gratificase Frobisher. *Bottoms Up*

[12] Camionetă echipată cu geamuri mate şi diferite aparate de ascultare, pe care poliţiştii o introduc printre vehiculele aflate în staţionare, ca să spioneze domiciliul unui suspect (n. a.).

[13] Distracţie plăcută, domnule (n. tr.).

era unul din acele localuri-topless care, de la începutul anilor şaptezeci, răsăreau ca ciupercile pe străzile din Kowloon. Închise în interior cu bare mari circulare, în jurul cărora erau aşezate taburetele, chelneriţele, în ţinută sumară, erau expuse privirilor, dar ferite de mâinile ce nu puteau să stea locului. În acel moment, pe la mijlocul dimineţii, era puţină lume. Mercenarul ajunse repede la concluzia că fata din poză nu era de serviciu. Se instală la un bar „împodobit" pe jumătate cu asiatice fine şi micuţe şi jumătate cu occidentale planturoase. Erau acolo pentru toate gusturile.

O blondă înaltă, cu sâni de un roz palid, ascuţiţi şi umflaţi ca nişte zepeline, veni să-l întrebe ce doreşte, privind curioasă la legătura neagră care îi acoperea ochiul stâng.

Forest comandă un whisky şi-i făcu ştrengăreşte cu ochiul. Fata zâmbi puţin cam distantă. Vorbea o engleză corectă, accentuând „r"-urile. Probabil că era o scandinavă. Îşi notă comanda, îi întoarse spatele şi se depărtă, arătându-i două fese durdulii, a căror vale întunecoasă era ascunsă de o sforicică de stras, care lucea cât era de subţirică.

La două taburete de Mercenar, un funcţionăraş cu ochelari, la costum şi cravată, se uita la fesele ei, trecându-şi peste buze o limbă lungă şi umedă precum cea a lupului din *Scufiţa Roşie.*

Abia după două pahare, plătite la un preţ exorbitant într-un astfel de loc şi însoţite cu bacşişuri mai mult decât regale, Mercenarul reuşi să intre în vorbă cu acea Venus blondă. Forest se uita cu coada ochiului la ochelarist. „Lupul" părea gata să izbucnească în plâns, văzându-şi preferata acordând altuia deosebita favoare a unui schimb de cuvinte.

Fata era în realitate o germancă născută la Koln şi se numea Alicia. Blonda se încruntă puţin când Mercenarul, cu un aer distrat, întrebă de Nezha Tsu.

— *You're a friend of her?*[14]

— *Of course, we were very close orice.*[15]

— *Prove it*[16]*.*

Treaba se complica. Frumoasa teutonă nu era chiar atât de fraieră. Forest avea fotografia, dar dacă scotea chestia aia ieşită din laboratoarele CIA, nu făcea decât să se trădeze. Nu era genul de fotografie pe care o dai unui admirator. Se scărpină în cap,

[14] Sunteţi prieten cu ea? (n. tr.).

[15] Bineînţeles, am fost foarte intimi (n. tr.).

[16] Dovedeşte-o (n. tr.).

dar Alicia, serviabilă, îi fumiză soluţia problemei puse chiar de ea:

— *If you can tell me her new adress, I'll believe you.*[17]

Asta nu era o problemă pentru american. Se grăbi să i-o spună Aliciei. Aceasta îi spuse apoi că Nezha Tsu nu mai venise la lucru de o săptămână şi fusese din acest motiv concediată. La cererea ei, Forest promise că se va duce să vadă ce se întâmplase la Li Cheng Uk şi îi va aduce veşti colegei sale dacă le va putea obţine.

Îi mulţumi blondei cu un nou bacşiş şi se alese cu un zâmbet care îl făcu să pălească rău de tot pe „lup". Apoi părăsi imediat localul, mai înainte ca fata să-i pună inevitabila întrebare despre cum îşi pierduse ochiul. Nu se simţea inspirat pentru o nouă poveste şi avea şi altă treabă.

*

Nezha Tsu avea impresia că îşi va pierde minţile. Comportamentul şi ordinele contradictorii ale celor din Marele Cerc o destabilizau complet. Ieri, întorcându-se acasă, îl găsise pe Wan pe jumătate mort. În orice caz, teribil de epuizat din cauza torturii. O noapte bună îi permisese să-şi revină. Apoi el îi povestise totul. Îi venise să ţipe de indignare. Dar tăcuse. Trebuia să fie tare ca să-l ajute pe Wan să depăşească această grea încercare. Îl îngrijise, îl consolase, îl mângâiase. În dimineaţa aceea, se dusese să-i cumpere hainele, cărora le tăiase mânecile ca să-l poată îmbrăca. După care le cususe cu grijă la loc.

Iar acum, Chung şi banda sa veneau, cu un comportament foarte amical faţă de Wan şi o felicitau pentru alegerea acelui costum sobru şi elegant, care îi venea atât de bine prizonierului.

Îl eliberară, fără măcar să-l ameninţe cu armele, îi adresară numai cuvinte amabile şi îl rugară se ia loc la masă pentru o repetiţie. Wan se supuse. Îi era atât de frică de curentul electric, încât cei din triada Tai Huen Chai nu aveau de ce să se mai arate ameninţători.

Au repetat filmând, fără să-i mai ceară lui Tsu să părăsească încăperea. Fata nu înţelegea tot ce spuneau. Dar, explicaţiile date de Wan în ajun şi frazele pe care le înţelegea i-au permis să înţeleagă că acele şedinţe pregăteau un lucru josnic, un lucru la care îi era ruşine că participa, chiar dacă împotriva voinţei sale.

După terminarea şedinţei, Chung îşi felicită oamenii, îl felicită

[17] Dacă poţi să-mi spui noua ei adresă, atunci te cred (n. tr.).

pe Wan Jengzhi, o felicită pe Tsu. Părea radios.

Apoi, în timp ce Ho îl lega din nou pe Wan la conducta de apă, Chung întrebă:

— Unde e tatăl tău?

— Alături, răspunse Tsu.

I se păru că înţelege. Seara aceea era seara despărţirii. Le vor înmâna paşapoartele atât de râvnite şi banii pentru călătorie.

— Adu-l aici, ordonă Chung.

Tsu plecă. Era tristă. Îl vor lua pe Wan Jengzhi şi îl vor duce spre o destinaţie necunoscută. Se simţea rău, foarte rău. Dar ce putea să facă?

Resemnată, îşi luă tatăl şi îl duse în camera principală. Când se întoarse, avu surpriza să găsească jaluzelele trase şi fereastra larg deschisă.

În faţa ferestrei, se afla un scaun.

Nezha Yang intră, abrutizat de opiul pe care îl fumase şi îi salută pe toţi cu un zâmbet de idiot.

— Urcă pe scaun, îi ordonă stăpânul Chung.

Stupefiaţi, Wan şi Tsu se uitară la bărbatul scheletic urcându-se cu stângăcie pe scaun.

— Acum, pe fereastră.

Wan reacţionă primul.

— Nu! Nu face asta!

Strigătul păru să-l trezească puţin pe Nezha Yang din toropeala lui.

— Coboară! strigă Tsu.

Vru să se repeadă spre el, dar în faţa ei apăru un revolver, ţinut de acel *49* în haine occidentale.

— Nici o mişcare, o sfătui el cu o voce mieroasă.

— Nu! strigară în cor Nezha Tsu şi Wan Jengzhi.

Dar Yang, cu un aer năucit, era deja pe pervazul ferestrei. După toate aparenţele, creierul lui de toxicoman, lipsit de capacitate de reacţie şi de simţ critic, era dominat complet de vorbele lui Chung.

— Sări, zise acesta.

Nezha Tsu strânse pumnii. Cum putuse să fie atât de proastă ca să creadă, până în ultimul moment, că ticăloşii din Tai Heun Chai chiar le vor da paşapoartele australiene?

Ea şi tatăl ei ştiau prea multe. Rămânerea lor în viaţă însemna un pericol pentru Marele Cerc.

— Sări, repetă Chung cu o voce blândă, liniştitoare, cu toată puterea lui de convingere.

Nezha Yang ezita. În pofida opiului şi a ascendentului lui Chung, ceea ce-i mai rămăsese din bunul-simţ comun se revolta în faţa perspectivei unei morţi atât de stupide. Tsu era cuprinsă de panică, scârbită. Sigur, omul acela era o otreapă, dar era tatăl ei! Sentimentul de neputinţă pe care îl simţea în acel moment era insuportabil. Trebuia să facă ceva, orice, chiar dacă gestul ei ar fi fost sinucigaş. Îl scuipă cu furie în faţă pe omul care o ameninţa cu pistolul. Tipul era bine dresat.

Din reflex, întoarse capul şi închise ochii ca să se protejeze, dar îşi păstră calmul şi nu trase.

Cu un gest, stăpânul Chung îi ceru lui Ho să-l ajute pe Nezha Yang să sară în gol. Ucigaşul scoase un cuţit ascuţit şi se apropie de fereastră.

— Haide, zise el, înţepându-l pe Nezha Yang cu vârful cuţitului. Ia arată-ne cum ştii să pluteşti, dar fără opiu.

— Sări, repetă Chung. Ne faci să pierdem timp, Nezha, nu e frumos din partea ta.

Subjugat, cu ochii tulburi aţintiţi la cuţitul lui Ho, Nezha Yang făcu un pas înapoi şi căzu, fără măcar să ţipe. În tăcerea care se abătu peste încăpere şi cei aflaţi în ea, Nezha Tsu auzi corpul tatălui ei care se zdrobea pe trotuar, după o cădere de la etajul cinci. Apoi, din stradă, se auzi o rumoare, urmată de o nouă tăcere.

Scenariul era clasic. Trecătorii, surprinşi, nu-şi putuseră reţine strigătul, dar, acum, după o secundă, strada probabil că se golise de oameni. În acest cartier, unde poliţia nu se aventura decât dintr-o necesitate absolută, morţii goleau totdeauna străzile.

Nezha Tsu simţi că i se opreşte inima când Chung se întoarse spre ea.

— Acum, tu, fato. E rândul tău să te duci la strămoşi.

CAPITOLUL X

Ezra Frobisher nu putuse să facă rost decât de o rulotă Mercedes Westphalia. S-ar fi putut găsi ceva mai discret în materie de „submarin”, mai ales dacă trebuia să-l instalezi în faţa unui imobil dintr-o *resettlement zone.* Dar Mercenarul nu avea de ales, cu atât mai mult cu cât vehiculul respectiv fusese disponibil abia la ora şaptesprezece. Străduindu-se din răsputeri să nu atingă pe nimeni în acea circulaţie dementială, gonise spre nord, Boundary Street şi *resettlement zone* Li Cheng Uk.

Ajungând în faţa imobilului indicat de Wan Jengzhi, avu o mare surpriză. Printre carcase goale, epave pe două roţi, maşini ruginite care mărgineau trotuarul acelui cartier, tronau un automobil Daihatsu nou-nouţ, cu geamurile lăsate şi un altul, Chrysler Le Baron decapotabil. Inscripţiile erau mai mult decât evidente. Acele maşini scumpe lăsate acolo fără protecţie, într-un sector unde specialiştii şterpelitului rivalizau cu cei ai atacului cu mâna armată, nu puteau să aparţină decât unor oameni cunoscuţi şi temuţi de toată lumea.

A doua maşină era probabil cea a şefului bandei care îl ţinea prizonier pe Wan Jengzhi, iar cealaltă servea probabil pentru transportarea oamenilor săi.

Sosit puţin cam târziu ca să facă cunoştinţă cu aceste personaje, pe care le presupunea pline de interes, Mercenarul consideră preferabil să parcheze de cealaltă parte a străzii. În acel loc, se ridica grupul de imobile în care trăiau Nezha Yang şi fiica sa; în stânga, se întindea o parcare asfaltată cu marcaje crăpate, în care se odihneau câteva hodoroage în curs de reparaţie.

Deoarece domnii care îl interesau se aflau în interior, Mercenarul luă hotărârea să rămână afară şi să-i vadă cum arată când vor ieşi.

După ce fumă trei ţigări, un eveniment cu totul şi cu totul imprevizibil îl obligă să părăsească „submarinul”. Sus, la etajul cinci, un tip se urcase pe marginea ferestrei.

Forest tocmai părăsea vehiculul când omul, un chinez mic de statură, care i se părea a fi Nezha Yang, se aruncă în gol şi se prăbuşi la pământ, la mai puţin de zece metri de el. Răsunară câteva exclamaţii, apoi, ca prin miracol, strada deveni brusc

pustie.

*

Tsu îşi simţi picioarele moleşindu-se. Făcu un pas înainte. O picătură de sudoare i se prelinse pe obraz. Se uită la revolver, apoi la mutra ticălosului de *49.*

— Lăsaţi-o să plece! strigă Wan Jengzhi. Dacă îi faceţi vreun rău, refuz să mai cooperez.

Fio nu se putu abţine să nu râdă.

— O mică porţie de curent, frumosule, te va face să faci tot ceţi vom spune noi!

Şi, deodată, ca în filmele cu bătăi, care se făceau pe bandă rulantă în colonie, Tsu îl revăzu, parcă cu încetinitorul, pe tipul în costum întorcând capul şi închizând ochii, mai devreme, când îl scuipase în faţă.

Ea repetă figura cu rapiditatea puştanilor de pe stradă care nu pierd timpul când e vorba să ia o hotărâre. *49* închise ochii şi întoarse capul. Totul dură doar o secundă, dar fu destul pentru Nezha Tsu, care ştia unde trebuie să-i loveşti pe bărbaţi când vrei să le faci rău. Îl lovi, deci, fulgerător cu piciorul. Cu răsuflarea tăiată de impactul suferit la nivelul testiculelor, ucigaşul ţipă de durere şi se prăbuşi.

Când se ridică şi vru să tragă, fata fugise deja pe culoarul apartamentului.

— Nu! ordonă Chung. Fără împuşcături! Trebuie să avem timp să luăm prizonierul şi materialul înainte de venirea celor de la RHKPF.

Frustrat, *49* se ridică scrâşnind din dinţi, puse pistolul la loc şi se masă între picioare.

— Ho, zise Chung arătând spre cuţit, apoi trecându-şi un deget peste gât, ca să-i evoce o lamă tăind gâtul. Du-te. Şi fără zgomot.

În momentul în care Ho se avânta, cu cuţitul în mână, auziră cheia răsucindu-se în broasca uşii care dădea spre palier.

— Putoarea! bombăni Ho. Câştigă timp.

*

Ţinând în mâna stângă micul Derringer ridicol furnizat de Ezra Frobisher şi, în dreapta, un cuţit scurt, cumpărat în drum de la intersecţia a două străzi, Mercenarul se apropie cu prudenţă de cadavrul dezarticulat care zăcea în faţa imobilului. Se aplecă asupra lui. Nici o îndoială: era într-adevăr opiomanul din fotografia pusă la dispoziţie de Frobisher. Nezha Yang, un martor

pierdut.

Mercenarul se pregătea să se dea înapoi, ca să privească spre fereastra deschisă, aşteptând căderea fetei, când, deodată, pe scara urât mirositoare se auzi zgomotul unei urmăriri.

Americanul bătu repede în retragere şi se ascunse în spatele rulotei.

Şi avu surpriza s-o vadă ieşind în strada pustie chiar pe Nezha Tsu, uşor de recunoscut cu părul ei tăiat scurt. Un *cheongsam* lung şi strâns pe picioare îi frâna mult alergarea.

Şi, deodată, se opri, aproape împiedicându-se de cadavrul tatălui ei. Se uită la el. Forest îi văzu tresărirea. Fata plângea.

Mercenarul îşi pierdea răbdarea. Unde erau oamenii din triada Tai Heun Chai? De ce, după ce-l aruncaseră de la etaj pe tată, o lăsau acum pe fată să fugă?

Un prim răspuns îi fu dat prin apariţia în uşa imobilului a unui tip în geacă Chevignon şi blugi bine croiţi, care se uită în jur şi se repezi spre Tsu, ţinând în mână un cuţit lung.

Fata nu auzise nimic. Stătea nemişcată, împietrită parcă în faţa cadavrului tatălui ei. Ticălosul venea spre ea şi urma s-o lovească cu cuţitul în şale.

— Atenţie, Tsu! strigă Mercenarul, avântându-se pe şosea.

Trăgându-se rapid într-o parte, Tsu reuşi să evite şarja.

Sărind cu uşurinţă peste cadavru, Ho se năpusti la Mercenar, înţelegând că de acolo venea pericolul şi că tipul apărut din neant trebuia să fie eliminat primul, dacă dorea ca după aceea să o suprime liniştit pe chinezoaică.

Lovind de sus în jos, americanul aplică o primă lovitură de cuţit, de care chinezul nu reuşi să se ferească complet. Ca să-şi protejeze burta, se întoarse într-o parte cu un reflex disperat. Lama Mercenarului alunecă pe centura lui, dar văzu sângele ţâşnind la nivelul coapsei.

Însă era nevoie de mai mult pentru a-l scoate din luptă pe Ho. Cu un răcnet de durere şi de furie, chinezul sări cu picioarele lipite şi îl lovi cu tălpile în faţă pe american. Impactul îl aruncă pe Mercenar pe asfalt.

După ce scuturâ capul ca să se limpezească, prima imagine fu cea a chinezului aruncându-se înainte ca să-i înfigă în gât lama cuţitului lung.

*

— Ai dreptate de la început, Wao, recunoscu Tai Yusheng, luând din farfurie un hartan de pui, pe care îl amestecă cu orez

înainte de a muşca din el, gânditor.

— Dar ce s-a întâmplat, de fapt? De ce oamenii tăi au fost traşi pe sfoară de triada Tai Heun Chai? Şi, mai întâi de toate, cum se face că triada lui Chung cunoştea planul de răpire a lui Wan Jengzhi?

Tai Yusheng bău o gură de Tsing Tao înainte de a răspunde. Afară se făcea noapte, Marea Chinei clipocea liniştită, lovind betonul cheiurilor, iar felinarele care le luminau se aprindeau unul după altul.

— Am aflat abia după aceea, când ajunsese deja în Andorra, răspunse, în sfârşit, Tai Yusheng. Primisem misiunea de a-l răpi pe acest disident, pentru că era o pradă relativ uşoară.

— Bănuiesc, aprobă Ling Wao, aprinzându-şi o ţigară. Presupun că a fost ales Wan şi pentru că, abandonând orice intenţie de a continua o carieră politică, li se părea mai susceptibil să cedeze presiunilor lor şi să ia parte la această mascaradă despre care mi-ai vorbit.

Tai Yusheng păstră tăcerea, muşcă din nou din carnea de pui, luă şi puţin orez, apoi bău puţin Tsing Tao.

— Adevărat, recunoscu el, Li Peng şi prietenii săi intenţionează să obţină un avantaj economic considerabil din asta, dar şi…

— Un avantaj economic! Când au de gând să torpileze una dintre cele mai formidabile oportunităţi industriale ale ţării noastre!

Tai Yusheng zâmbi. Era prima dată de la începutul serii când Ling Wao îşi vedea colegul zâmbind.

— Am impresia că rolurile sunt pe cale să se inverseze, Wao, murmură el.

Râsul său ascuţit şi sacadat exprima, ca la toţi chinezii, de cele mai multe ori jena.

— Nu ai nevoie de o industrie prea performantă când conduci o ţară atât de populată şi când numai o mână de profitori au dreptul la toate avantajele.

Ling Wao nu zise nimic. Trase din ţigară şi suflă fumul pe nări, fără să se grăbească. Ştia că acum câştigase, că Yusheng trecuse de partea lui. Îşi savura victoria în tăcere şi se gândea la avantajul pe care l-ar putea obţine.

— E doar o miză economică, reluă Tai Yusheng. Şi mai e şi victoria de prestigiu. Dacă acest clip se realizează, ar fi un triumf fantastic pentru Li Peng şi poziţia lui implacabilă împotriva oricărei tentative de deschidere. Pe de-o parte, revoltaţii din Piaţa Tian Anmen vor fi numiţi derbedei finanţaţi de o putere

imperialistă. Pe de altă parte, această putere imperialistă, SUA, îşi va pierde prestigiul şi mulţi bani. Fără a mai pune la socoteală că aceste mărturisiri vor permite legitimarea condamnării la moarte şi executării rebelilor care aşteaptă în închisorile din toată ţara.

Ling Wao înghiţi în sec şi trase din ţigară.

— Cum poate să fie Li Peng atât de insolent? Ce cinism!

— Se vede că ai ieşit din *laojiao!* zise Tai. Li Peng este acum omul cel mai puternic din ţară, căci Deng l-a sprijinit când a cerut instaurarea legii marţiale, împotriva părerii lui Wan Li, preşedintele republicii, împotriva părerii lui Zhao Ziyang, secretarul general al partidului şi chiar împotriva părerii doamnei Deng Yingehao, marea noastră doamnă, văduva lui Zhou Enlai care, îţi amintesc în caz că ai uitat, este şi mama adoptivă a lui Li Peng. Strivind poporul în acea noapte sinistră de 3 spre 4 iunie, Li Peng a câştigat victoria împotriva tuturor susţinătorilor unui regim mai suplu. Şi, în acest sens, împotriva lui Deng Xiaoping în persoană care, până nu demult, era portstindardul deschiderii.

— Şi ce amestec are triada în toate astea? întrebă Ling Wao.

— Îndoindu-se de capacitatea noastră de a-l răpi pe Wan Jengzhi, Li Peng a încheiat acest contract cu Chung.

— Ce! exclamă Ling Wao, aproape sufocându-se de indignare.

Îşi şterse ochii cu şervetul de la masă şi stinse ţigara în farfurie. Nu se îndoise niciodată că Li Peng era un oportunist fără scrupule, dar asta i se părea inimaginabil.

— Ne-a aruncat în competiţie, în cel mai pur stil al capitalismului sălbatic, mărturisi Tai Yusheng. Cu o mică diferenţă: oamenii din Marele Cerc ştiau, iar noi, nu.

Ling Wao era consternat.

— Dar… dar… Când am fost trimis în Andorra, el ştia că triada îl răpise pe Wan Jengzhi?

Tai Yusheng confirmă cu o mişcare a capului.

— Bineînţeles. Voia să nu ne spună nimic până la capăt. Pentru că ştie că Wan Jengzhi îi va fi predat. Dar pentru noi are alte planuri. După cum presupunea, în mod logic, că vom suferi pierderi ţinându-ne pe urmele lui Wan, te-a trimis ca întăriri.

— Ce aşteaptă de la noi? întrebă Ling.

— Să-l răpim pe O’Flaherty, fireşte. Simulacrul mărturisirii publice a lui Wan Jengzhi nu ar avea nici o valoare dacă ar lipsi O’Flaherty.

— Bineînţeles! exclamă Ling Wao. E clar ca bună ziua! Şi ce trebuie să facem cu O’Flaherty după răpire?

— Să-l ducem într-un vagon de tren de pe o linie de rezervă a căii ferate Hong Kong-Shanghai. Acolo au prevăzut realizarea clipului.

— În prezenţa lui Li Peng?

Tai Yusheng dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să treacă frontiera poimâine în cursul nopţii. Triada îl ţine închis pe Wan în *resettlement zone* ca să aibă cât mai puţin de mers până la vagon. Vagonul va staţiona în gara de triaj, pustie la ora aceea, exact la graniţa noilor teritorii cu China comunistă.

Ling Wao îşi aprinse altă ţigară şi se cufundă un moment în gânduri.

— Nu văd decât o singură soluţie, Yusheng, zise el, după câteva minute.

Tai Yusheng îşi puse bărbia în mână şi îşi sprijini cotul de masă, într-o atitudine de mare concentrare, în timp ce Ling îi expunea planul.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse el, după ce îşi ascultă cu atenţie colegul de la DPS. În orice caz, acum nu mai pot da înapoi. Ţi-am dezvăluit totul, acum eu risc să ajung în lagăr. Dar ezitam. A fost scandal în Andorra, oamenii mei şi americanii s-au ciocnit rău de tot. Mi-e cam teamă de reacţia lor.

Ling Wao schiţă un zâmbet.

— O'Hara ar putea să facă gură. Dar, în fond, e un tip de treabă. Ştiu că vom reuşi să-l convingem. Iar de Nike Forest răspund ca de mine însumi. Va colabora. Mai trebuie însă să dăm de el. Nu putem să întrebăm de el la consulat!

— Ar provoca dezordine, recunoscu Tai Yusheng. Dar am o idee. Dacă au făcut o anchetă cât de cât serioasă, oamenii de la CIA au aflat, la ora actuală, unde este deţinut Wan Jengzhi. Îi vom urmări pas cu pas. Şi, pentru început, îţi fac cinste cu un coniac într-un local complet decadent!

Puţin cam mirat, Ling Wao se ridică şi ieşi împreună cu colegul său în strada luminată de neoane.

*

Mercenarul fu gata să cedeze reflexului de a apăsa pe trăgaci. Dar colegii acelui tip, care semăna – deşi era mult mai urât – cu „Terence Trent D'Arby", vor da fuga la prima împuşcătură.

Cu un reflex, se rostogoli într-o parte, exact în secunda în care lama cuţitului lui Ho urma să-i taie gâtul. Celălalt se pomeni total dezechilibrat şi, întinzând braţul drept, Forest îl aşteptă să intre

în cuţitul lui.

Simţi vârful cuţitului alunecând pe coaste, apoi înclinându-se uşor ca să-şi găsească drum. Ho horcăi. Încă nu murise, dar nimic nu-l mai putea sustrage pătrunderii lamei care îi străpungea carnea. Căzu la pământ, înfigându-se în întreaga lamă şi muri când americanul îl rostogoli într-o parte şi smulse cuţitul, provocând o hemoragie fatală.

La câţiva metri mai încolo, Tsu, încremenită, se uita la el ca şi cum ar fi fost diavolul în persoană.

— *Jump into this car!* ordonă el. *I come back at orice.*[18]

Ea păru că înţelege, dar nu reacţionă.

— *Who are you?*[19] întrebă ea cu un accent groaznic.

— Sunt american. Am venit să-l salvez pe Wan Jengzhi, răspunse Mercenarul, ştergând lama cuţitului pe haina lui Ho.

Sus, la etajul cinci, fereastra era în continuare deschisă, dar nimeni nu se uita afară. Oamenii din Marele Cerc erau probabil siguri că biata Nezha Tsu nu era în stare să scape din mâinile ucigaşului pornit pe urmele ei…

Răspunsul lui Forest păru că o linişteşte pe chinezoaică şi, încet, aceasta se îndreptă spre rulotă, în timp ce el, după ce luă şi cuţitul victimei, porni în fugă spre automobilul Le Baron şi spre Daihatsu. Cauciucurile primului fură uşor de spart, dar cele ale maşinii de teren erau incredibil de rezistente. În ciuda eforturilor, Mercenarul abia reuşi cât de cât să le zgârie. Nu putea însă să taie carcasa radială.

Asta era! Nu avea timp de pierdut. Conştient că era spionat de la ferestre de zeci de perechi de ochi, se întoarse în fugă la rulotă. Nezha Tsu îl aştepta acolo, albă la faţă, pe locul pasagerului.

Mercenarul răsuci cheia în contact. Încălzirea motorului Diesel i se păru că durează o veşnicie, totuşi aşteptă răbdător. Nu trebuia să rateze plecarea. Orice zgomot de motor însemna, evident, alertarea triadei.

Nezha Tsu pândea în tăcere fereastra de la etajul cinci. Deodată, împinsă de o inspiraţie bruscă, zise:

— Dă-mi mie revolverul tău.

— Doar n-ai să tragi în ei?

— Dacă deschid focul, o ripostă îi va obliga să revină în apartament şi asta ne va face să câştigăm timp. Dă-mi

[18] Urcă în maşina asta! Mă întorc imediat (n. tr.).

[19] Cine eşti? (n. tr.).

revolverul!

Mercenarul nu mai ezită. Îi întinse arma. Tsu lăsă geamul din partea ei. În acelaşi moment, beculeţul preîncălzirii se stinse şi Mercenarul porni motorul. Cei de la etajul cinci reacţionară imediat. Un tip se postă la fereastră, privi o secundă ca să se convingă că nu avea orbul găinilor şi, presupunând că orice vehicul care demara pe acea stradă după tot ce se petrecuse era un vehicul inamic, începu să tragă în rulotă.

Două gloanţe trase de Nezha Tsu îl obligară însă să bată în retragere, în timp ce americanul demara în viteză. După ce trecură de Daihatsu, fata, care nu era legată la ochi, trase de câteva ori în cauciucuri, vehiculul căpătând imediat o înclinaţie ciudată. În acel moment, Mercenarul înţelese că îşi câştigase un adevărat aliat. Nezha Tsu avea simţul realităţii. Şi avea şi curaj.

Cei din Marele Cerc începură iar să tragă în ei de la fereastra imobilului, dar acum erau destul de departe. După câteva secunde, Forest viră brusc la stânga, fu gata să fie izbit de un autobuz şi se îndreptă în viteză spre Boundary Street. Aprinse, în sfârşit, farurile. Nu era momentul să fie oprit de poliţie.

— Ce intenţionezi să faci pentru Wan? întrebă Tsu.

— Sunt cam plăpând să mă duc singur să-l scot din mâinile triadei, domnişoară Tsu, răspunse Nike Forest. Dar, dacă am înţeles bine ce se petrece, nu mai au nici un motiv să-i facă vreun rău acum. Voi aduce întăriri şi îl voi elibera.

— Şi eu?

— Te duc la o prietenă, Ciuang Ty, care are *Sailor's Haven...*

— Pe Temple Street, ştiu, îl întrerupse Nezha Tsu.

— O cunoşti pe Ty?

— Nu, doar *Sailor's Haven.*

— Acolo vei fi în siguranţă, spuse americanul.

— Nu mai sunt în siguranţă nicăieri începând din acest moment. Chung şi asasinii lui mă vor urmări în toată colonia, începând cu locul meu de muncă şi cu toate locurile în care aş fi putut să mă refugiez.

— Există o ascunzătoare secretă la *Sailor's Haven*, insistă Mercenarul. Iar Ty e o persoană de toată încrederea. În ceea ce priveşte locul tău de muncă, am intenţia să mă duc chiar eu acolo, după ce te pun la adăpost. Ei te vor căuta acolo mai mult ca sigur, dar şi alte persoane, al căror ajutor îmi va fi foarte preţios pentru eliberarea lui Wan Jengzhi. Dar, înainte de orice, aş vrea să profiţi de această plimbare foarte plăcută cu rulota ca să-mi povesteşti tot ce ştii, tot ce-ai văzut, ai auzit, ai înţeles sau

ţi s-a părut că înţelegi, de când Wan Jengzhi a fost deţinut acasă la tatăl tău. Pe urmă, îţi voi cere să-mi scrii două rânduri pentru prietena ta Alicia, prin care să-i dai de ştire că te-am găsit şi te-am dus la loc sigur. Ea mi-a încredinţat această misiune şi vreau să-i dovedesc că am îndeplinit-o.

— Ştii de *Bottoms Up* şi de Alicia!

— Fac parte din poliţia secretă, domnişoară. Ştiu multe lucruri.

Două lacrimi se prelinseră pe obrajii fetei.

— Jură că n-ai să-i spui niciodată despre asta.

— Despre ce?

— Despre ce făceam la *Bottoms Up.* I-am spus că lucrez într-un club secret din *Victoria.* Dacă va afla adevărul, mă va un, mă va...

Vocea lui Tsu se stinse. Mişcat cum nu mai fusese de mult timp, Mercenarul simţi cum i se face pielea ca de găină.

— Jur, zise el cu vocea lui cea mai convingătoare. Şi-ţi mai jur că voi face tot posibilul ca să-ţi obţin un paşaport american, imediat după ce va lua sfârşit povestea asta. Ca să poţi pleca în Statele Unite împreună cu Wan.

Ea râse şi îşi şterse lacrimile.

— Ai ghicit?

— Nu e nevoie să fii medium, răspunse Mercenarul, scoţând din buzunar un pachet de ţigări mototolit.

Nezha Tsu tăcuse. Mercenarul se opri la semafor, aprinse ţigara şi întoarse capul spre ea. Părea că se gândeşte. Deodată, se încruntă.

— Auzi, ce dovadă am că eşti poliţist, când ai mutra asta de ucigaş, cu un singur ochi...? întrebă ea pe neaşteptate, cu o voce plină de neîncredere.

— Mersi pentru compliment! zise americanul, suflând fumul pe nări. Mi-a mers drept la suflet.

— S-auzim? insistă ea.

— Înapoiază-mi mai întâi ăsta, zise Forest, arătând cu bărbia spre pistol.

Ea îi dădu înapoi pistolul, chicotind.

— Poţi să-l iei, e gol.

Semaforul deveni roşu. Mercenarul demară, virând iar la stânga, ca să ajungă pe Nathan Road.

— OK, zise el, scoţând din buzunarul interior scrisoarea trimisă de Wan la consulatul american. Citeşte. Nu-i o dovadă absolută, dar e totuşi ceva.

Ea se uită la scrisoare şi râse din nou.

— Te cred. Nu ştiu să citesc în engleză. Dar cunosc scrisoarea asta. Eu am pus-o la poştă. Pentru ce vrei să te duci la *Bottoms Up?*

— Cred că voi găsi acolo aliaţi. Nu-ţi pot spune mai mult în stadiul actual. Dar, acum că ai încredere în mine, poate că vei vrea să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în timpul detenţiei lui Wan.

Ea zâmbi.

— Bine. Îţi voi scrie câteva cuvinte în *pinyin* pentru Alicia şi îţi voi explica totul, dar cu o condiţie.

— Care? întrebă Mercenarul, scuturând scrumul ţigării în scrumieră.

Un cortegiu de maşini de poliţie trecu în mare viteză în sens invers, cu girofarele şi sirenele în acţiune. Forest şi Tsu le priviră fără să zică nimic. Amândoi ştiau unde se duceau.

— Deci? Care e condiţia? reluă Forest.

— Îmi povesteşti ce-ai păţit la ochiul stâng.

Mercenarul zâmbi.

— OK, dar numai după ce-mi spui totul.

Ajunseseră deja la Nathan Road când Nezha Tsu termină de povestit. Totul confirma presupunerile lui Fing Wao şi ipotezele Mercenarului. Cu cât obţinea mai multe informaţii, Forest simţea nu numai că îl putea elibera pe Wan Jengzhi, ci şi că va da o lovitură puternică prestigiului deja pătat al conducătorilor Chinei comuniste. Dar pentru asta trebuia ca partenerii lui din DPS să fie de partea lui.

— Acum e rândul tău, zise Nezha Tsu. Presupun că nu sunt prima care îţi pune întrebarea asta.

— Nu, recunoscu Forest. Cu mutra mea de ucigaş şi ochiul scos…

Simţi mâna chinezoaicei aşezându-i-se pe braţ.

— N-am vrut să te jignesc, murmură ea pe un ton foarte blând. Serios. Am zis fără să vreau, pentru că-mi era frică.

El zâmbi din nou. Puştoaica era adorabilă.

— Vei fi foarte dezamăgită, începu el, ca totdeauna când căuta în fişierul interior una dintre vechile poveşti. E trist şi foarte banal.

— Spune, totuşi, îl rugă Nezha Tsu. Ai promis!

— Bine, se învoi Mercenarul, punându-şi ţigara în colţul gurii. Eram încă mic când s-a întâmplat nenorocirea. Locuiam în Atlanta cu părinţii şi bona, o mexicancă pe care o chema Maria del Pilar de los Dolores de la Santa Concepcion y del Carmel.

Chinezoaica îi aruncă o privire uluită: pentru ea, un prenume avea în mod obişnuit o silabă, uneori două şi, în mod excepţional, trei.

— Dar, continuă americanul aprinzând bricheta, îi ziceam mai simplu, Maria.

— Bineînţeles, aprobă Tsu.

— Într-o seară, tocmai mă întorsesem de la şcoală, continuă Forest. Nu era prea târziu, dar părinţii mei dădeau o recepţie, nu-mi mai amintesc bine cu ce ocazie, însă nu asta e important. Fapt e că Maria del Pilar de los Dolores de la Santa Concepcion y del Carmel trăgea cu aspiratorul…

— Poţi să-i spui Maria, ca să fie mai simplu.

— Da, adevărat. Deci, Maria del Pilar de los Dolores de la Santa Concepcion y del Carmel trăgea cu aspiratorul. Eu, ca toţi puştanii de vârsta mea, eram fascinat de acel monstru care trăgea şi înghiţea firimituri. Mai demult îmi pusesem în gând să descopăr misterul acelei maşini vorace şi, în seara aceea, neavând lecţii de făcut, i-am cerut Mariei del Pilar de los Dolores de la Santa Concepcion y del Carmel să…

— Auzi, îl întrerupse Tsu, poţi…

— A, da, zise Mercenarul, am să spun Maria ca să fie mai simplu.

Trase cu un aer absent din ţigară şi continuă:

— I-am cerut, deci, Mariei del Pilar de los Dolores de la Santa Concepcion y del Carmel să mă lase să trag cu aspiratorul sub divanurile din salon.

În timp ce dădea fumul afară pe nări, Forest aruncă o privire spre Tsu. Fata părea foarte agasată de această cascadă de prenume, dar, în rest, era foarte atentă.

— Am început cu scoaterea tubului şi, imediat ce Maria a întors spatele…

— Maria şi mai cum? întrebă Tsu, dovedind că avea simţul umorului.

Mercenarul râse.

— Deci, cum a întors spatele, am pornit maşinăria ca să aud, fascinat, huruitul acelui monstru cu burta atât de lacomă. Şi apoi, cum ar fi făcut orice puştan de vârsta mea, am dus mai departe experienţa. Vrând să descopăr misterul acelui aparat, m-am uitat în ţeavă. Asta e tot.

Tsu întoarse capul spre el.

— Cum, asta e tot?

— Păi, da. Nu ghiceşti urmarea? Încă îmi mai amintesc. Ce

oroare! Ventuza aceea a trompei care îmi devora faţa. Durerea brutală, ca o arsură. Îngrozitor. Apoi ţipetele mele. Sângele. Maria del Pilar de los Dolores de la Santa Concepcion y del Carmel a sosit răcnind. A smuls firul din priză, dar prea târziu: ochiul meu ajunsese deja în sacul cu praf.

Tsu era îngrozită.

Mercenarul scăpă apoi de întrebări, pentru că ajunseseră pe Temple Street. Ştiind că triada nu putea să fi luat deja urma rulotei, parcă în faţa localului şi o duse imediat pe fată înăuntru.

Trecând printre mese, Ty veni imediat în întâmpinarea lor.

— Nike! Ah, văd că domnul n-a pierdut timpul, domnul s-a dus deja la agăţat de fetiţe!

— Vino încoace, zise repede Mercenarul, intrând pe culoarul care ducea la camere.

Văzându-i mâneca plină de sânge, Ty înţelese că situaţia era serioasă. Se apropie imediat de ei, lăsând totul în grija mamei sale, Ma, o bătrână cu faţa plină de riduri şi cu pleoape de şopârlă, care părea că doarme tot timpul. Dar Mercenarul o cunoştea destul de bine pe Ma ca să ştie că nimic nu scăpa ochilor ei cercetători.

— Aş vrea s-o ţii pe această tânără persoană în ascunzătoarea de la subsol, timp de câteva zile.

Ascunzătoarea data de pe vremea când *Sailor's Haven* era un fel de tractir şi un loc unde se fuma opiu.

— OK, zise Ciuang Ty. Nici o problemă.

— Eu, continuă Mercenarul, mă spăl puţin, mă schimb şi plec. Nu mă aştepţi la cină, Ty. Vă las să faceţi cunoştinţă.

Ty zâmbi şi dădu din cap, arătând că nu avea nevoie de explicaţii suplimentare.

Forest urcă pe scară, lăsându-le pe cele două femei singure. Înainte de a ajunge pe palierul de la primul etaj, întoarse capul ca să vadă dacă totul e bine.

— Pe-aici, zicea Ty, arătându-i lui Tsu uşa pivniţei.

Liniştit, Mercenarul urcă scările până la camera sa.

CAPITOLUL XI

— *You!* şopti Alicia stupefiată, văzându-l pe Mercenar aşezându-se la bar.

Se apropie, ţinând îndreptaţi spre el sânii ei formidabili, grei ca nişte obuze de tun.

— Uite, zise Mercenarul, strecurându-i bileţelul scris în *pinyin* de Nezha Tsu. Colega ta e bine şi se află la loc sigur.

Alicia zâmbi.

— Mulţumesc. Eşti un tip simpatic. Mi-a fost foarte frica pentru Tsu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă americanul. Ceva noutăţi?

— O clipă, zise Alicia. Mă duc să-ţi umplu paharul. Dacă sunt văzută prea mult timp cu tine, e posibil să par suspectă.

Se întoarse în centrul barului circular.

Deodată, Mercenarul îl recunoscu, la celălalt capăt al barului, pe un taburet aproape diametral opus taburetului său, pe vechiul lui prieten Ling Wao.

O strigă pe fată:

— Alicia!

Ea se întoarse imediat.

— *Yes!* zise ea, privindu-l întrebătoare.

— Trec în faţă. Mă serveşti acolo.

Ea încuviinţă cu o mişcare elegantă a capului şi plecă din nou.

În stânga lui Ling Wao, era un taburet liber, dar în dreapta, se afla chinezul după care Forest alergase în piaţa din Andorra. Omul care, fără intervenţia lui Ling, ar fi reuşit poate să-l lichideze. Acest detaliu îl mâhnea oarecum pe american. Dar nu avea de ales; în plus, având în vedere dispoziţia în care îl părăsise pe Ling Wao în Andorra, se putea crede că celălalt agent DPS cedase în faţa argumentelor lor.

Oricum, americanul nu venise acolo ca să-l lase pe Wao să-i plece de sub nas. Trecând printr-o mulţime de japonezi, se îndreptă voiniceşte spre ţintă şi, după câteva clipe, se adresă prietenului său chinez:

— Salut, Ling.

— Salut, Nike.

După această introducere fulgerătoare, cei doi tăcură, în timp ce Alicia se apropia de ei, despicând aerul cu faţa ei

impresionantă de păpuşă, aşezând în faţa Mercenarului paharul cu alcool, însoţit de un bon de plată foarte piperat. Barul se umplea treptat. Tocmai intra un grup de germani. Trecuse puţin de nouă şi jumătate şi viaţa nocturnă era în toi.

Forest plăti, lăsând un bacşiş gras şi, spre marea lui surprindere, o văzu pe Alicia întinzându-i tichetul îndoit, între două degete fine, cu unghii acoperite de ojă roşie. S-ar fi lipsit bucuros de privirea insistentă a chelneriţei de serviciu, care nu-i scăpă lui Ling. Mercenarul nu făcea parte dintre cei care aveau nevoie de explicaţii suplimentare. Desfăcu tichetul şi citi, ascunzând textul cu mâna, ca să-l ferească de curiozitatea agentului DPS.

Cei din Marele Cerc o caută pe Nezha Tsu, îi spunea germanaca. *Au întrebat adineauri de ea şi au lăsat pe unul de-al lor să supravegheze localul. Ţi-l voi arăta cu un zâmbet.*

Fata plecase deja când Mercenarul ridică privirea şi se interesa de baletul chelneriţelor în costum sumar. Fără cea mai mică ezitare, fără o ostentaţie suspectă, Alicia zâmbi unui chinez, cât se poate de natural, aşa cum se presupune că trebuie să facă o chelneriţă care trece pe lângă un client cunoscut sau o persoană importantă. Chinezul îi zâmbi şi el, chiorându-se la sânii ei albi cu areole foarte roz, apoi Alicia făcu pe interpreta pentru o colegă indoneziană, căreia îi era foarte greu să potolească setea turiştilor germani.

Ling Wao făcu prezentările.

— Prietenul meu Nike Forest, începu el, apăsând pe fiecare cuvânt.

Mercenarul înclină capul.

— Şi căpitanul Tai Yusheng, care gândeşte la fel ca noi.

Americanul zâmbi. Apucă mâna întinsă de Tai şi o strânse viguros.

— Mergi alături de mine? îl întrebă el pe Wao.

— Da şi Tai Yusheng la fel, răspunse Wao, privindu-l în faţă.

Forest avea toate motivele să fie convins de buna credinţă a celor doi. Ling Wao suferise mult de pe urma regimului, iar agenţii DPS, după două eşecuri, nu aveau nici un interes să se întoarcă la Beijing ca să fie muştruluiţi.

— Nu-mi porţi pică pentru cele petrecute în Andorra? întrebă Yusheng, puţin temător.

— Îţi făceai datoria, răspunse Mercenarul. Şi apoi, dacă e să lucrez cu oameni din exterior, mai bine să ştiu că am de-a face cu oameni competenţi.

— Şi morţii?

— Toţi suntem plătiţi ca să murim, replică americanul.

Îl lăsă pe Tai pradă stupefacţiei sale, se aplecă la urechea lui Ling Wao şi murmură:

— Am planuri mari pentru tine, dar aş prefera să mergem amândoi afară ca să discutăm în voie.

— Poţi să ai încredere în Yusheng, spuse chinezul.

— Nu despre asta e vorba, zise Mercenarul.

Îi explică faptul că triada lăsase un om acolo şi i-l arătă pe chinezul indicat de Alicia.

— Colegul tău trebuie să-l urmărească, în timp ce noi vom distruge o maşină suspectă.

Mercenarul venise cu rulota. Probabil reperat de oamenii lui Chung, acest vehicul era cât se poate de compromiţător, mai ales în acel cartier. Forest voia să-l facă să dispară imediat şi profită de pretext ca să plece cu Ling. Înainte de a-i expune planul său chinezului, Mercenarul voia totuşi să facă o trecere în revistă cu el şi numai cu el. Poziţiile fiecăruia trebuiau să fie cât se poate de clare.

Căci Forest nu avea de gând doar să le ceară o mână de ajutor agenţilor DPS pentru eliberarea lui Wan Jengzhi, ci să-l ajute să-i dea o lovitură puternică şi lui Li Peng. Aştepta de la el o schimbare totală a atitudinii, un angajament total pentru cauza pe care o apăra. Asta, fireşte, în schimbul unui paşaport valabil pentru Statele Unite.

Wao schimbă câteva cuvinte în mandarină cu colegul său, apoi se întoarse spre Mercenar.

— Să mergem, Nike. Yusheng îl supraveghează pe tip. Eu vin cu tine.

*

După ultimele dezvăluiri făcute de prietenul său chinez, Mercenarul nu mai avea nici un motiv să se îndoiască de motivaţia celor doi agenţi DPS. Amândoi erau hotărâţi să meargă până la capăt. Pe de altă parte, ceea ce aflase în acea seară îi permitea să-şi perfecţioneze în mod considerabil strategia. Acum ştia foarte exact ce plănuia Li Peng folosindu-l pe Wan Jengzhi, unde voia să o facă, când şi cine se considera că plăteşte această mascaradă.

Ling Wao şi Tai Yusheng se ocupau de ofiţerul de la Biroul de Securitate Publică şi de agentul DPS care trebuiau să participe la „procesul” lui Wao Jengzhi. Singura problemă încă nerezolvată

era răpirea lui O'Flaherty, ataşatul comercial american, cu care erau însărcinaţi Wao şi Yusheng. Dar Mercenarul avea o idee pentru rezolvarea acestei probleme. Pusese deja maşinăria în mişcare, cerându-i lui Wao să trimită şefilor lui de la Beijing un mesaj prin care îi anunţa că O'Flaherty se afla în mâna lor, împreună cu garda lui de corp. În felul acesta, Li Peng şi Chung se vor grăbi să realizeze micul clip josnic, comiţând poate câteva imprudenţe în graba lor.

Forest, cu pistolul Derringer reîncărcat în buzunarul gecii şi Wao cu pistolul 51 la subsuoară se duseseră să lase rulota în „Oraşul Interzis". Paradox al coloniei britanice, acea porţiune de teritoriu fusese uitată în cadrul negocierilor între China şi Anglia. Lipsită de statut legal, ea devenise o „zonă" de refugiu pentru marginali, lumea interlopă, drogaţi... Bârlog al pistolarilor, prostituatelor, vagabonzilor de tot felul, acel sector nu era deloc recomandat turiştilor. Pe lângă „Oraşul Interzis", *resettlement zone* semăna cu un loc foarte liniştit.

Forest şi chinezul abandonaseră rulota şi ne ascunseseră în spatele unei schele din bambus. În mai puţin de o jumătate de oră, vehiculul era total dezmembrat. Satisfăcuţi, Mercenarul şi omul de la DPS se duseseră la aeroportul Kai-Tak, asurziţi de mişcarea neîntreruptă a avioanelor care, ziua şi noaptea, aterizau în zgomotul puternic al reactoarelor, trecând razant peste acoperişurile imobilelor de locuinţe. Acolo, fiecare luase un taxi şi se dusese la el acasă. Întâlnirea de a doua zi fusese fixată la prânz în *Peking Garden.*

*

La *Sailor's Haven* încă se mai lucra la sosirea Mercenarului. Ty veni la el, în timp ce doamna Ma supraveghea clientela.

— Ce-ai să-mi spui? întrebă ea.

— Totul e cum nu se poate mai bine în cea mai bună dintre lumi. Zhu m-a sunat de la Tokyo. Nu se întoarce până săptămâna viitoare.

Ciuang Zhu era soţul lui Ty şi înţelegerea era ca, în timpul absenţei sale, doamna să dispună de ea însăşi. Era o înţelegere oarecum asemănătoare ca cea dintre Forest şi prietena lui Bess: libertate, discreţie, igienă.

Forest zâmbi. Ţinea mult la Ty. Avea corpul mic şi suplu ca o liană şi îi aprecia talentele în materie de erotism. Dar în seara aceea nu ea se afla în centrul preocupărilor sale.

— Perfect, zise el. Ne vedem mai târziu. Şi Tsu?

Ty zâmbi.

— Puştoaica e adorabilă. Şi curajoasă. I-am spus, totuşi, un somnifer în ceai. Doarme ca un nou-născut în ascunzătoare.

Am fost s-o văd acum o jumătate de oră. Totul e bine. Poţi să urci la culcare cu sufletul împăcat.

— Mulţumesc, Ty, eşti o comoară. O să mă revanşez.

— Contez pe asta, răspunse Ty cu o voce plină de subînţelesuri. Ne vedem mai târziu!

*

— Domnule Nike! Domnule Nike! Treziţi-vă!

Mercenarul mormăi. Avea capul ca bostanul, după ce se dusese la culcare doar cu un pahar de whisky în stomac; iar zbânţuielile amoroase cu Ty, pe care o iubise mai târziu în cursul nopţii, cu înflăcărarea unui tânăr proaspăt căsătorit, îi agravaseră starea.

— Domnule Nike!

— Mda… bombăni Mercenarul.

Deschise pleoapele, grele ca nişte uşi blindate şi descoperi, în prim-plan, aplecată peste el, faţa ridată şi ochii mici de şopârlă.

— Mamă! protestă Ty, undeva în stânga Mercenarului. De câte ori ţi-am spus să nu mai intri în camera oamenilor fără să baţi la uşă.

— Păi, am bătut, dar n-aţi răspuns! protestă bătrâna. Şi, la urma urmelor, eu te-am făcut aşa că te ştiu foarte bine!

— Şi pe el tot tu l-ai făcut? bombăni Ty, întorcându-se pe burtă, ca să mai întârzie câteva minute.

Deodată, cuvintele încetară să mai fie nişte sunete supărătoare, ca să capete un sens în mintea Mercenarului. Se ridică pe pat, stresat ca o colonie de foci văzând apropierea unui delfin şi deschise ochiul. Din păcate, era exact lucrul de care se temea. Cu nasul în pernă, Ty îşi expunea fundul mic şi rotund, precum cel al unui băieţel. Iar el… Ei bine, apucă în mare grabă, dar puţin cam târziu, un colţ de cearşaf, trăgându-l sub bărbie.

Doamna Ma chicoti.

— De ce atâta deranj? Pentru că ţi-am văzut cornul plăcerii? Dar, domnule Nike, faţa şi tot restul corpului meu sunt mai încreţite decât fuduliile tale după o noapte de amor. Sunt o femeie bătrână. Asta nu mai are nici o importanţă pentru mine.

Doamna Ma cunoscuse epoca eroică, când *Sailor's Haven* era doar un loc de pierzanie. Nimic nu o putea ofensa. Mercenarului însă îi plăcea să i se respecte intimitatea. Spuse asta cu

amabilitate, dar cât se poate de ferm. Ceea ce o făcu din nou pe bătrână să chicotească.

— E nouă dimineaţa, domnule Nike, îl anunţă ea. V-a telefonat un domn Frobisher.

— Ce ţi-a spus? întrebă Mercenarul, brusc alarmat.

Nu-i dăduse nici o adresă lui Frobisher, pentru că nu voia ca acesta să cunoască ascunzătoarea lui Tsu. Dar tipul avea memorie bună: bănuise că Mercenarul va trage la Ty.

— I-am spus că aţi venit să ne salutaţi, dar că staţi în alt hotel. Că o să vă spunem că aţi fost căutat dacă veţi mai trece în cursul zilei.

— Doamnă Ma, eşti o adevărată comoară. Rareori am întâlnit pe cineva cu atâta prezenţă de spirit!

— Oh… zise bătrâna. Sunteţi atât de complicaţi şi de prefăcuţi voi ăştia *kowailo*[20]*,* încât am început să ştiu ce am de făcut: să spun inversul a ceea ce este.

— Mulţumesc. O să-l sun.

Se sculă, strânse cearşaful în jurul mijlocului şi se duse la masă, de unde luă o ţigară.

Un sfert de oră mai târziu, după ce făcu un duş, se bărbieri şi bău o cafea fără zahăr, îl sună pe Frobisher la consulat.

— A, ţi s-a transmis! zise vocea omului de la CIA.

— Bineînţeles, Ezra. Ce-ai cu mine? Vrei să-ţi aduc cornuri calde?

— Mersi, am luat micul-dejun, răspunse Ezra Frobisher. Voiam doar să-ţi anunţ sosirea lui Michael O'Hara şi a lui Gil Real. Au reuşit să găsească până la urmă locuri la noul zbor fără escală Paris – Hong Kong al companiei Cathay Pacific Airways. Nu vor avea întârziere şi vor fi la Kai-Tak la ora paisprezece. Întrevederea va avea loc în biroul meu la ora cincisprezece.

— OK. Voi fi prezent. Cine te-a anunţat?

— Acum o oră am primit un telefon de la Langley, răspunse Frobisher. Ne vedem mai târziu!

— Hei, o clipă, Ezra! Vreau să-ţi cer vreo două-trei lucruri.

Urmă o tăcere lungă, care sugera cât de mult aprecia Ezra Frobisher cererile Mercenarului.

— Mda?

— Mai întâi, trebuie să-mi pregăteşti formulare pentru cerere de azil politic pe următoarele nume: Nezha Tsu, Ling Wao şi Tai

[20] S-ar putea traduce prin „diavoli străini", denumire peiorativă dată celor de altă naţionalitate decât cea chineză (n. a.).

Yusheng.

— Atât? mormăi funcţionarul, exasperat.

— Nu. Este neapărat necesar ca Sean O'Flaherty să participe în această după-amiază la mica noastră reuniune.

— Ce?

— Îţi cer ca O'Flaherty să fie în biroul tău în după-masa asta la ora cincisprezece.

— Dar… auzi, căpitane Forest, ştii cine e această persoană? Sean O'Flaherty este ataşatul comercial al consulatului! Programul său nu-i permite…

— Ezra, dragul meu, tot ce-ţi cer este să-l anunţi şi să-i spui să fie acolo. Să-şi anuleze toate întâlnirile. Prezenţa lui e vitală pentru reuşita misiunii mele. În plus, e vorba de securitatea lui!

— Dar eşti sigur că…

— Cât se poate de sigur, Ezra. Haide, te pup şi ne vedem după-amiază.

După care Mercenarul îi trânti telefonul în nas.

*

— Iar filarea acelui tip din Marele Cerc, de către prietenul lui Ling Wao, a confirmat tot ce ştiam deja. Clipul trebuie să se facă în seara asta într-un vagon aflat pe o linie de triaj din apropierea frontierei.

— Şi eu ar trebui să particip la această mascaradă? întrebă Sean O'Flaherty, un bărbat înalt de vreo şaizeci de ani, cu faţa severă şi ochii cenuşii.

— Aş fi vrut să vă scutesc de acest deranj, răspunse Mercenarul, dar…

Apoi îi veni o idee.

— Deacon a fost în acelaşi avion cu voi? îl întrebă el pe O'Hara.

Roşcovanul confirmă cu o mişcare a capului.

— La ora asta, prietenul Andrew probabil că se plimbă ca leul în cuşcă într-o cameră de la *Mandarin.*

Forest se întoarse spre O'Flaherty şi îl examină din cap şi până în picioare.

— Cred că am găsit soluţia problemei. Andrew Deacon va fi o dublură perfectă, mai ales în faţa unor chinezi care nu v-au văzut niciodată. Aţi avut până acum ocazia să daţi ochii cu Li Peng?

— Nu, răspunse O'Flaherty.

— L-aţi întâlnit vreodată pe Chung Yuen Muk?

Forest ştia că patronii triadelor avea toţi activităţi de faţadă,

care le prilejuiau întâlniri cu oameni din mediile oficiale.

— Niciodată şi mă simt foarte bine, răspunse ataşatul comercial.

— În acest caz, nu mai sunt probleme, conchise Mercenarul.

*

Reîntâlnirea cu O'Hara şi Real fusese foarte călduroasă. Omul de la GAL povestise situaţia din Andorra. Prats, *Roc Blanc*, *Avenida Carlemany...* toate astea i se păreau deja a fi din altă lume şi totuşi Mercenarul le părăsise doar de trei zile.

El le spusese prietenilor săi ce planuri avea, le aduse la cunoştinţă adeziunea celor doi agenţi de la DPS şi lovitura pe care o pregătea împotriva lui Li Peng şi Chung.

Toată lumea considerase ideea îndrăzneaţă, dai genială Toţi, mai puţin Ezra Frobisher.

— Căpitane Forest, eşti mai nebun decât credeam. Te duci la moarte sigură.

Mercenarul îşi aprinse o ţigară şi răspunse:

— Când nebunia adversarului te pune cu spatele la zid, numai îndrăzneala te mai poate face să triumfi. Apropo, te-ai ocupat de cererile mele de azil politic?

Din roşie, faţa lui Frobisher deveni stacojie.

— Ăăă... am fost luat puţin cam repede şi...

— Fă asta imediat!

— Dar...

— E un ordin! adăugă O'Hara.

În calitatea sa de şef al Grupului Special de Luptă Antiteroristă, se bucura în faţa lui Frobisher de un prestigiu ceva mai mare decât Mercenarul. Omul de la CIA părăsi imediat biroul.

Forest profită de plecarea lui ca să deschidă cutia cu arme, sosită cu valiza diplomatică, în acelaşi timp cu O'Hara şi Real.

O'Flaherty îi privi cum îşi iau în primire arsenalul cu un fel de admiraţie amestecată cu teamă.

Mercenarul termină de fumat, punând la punct ultimele detalii cu prietenii, după care îl sună pe Deacon la *Mandarin* şi îl întrebă dacă era de acord să joace rolul lui Sean O'Flaherty într-o înscenare periculoasă ce urma să aibă loc în acea seară.

Formă apoi numărul lăsat de Ling Wao, vorbi un moment cu chinezul şi zise:

— La ei totul e OK. Au neutralizat agenţii DPS care trebuiau să ia parte la „proces".

— Unde sunt? întrebă O'Hara.

— Deocamdată, pe o insuliţă pustie din golf, în compania lui Tai Yusheng. Îi va părăsi în ultimul moment, lăsându-i singuri, fără nici un mijloc de comunicare cu exteriorul. Chiar dacă ar reuşi să ajungă la Hong Kong sau Kowloon, ar fi prea târziu ca să mai poată interveni.

— Dar, zise cu mirare O'Flaherty, care nu era totuşi lipsit de spirit practic, cum va face Li Peng ca să intre în Hong Kong?

— Foarte bună întrebare, recunoscu Mercenarul. Cred că domnii din China comunistă au portiţele lor de intrare în colonia britanică. E de ajuns să te uiţi la afacerile bănoase pe care le fac aici. Dar o să aflu.

Cheia biroului lui Frobisher se afla în uşă. Cu un gest, Mercenarul îi ceru lui Gil Real să încuie uşa.

— Nu vreau ca gazda noastră să vină pe neaşteptate şi să audă această conversaţie, explică el.

— Dar ce ţi-a făcut acest Frobisher? întrebă O'Hara.

— Nu mare lucru, în afară faptului că-mi pune beţe în roate de câte ori are ocazia, dar mă feresc de el. Are un aer care nu-mi place deloc.

Ridică receptorul şi formă numărul Poliţiei Regale din Hong Kong. După ce obţinu legătura, ceru să vorbească cu inspectorul Driscoll.

— Peter?

— El însuşi, răspunse Driscoll.

— Aici e Nike! Salut! Sunt prin sectorul tău. Ce-ar fi să profităm ca să luăm masa diseară împreună?

— OK, canalie bătrână. Îmi datorezi un chiolhan de mai bine de şase luni. Eşti bine?

— Foarte bine, răspunse Mercenarul. Auzi, Peter... O întrebare de o sută de puncte... Cum fac conducătorii chinezi ca să intre discret în Hong Kong?

— Cum nu se poate mai simplu, amice. Trec frontiera în limuzină.

— Cum aşa? Fără formalităţi?

— Anunţă dinainte şi trec exact la ora pe care au indicat-o. Asta îi scuteşte de deranjul controlului.

— E, totuşi, cam greu.

— Dacă ai şti cât bănet, câte titluri şi lingouri intră în Hong Kong în aceste limuzine, ai înţelege de ce autorităţile de aici acceptă acest mod de procedură. În plus, riscul de a greşi este extrem de mic. Toate limuzinele negre fabricate în China comunistă aparţin fie partidului, fie marilor mahări!

— Mda, m-am prins, zise Forest, mulţumesc pentru informaţie, Peter.

— Hei, auzi, zise Driscoll, brusc bănuitor. Sper că n-ai venit aici ca să treci colonia prin foc şi sabie?

— Fii liniştit, amice Peter. Sunt aici în calitate de turist.

— Prefer această ipostază, răspunse Driscoll.

— E posibil să te mai sun în cursul serii din motive de serviciu, adăugă Mercenarul. Dar numai că să-ţi denunţ câţiva candidaţi la imigrare. Cred că am reperat câţiva.

— Unde? întrebă Driscoll.

— Uşurel-uşurel, îl temperă Mercenarul. Îţi promit că îi voi denunţa după ce voi fi sigur, nu înainte.

— Mulţumesc, Nike. Îmi faci un mare serviciu.

— Ca între colegi… replică cu modestie Mercenarul. Ştiu cât de necruţătoare e doamna Thatcher când e vorba de imigranţi nedoriţi, care vor să se stabilească la Hong Kong. Dar e lesne de înţeles, având în vedere problemele de suprapopulare pe care le aveţi aici…

— Mda…; răspunse inspectorul Driscoll, pe un ton nu prea convins. În fine, asta dă de lucru companiilor de avioane însărcinate cu repatrierea…

— OK, conchise americanul. Te sun diseară dacă se iveşte ceva nou. Dacă nu, mâine, pentru chiolhanul nostru. *Bye.*

— *Bye.*

Mercenarul închise. Gil Real descuie uşa şi, după un scurt moment, Frobisher reveni în birou, cu o expresie victorioasă pe faţa buhăită.

— Domnilor, îi anunţă el, cu o privire uşor răutăcioasă, am neplăcuta însărcinare să vă anunţ că misiunea voastră a fost considerată prea periculoasă şi, din această pricină, a fost anulată. Căpitane Forest, agent special O’Hara, nu vă mai ocupaţi de acest caz.

— Ce? izbucniră în cor Michael O’Hara şi Gil Real.

— Şi cine se va ocupa de terminarea acestei misiuni? întrebă Forest, bănuitor.

— Consulatul, răspunse Frobisher triumfător. Domnilor, vă cer să-mi restituiţi armele care vi s-au dat.

— Stai puţin, Ezra. Eu sunt plătit de CIA. O’Hara şi Real trebuie să decidă dacă ne continuăm sau nu misiunea după planul meu.

— Nu zic nu, răspunse Ezra Frobisher, cu vocea lui cea mai mieroasă. Tocmai am încercat să prind Langley la telefon, dar nu răspunde. De aceea noi suntem abilitaţi să luăm decizii în locul

centralei.

Mercenarul zâmbi cu subînţeles. Era clar, „noi” însemna domnul Ezra Frobisher şi numai el.

— Eşti un ticălos, Ezra, nu m-am înşelat în privinţa ta.

Sean O’Flaherty se uită la ceas.

— E cincisprezece şi patruzeci şi cinci de minute, zise el. Asta înseamnă, dacă nu greşesc, că la Langley e cam cinci dimineaţa. E firesc ca centrala să nu răspundă. La ora asta, dacă vrei să vorbeşti cu cineva, trebuie să ceri un şef pe un fir direct.

— Nu putem să deranjăm un şef la cinci dimineaţa pentru nişte lucruri de rutină, zise tăios Ezra Frobisher.

Era clar: tipul luase hotărârea să-i împiedice cu orice preţ să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Puţin mai devreme se dăduse de ceasul morţii când auzise că rulota trebuia trecută la „pierderi”. Acest gen de lucruri îl înfuria la culme pe Ezra Frobisher.

Forest se uită la O’Hara şi apoi la Real. Amândoi erau încruntaţi.

CAPITOLUL XII

Şi, brusc, un hohot de râs zgomotos răsună în biroul lui Frobisher. Mercenarul fu imitat imediat de Real şi apoi de O'Hara. Apoi, O'Flaherty se lăsă şi el contaminat de râsul lor.

— Domnul Frobisher ia iniţiative, zise Mercenarul. Atunci să şi le asume până la capăt!

— Bineînţeles! exclamă funcţionarul, derutat puţin de atitudinea celor patru. Sunt foarte decis să mi le asum.

— Eu, Michael O'Hara, zise solemn roşcovanul, agent special principal al FBI-ului, şeful Grupului Special de Luptă Antiteroristă, îl declar pe cetăţeanul Frobisher Erza vinovat de tentativă de opunere la acţiunea forţelor de ordine din Statele Unite ale Americii. În virtutea acestui lucru, îl condamn la opt ore de izolare în acest loc.

Cutia cu arme conţinea şi nişte sfori solide pe care Mercenarul le folosi ca să-l lege pe Frobisher de fotoliu, în timp ce Real îl ţinea la respect cu arma. O'Hara, după ce lăsă jaluzelele metalice, debranşă telefonul şi ieşi din birou cu el sub braţ.

— Să ne grăbim, îi zise el Mercenarului, care îi punea un căluş în gură lui Frobisher. Ne cheamă datoria, domnilor.

Ceilalţi trei ieşiră.

— Contez pe discreţia dumneavoastră, domnule O'Flaherty, zise Forest.

— Puteţi avea încredere în mine.

Mercenarul înţelese că nu era nici un pericol în această privinţă.

*

Totul fusese repetat cu minuţiozitate în cursul serii. Mercenarul şi oamenii lui era pregătiţi. Ascunşi în spatele unui vagon de transportat animale, oprit în faţa unui macaz, Forest, O'Hara, Real, Deacon, Ling Wao şi Tai Yusheng pândeau vagonul în care se aprinsese o lumină, la aproximativ o sută de metri de ei.

Maşina lui Chung se golise de oameni şi materiale.

Mercenarul se uită după maşina luxoasă care se întorcea în oraş.

— Pleacă. Nu lasă maşinile să staţioneze aici, murmură O'Hara.

— Logic, completă Real. Astfel de maşini ar părea suspecte într-o gară de triaj. Ar atrage imediat hoţii şi poliţiştii.

După un moment, o furgonetă venise să-i aducă pe Wan Jengzhi şi alţi trei bărbaţi, dintre care unul urcase în vagon cu aparatura video, ceilalţi doi rămânând afară ca să stea de pază.

Forest se uită la Deacon. Impecabil în costumul său gri, omul părea puţin nervos, ca toţi ceilalţi. Recâştigase o parte din stima Mercenarului. Forest simţea contactul liniştitor al armelor. Cei doi chinezi erau pe picior de război. Ca o pisică care atinsese o linie de înaltă tensiune, Gil Real mesteca întruna betel.

— Scuipă jos!

— Ce?

— Betelul. O să te dai de gol, dacă tipi ăştia au auzul fin.

— La naiba!

— Scuipă-l!

Deodată se făcu tăcere. Forest nu ştiu dacă Gil Real scuipase betelul sau nu, dar zgomotul mestecatului încetă. Dar şi respiraţiile. Toţi erau în expectativă. Se auzise zgomotul unui motor puternic, venind dinspre nord.

După câteva clipe, o mare maşină Shanghai neagră îşi făcu apariţia în lumina lunii, care îşi revărsa strălucirea peste nodurile de cale ferată. El era. Venise. Mercenarul simţi cum îi bate inima mai repede. Speranţele sale erau pe cale să se concretizeze.

Li Peng, primul-ministru al Republicii Populare Chineze, venise la întâlnire.

Îl văzură coborând din maşină, mică umbră neagră şi îndreptându-se spre vagon, însoţit de doi oameni înarmaţi, care rămaseră afară, împreună cu ceilalţi oameni de pază.

Forest îşi mai inspectă o dată trupele. Totul era OK. Deacon va fi un ataşat comercial perfect. Chinezii erau impecabili în uniformele Armatei Populare de Eliberare. Avantajul acestor uniforme era că nu aveau nici un însemn pentru grad sau funcţie. Ultimul răcan avea aceeaşi ţinută ca cea a comandantului, mai prost croită şi dintr-o pânză mai ieftină, dar, teoretic, nimic nu permitea diferenţierea lor, cu excepţia notorietăţii şi a siguranţei pe care le dă puterea.

Ling Wao îi garantase Mercenarului că vor fi luaţi fără probleme drept ofiţerii desemnaţi pentru clip. Li Peng avusese deja ocazia să-i întâlnească. Avea să-i catalogheze „mutre cunoscute”, ceea ce îi va risipi orice neîncredere.

Forest îşi scosese şi el legătura de la ochi şi îşi pusese nişte ochelari negri. În rolul de gardă de corp a falsului O’Flaherty, el

avea rolul cel mai greu dejucat. Dar încerca să intre în vagon o dată cu ceilalţi. Dacă ceva nu mergea în ultimul moment, trebuia neapărat să se afle în interior, ca să ia imediat iniţiativa.

— Haideţi, domnilor, e timpul, decise el, consultându-şi ceasul. Şi, nu uita, Andrew, deşi eşti prizonier, vei insista să urc cu tine în vagon. Altfel, refuzi să participi.

Andrew Deacon dădu din cap cu o siguranţă de bun augur.

— Vor accepta. Aceşti oameni sunt obişnuiţi cu exigenţele. Vor înţelege că pot să le am şi eu pe ale mele.

Ocolind vagonul de animale, Deacon şi Forest, încadraţi de Ling Wao şi de Tai Yusheng, care îi ţineau sub ameninţarea armelor, înaintau printre liniile ferate în direcţia studioului improvizat.

*

Aşezat în capul mesei, Li Peng era un om mic de statură, cu o faţă rotundă şi un aer afabil. Costumul de culoare închisă, croit după moda occidentală, cravata cu dungi şi ochelarii rotunzi îi dădeau un aer de intelectual. Părul foarte negru, probabil vopsit, era pieptănat pe spate şi – lucru rar la un chinez – uşor ondulat în stil *Latin Lover.*

„Mărturisirile” se derulau în mod armonios. Forest fusese primit fără mare greutate. Ling stătea la stânga lui Li Peng, apoi urmau Andrew Deacon, Forest şi Tai Yusheng. La celălalt capăt al mesei, în afara razei de acţiune a camerei-video, dar prezent ca să nu piardă acest eveniment istoric care avea să-i aducă mari beneficii – dacă nu bani, cel puţin avantaje considerabile – trona Chung, impozant, arogant, cu trabucul între dinţi.

În faţă, singur, stătea Wan Jengzhi.

În fundul vagonului, Tehang ţinea camera-video, trecând pe rând de la Li Peng la Wan Jengzhi, cu măiestria unui profesionist.

Ling Wao traducea cu glas scăzut pentru americani, aşa cum fusese stabilit dinainte cu Li Peng.

Forest recunoscuse imediat aparatul Scoot, capabil să înregistreze imagini în cvasiobscuritate. Mica lampă din vagon era mai mult decât suficientă pentru această cameră-video ultraperformantă.

La un moment dat, lucrurile se precipitară.

— Îl recunoşti pe acest om? întrebă Li Peng.

Wan Jengzhi, care până atunci fusese destul de docil, nu răspunse.

— Îl recunoşti pe acest om? repetă Li Peng.

Tonul se schimbase brusc. Mercenarul îl văzu deodată aşa cum arăta în filmele confidenţiale ajunse la Langley, după reuniunea cu studenţii din piaţa Tian Anmen.

— Ce-ai făcut cu Tsu? întrebă Wan Jengzhi, vizibil obosit şi incapabil să mai suporte mult timp tensiunea nervoasă pe care i-o impunea această mascaradă. Dacă aţi ucis-o, omorâţi-mă şi pe mine. Nu mai pot. M-am săturat să compromit oameni. Nu, domnule prim-ministru, nu-l cunosc pe acest om. Nu, domnule prim-ministru, n-am nimic să vă spun, doar poate faptul că sunteţi un tigru de hârtie!

Ling Wao şi Yusheng întoarseră capul spre Mercenar, întrebându-l din privire ce să facă.

— *Go!* strigă Mercenarul.

Li Peng agită braţele în direcţia camerei-video.

— Opriţi! strigă el. Opriţi filmarea!

Răsună prima împuşcătură, dând semnalul de începere a acţiunii.

Tehang nu mai filmă, căci murise. Glonţul tras de Tai Yusheng îi perforase tâmpla.

Mercenarul răsturnase brusc masa, dându-l pe Wan Jengzhi cu picioarele în sus. Asta şi dorea. Voia să-l pună la adăpost de alte eventuale împuşcături.

Aruncând trabucul, Chung se scotoci în buzunarul interior în căutarea unei arme. Sărind practic peste Ling Wao, Mercenarul plonjă asupra lui Li Peng, pe care îl prinse de păr şi îi lipi ţeava pistolului de frunte.

— *No, dont't kill me!* răcni chinezul, mort de frică.

Tai Yusheng sărise afară, ca să-i ajute pe O'Hara şi Real care, doi contra patru, cu revolvere împotriva puştilor, nu erau prea răsfăţaţi. Chung scoase din buzunar un revolver de salon cu două gloanţe. Dar nu avu timp să tragă. Glonţul armei lui Ling Wao, replică chineză a redutabilului Tokarev sovietic, îi intră în ochiul drept, distrugându-i creierul, înainte de a ieşi prin calota craniană.

— Ocupă-te de Wan Jengzhi! îi strigă Mercenarul lui Ling Wao.

Apoi, întorcându-se spre Deacon, care stătea nemişcat, puţin şocat, întrebă:

— Crezi că poţi ţine camera-video?

Deacon se uită la aparatul Scoot, aflat jos lângă Tehang, care zăcea într-o poziţie ciudată, cu gura deschisă.

— Da, răspunse el. O să încerc.

Deacon luă camera-video de jos, o controlă şi zise:

— S-ar zice că nu s-a stricat nimic.

— Acum, ce ai de gând să faci? întrebă chinezul. Ţi-ai luat înapoi disidentul! Nu-ţi ajunge?

Forest zâmbi răutăcios.

— Vrei să-mi cunoşti planurile, tovarăşe prim-ministru? se răsti el. Foarte simplu. Te voi lăsa să trăieşti dacă cooperezi, dacă nu, îţi zbor creierii!

Cu un gest brutal, îl împinse pe scaun pe Li Peng, apoi îl căută să vadă dacă are vreo armă. Se depărtă de el, ţinând pistolul îndreptat spre chinez.

Li Peng respiră adânc şi, până la urmă, îşi jucă ultima carte:

— Ştii cine sunt. Cred că, dacă nu eşti complet nebun, o să mă laşi în viaţă. Te rog să-mi dai drumul imediat şi să încetezi acest joc. Cu cât vei face asta mai repede, cu atât vei avea mai mari şanse să eviţi necazurile.

Mercenarul îl pălmui violent peste ureche.

— Încearcă aparatul, Deacon, zise Mercenarul.

După câteva ezitări, Andrew Deacon înţelese modul de funcţionare şi porni camera-video, în timp ce Li Peng, alb la faţă, îşi aranja pe nas ochelarii căzuţi din cauza palmei primite de la Forest.

Mercenarul îi ordonă:

— Repetă după mine: „Secvenţa precedentă a fost realizată după câteva şedinţe de tortură aplicate lui Wan Jengzhi. Scopul era discreditarea CIA, legitimarea unui anumit număr de condamnări la detenţie în lagăre şi de execuţii sumare, precum şi câştigarea în mod fraudulos a câtorva avantaje economice în detrimentul Statelor Unite ale Americii”.

Se făcu tăcere.

Forest ridică arma. Chinezul începu să tremure şi repetă cu o voce slabă.

— Mai tare, îi ordonă Forest. Deacon, filmează.

Li Peng şi Deacon se supuseră.

— Foarte bine, spuse Mercenarul. Acum să trecem la promisiuni: „Jur să plătesc furnizorilor noştri occidentali sumele pe care le datorează Republica Populară chineză. De asemenea, voi avea grijă ca activitatea să reînceapă la uzinele AMC din Shanghai, precum şi la uzina Peugeot din Canton (un mic serviciu pentru prietenii lui francezi). Dar, mai presus de orice, mă angajez să revoc în cincisprezece zile legea marţială, pe care am decretat-o de la 20 mai”.

— Asta e imposibil! protestă chinezul. Imposibil!

Mercenarul ridică din nou pistolul.

— Filmează, Deacon, zise el cu o voce foarte calmă.

Deacon filmă. Cu ochii plini de spaimă şi lac de transpiraţie, Li Peng repetă.

— Foarte bine, comentă Mercenarul, satisfăcut. Vezi bine că între oameni rezonabili se poate totdeauna găsi o posibilitate de înţelegere...

Îl apucă iar de păr pe Li Peng şi se îndreptă spre uşa vagonului. Când trecu pe sub lampă, observă o pată mare, umedă, între picioarele chinezului. Ar fi râs dacă nu era atât de dezgustat.

Dirijorul masacrului de la Beijing, tovarăşul prim-ministru al Republicii Populare Chineze, făcuse pe el de frică.

Ieşirea lui, sub ameninţarea pistolului, puse capăt ostilităţilor. Afară mai erau încă în viaţă doi soldaţi.

— Aruncaţi armele sau veţi muri! strigă Forest.

Chinezii executară ordinul şi se predară.

Ling Wao ieşi şi el, susţinându-l de Wan Jengzhi, care tremura de emoţie şi mergea cu greu.

— Caseta? între Forest.

— E în buzunarul meu, răspunse Deacon.

Mercenarul voia s-o ducă cu orice preţ în America. Ştia că nu va fi niciodată difuzată la televiziunea publică. Dar ar fi putut să ocupe un loc interesant în arhivele CIA, un mod ca oricare altul de a-i chema pe chinezi la ordine, dacă într-o zi ar fi fost prea insolenţi.

— Tsu trăieşte, îi zise Forest lui Wan. Te aşteaptă la Kowloon cu un paşaport nou-nouţ!

O'Hara veni şi el, însoţit de Real şi înghesuiră prizonierii în Toyota Model F, pe care Mercenarul o închinase, la venire.

Nike Forest porni motorul şi ridică receptorul telefonului.

— Peter? Eşti de serviciu diseară?

— Da, răspunse vocea adormită a inspectorului Driscoll. Dar chiar crezi că e momentul să mă suni ca să discutăm de chiolhan?

— Nu, Peter, te-am sunat în legătură cu imigranţii clandestini. Vreau să ştiu dacă vrei să ţi-i aduc sau vii să-i iei. Cred că vei fi obligat să-i duci cu forţa la frontiera cu China comunistă.

— Câţi ai?

— Trei, dintre care un peşte mare, ud leoarcă!

Mercenarul făcu o pauză, ca să-l lase pe Driscoll să se dezmeticească.

— Cred că mai sunt unu-doi care se plimbă prin sector, la bordul unei Shanghai de culoare neagră, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Driscoll înţelegea foarte bine.

— Dumnezeule, Nike, o să ne procopseşti cu un incident diplomatic!

— Ba nu, sunt sigur că aceşti tovarăşi se vor lăsa duşi pe teritoriul lor naţional fără să protesteze.

— Nike, nu mai face nimic. Aşteaptă-mă fără să te mişti. Vin!

Mercenarul zâmbi, îşi aprinse o ţigară, apoi ceru Consulatul Statelor Unite. Avea intenţia să-l elibereze pe Ezra Frobisher. Apoi mai trebuiau expediaţi şi cei doi agenţi comunişti, care probabil că se plictiseau rău de tot pe insula aceea pustie…

CUPRINS

CAPITOLUL I.....7

CAPITOLUL II.....13

CAPITOLUL III.....21

CAPITOLUL IV.....27

CAPITOLUL V.....39

CAPITOLUL VI.....50

CAPITOLUL VII.....62

CAPITOLUL VIII.....69

CAPITOLUL IX.....82

CAPITOLUL X.....89

CAPITOLUL XI.....101

CAPITOLUL XII.....112

CUPRINS.....119

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

6 420209 002065

MERCENAR MERCENAR

Nike Forest, un om pe care viaţa l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viaţă şi pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care ştie că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

* * *

În aceeaşi secundă, un schimb de împuşcături răsună pe culoar, de cealaltă parte a uşii. Forest îşi zise că asta nu prevestea cu siguranţă nimic bun, dar diversiunea era providenţială. Chinezii se întoarseră spre uşă, către eventualul pericol căruia ar fi trebuit să-i facă faţă. La etaj se trăgea într-o veselie. În mijlocul detunăturilor, Mercenarul recunoscu „bum-bum"-ul răsunător al unui Smith & Wesson, model 29, calibru 44 magnum, precum şi pocniturile mai scurte ale unui Astra-Unceta Constable dew 7,65. Dacă proprietarii acestor două puşcoace erau într-adevăr cei la care se gândea el, schimbul de focuri avea să mai dureze.

Nola Montalban profită de secunda de neatenţie a chinezilor ca să deschidă focul. Forest văzu trei găuri apărând brusc în partea din spate a gecii tipului cu briciul. Propulsat de forţa gloanţelor, musculosul făcu un pas spre uşă, apoi căzu în genunchi şi se prăbuşi pe mochetă cu mârâitul unui porc care îşi dădea sufletul.

„La naiba! îşi zise Mercenarul. A greşit ţinta!"

Printr-un reflex lesne de înţeles, Nola îl împuşcase pe cel care îl ameninţa pe Nike cu briciul. Era o greşeală cumplită, pe care un profesionist nu ar fi făcut-o niciodată. Într-un spaţiu limitat, cel mai periculos era evident tipul înalt, cel care avea în mâini pistolul-mitralieră ZK 476.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-94-7 Lei 25